

சிவமயம்.

குருப்பிரஹ்மணேநம:

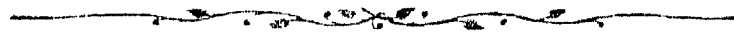
திருத்தேவையெனுந்திருவிராமேச்சுரத்தைச்சார்ந்த

பாம்பன்.

ஸ்ரீமத் - குமாரகுருதாசசுவாமிகளருளிச் செய்த

உக - வது,

ஸ்ரீவயாதவனையைக்குறித்தவியாசப்

First Edition 400—Copies.

இது,

விருத்தாசலம்:

தியாகராஜ கவிராயர் குமாரர்

தி. கலியாணசுந்தரப்பிள்ளையவர்கள். பி. ஏ.

இயற்றிய வுரையுடன்

திருவனந்தபுரம்:

ந. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்களால்

சென்னைப் பண்டிதமித்திர அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

1906.

இதன் விலை அணா—12.

அனேக சுருதிஸ்மிருதி
புராணேதிகாசாதி பிரமாண ரூபமாகவுள்ள
இவ்வியாச மூலத்திலும், உரையிலும் பெயரோடு காட்டப்பட்ட

பிரமாண நூல்களாவன

சுருதிவாக்கியம்.
நிராலம்போபநிஷத்து.
மண்டலப் பிராஹ்மணோப [நிஷத்து.
சாண்டில்யோபநிஷத்து.
வராகோபநிஷத்து.
கர்ப்போபநிஷத்து முதலியன.
சைவசித்தாந்த நூல்கள். (பரமேச்வர ப்ரோக்தமாகிய ஆகமாந்த சாஸ்திரம்)
சிவஞான சித்தியார்.
சிவதருமோத்தரம். (உபாகமம்)
தேவிகாலோத்தரம். (உபாகமம்)
கௌளம் யாமளம் முதலிய ஆகமங்கள். (மாநுடசித்தர் நூல்கள்)
மநுஸ்மிருதி.
பராசரஸ்மிருதி.
இலிங்கபுராணம்.
சைவபுராணம். (ஞானசங்கிதை)
பாத்ம புராணம். (சிவகீதை)
கருட புராணம்.
கந்த புராணம்.
காஞ்சிப் புராணம்.
திருவிளையாடற் புராணம்.
சூதசங்கிதை.
காசிகண்டம்.
வியாசபாரதம். (வடமொழி)
பெரியபுராணத்தில்,—
திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் [புராணம்,
கண்ணப்பநாயனார் புராணம்,
சாக்கியநாயனார் புராணம்,
அதிபத்தநாயனார் புராணம்,
சிறுத்தொண்ட நாயனார் [புராணம்.
அரிச்சந்திர புராணம்.
திருக்குறள். (திருவள்ளுவப் பயன்)
கொன்றைவேந்தன்.
பிங்கலந்தை.
சேந்தன் திவாகரம்.
திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் [தேவாரம்.
சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் [தேவாரம்.
பட்டினத்தடிகள் பாடல்.
தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.
சித்தாந்தப் பிரகாசிகை.
பஞ்சாதிகார விளக்கம்.
(சீவக) சிந்தாமணி.

இவ் வியாசத்திலுள்ள மூலச் செய்யுள்களையும், [ ] இவ்விதப் பகரவளைவுகளி லடங்கிய வற்றையும், அடியிற் கோட்டிற்குக் கீழிடப்பட்ட குறிப்புகளையும், மூடர்வாதநுப்ஸத்தி லிடப்பட்ட அவதாரிகைகளையும் படியாமல் மற்றவைகளைத் தொடர்ந்து படித்தால், வசன நூலாகவே முற்றுறுமாறு இந்நூற் பொழிப்புரை யமைந்தபடி காண்க.

உ

சிவமயம்

குமாரகுருப்யோ நம

உக-வது

ஜீவயாதனையைக்குறித்தவியாசம்

மூலமுமுரையும்.

பாயிரம்.

காப்பு.

ஒருவிகற்ப நேரிசைச்சிந்தியல்வெண்பா.

நீர்கொண்ட பொற்பரநா கத்திலுறை நீளயிற்கைச்
சீர்கொண்ட தேவண்ணல் சேரருடா—னேர்கொண்ட
நார்கொண்டிந் நூல்காக்க நன்கு.

பொழிப்புரை

சகல புவனங்கட்கும் ஆதாரமாயிருக்குந் தன்மையைக் கொண்டதாய் ஹேமப்பிரகாசத்தைக் கொண்டதாய்ச் சிவயோகிகட் குண்டாகுஞ் சிவாநுபவத்தில் வெளிப்படுமியல்பினதாயுள்ள பரவெளியின்கண் வீற்றிருக்கும் நீண்ட வேலாயுதத்தைத் தாரகியவராகியும், சகல தேவதைகளின் சிறப்புந் தஞ்சிறப்பேயாகக் கொண்டவராகியும் விளங்காநின்ற சுப்பிரஹ்மத்தி னருளானது பொலிவைக் கொண்டிருக்கும் அன்பின் விசேஷத்தினால், இவ்வியாசம் இடையூறின்றி யினிது முடியுமாறு நன்றாகக் காக்குந் தன்மையுடையதாகுக.

(மற்றொருவகை) நீர்வளமு மழகும் வாய்ந்த பரநாகமென்னு[illegible] கிரியில் வீற்றிருப்பவராயும், நெடிய வேற்படையைத் [illegible] ருங்கு சிறப்புடையவராயும் விளங்காநின்ற சுப்பிரமணியக்கடவுளதருளும், அவரண்ணலாம் விநாயகமூர்த்தியினதருளும், பொலிவுற்றிருக்கும் அன்பின விசேடத்தினால் இவ்வியாச மிடையூறின்றி யினிது முடியுமாறு நன்காக்குந் தன்மையுடையன வாகுக. [வியாஸம்=விரிவு.]

(க)

கடவுள் வணக்கம்.

கலிவிருத்தம்

பூமி சாகரம் பொருகால் நுண்டியிப
பூமி யாவரும் புகழ்செய் தும்பமே
சீவ பாரதம் செப்பு வியாசநற்
பாவி லோதமுன் னெழுதுனைப் பழிச்சுவாம்.

இயல்பாகவே பாச மில்பொருளாய சிவபுரத்தினிருந்தோர்க்கு எங்கும் வெளிப்படையாயுள்ள விசாகப்பெருமானை திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு இவ்வுலகின யாவரும் ஜீவஹிம்சையை நீக்கி யிருந்து அக்காரணத்தால் சருவ வியாபகனாகிய சருவேசுரனைக் கண்டுகளிக்கும் பெருவாழ்வைத் தருவதாகிய கொல்லாவிரதத்தைக் கடைப்பிடித்துய்யுமாறு, சிரத்தையுடன் பாசிப்பதற்குரிய ஒரு நூலைப் பதினெட்டுபர்வமாகக் கூறப்புகுந்தயாம, எகசாரியமும் இடையூறின்றி முடியுமாறு துதிக்கப்படுஞ் சிறப்பினராகிய ஹேரம்பனை வணங்குவாம (உ)

என்று மெய்யிக யத்தினி லின்புற
நின்று நித்த பரானந்த நீட்டிடு
மன்ற லங்குவ ளைத்தொடை மார்புடைக்
குன்றெ றிந்தவெங் காளைக்கை கூப்புவாம.

எக்காலத்தும் யாருஞ் சிறக்குமடையா உண்மையாகவே தஹராகாசத்தின் கண் வீற்றிருந்து நித்தியமான சிவானந்தத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் வாசனையும் அழகும் வாய்ந்த செங்கழுநீர் மாலையணிந்த மார்பினராகியும், கிரௌஞ்சகிரியைப் பிளக்கும்படி பிரயோகிக்கப்பட்ட வேலாயுதத்தைத் தமது கையிலே தாங்கியவராயுமிருக்குந் திருத்தணிகை முருகக்கடவுளை யஞ்சலிப்பாம

[குவளையெனுஞ் செங்கழுநீர்மாலை — திருத்தணிகை முருகக்கடவுட்கேயுரித்தாகலின், இங்கு அதனலம் வருவிக்கப்பட்டது] (௩)

கவியாக்கிய காரணம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அணிநிறைந்தகமுகுகேரளத்திருவனந்தமாபுரவிருக்கையான்
மணிநிறைந்தவராகங்கையங்குலம்விளங்கவந்தநறுமாலையான்
பணிநிறைந்தநரசிங்கமூர்த்திதவபாலனுகிமுருகற்பணி
குணநிறைந்தவொருசுப்ரமண்யனதுவேண்டுகோட்படிகுயின்றதால்.

எல்லா அழகுமுடையதாகியும் புராதனமானதாகியுமிருக்குங் கேரள தேசத்தினைச் சேர்ந்துள்ளதான திருவனந்தபுரத்தையே தனக்கு வாசஸ்தான

யாகக் கொண்டோனாகியும், முத்தகணி நிறைந்த ஆசாரசம்பன்னையின்று குலம் விளங்க வேளாள மரபிலுதித்த நற்குணமுடையோனாகியும், சிவதீக்ஷை கொண்டு மேற்கொண்டோனாகிய மிருத்து நரசிங்கமூர்த்திப்பிள்ளையின் தவப்புத்திரனாகி முருகக்கடவுளை (மனமொழி மெய்களால்) வணங்குகின்ற குணசம்பன்னனான சுப்பிரமணியபிள்ளையினது வேண்டுகோளங்கீகரித்து வசனரூபமாயிருந்த இவ்வியாசமானது கவியாக்கப்பட்டது. (ச)

நூல்வரலாறும், ஆக்கியோன்பெயரும்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

தவஞானக் குமரகுரு தாச னென்பான்
  றண்ணளியிற் றமிழ்வசன மாகச் செய்த
சிவஞான தேசிகநூ றனிலே பாவத்
  திறங்கூறு மிருபதொன் றாமவியாசத்
திவர்சீடன் விழைவுடன் வாதிற காரா
  விருத்தமொழி கலியேசெறு செய்யுளாகப்
பவநூறக் குமரகுரு தாசன் றனே
  பாடினனற் குருபரனைப் பழிச்சி மாதோ.

தவமும் ஞானமுமே பொருளாகக் கொண்டு குமரகுருதாசசுவாமிகளெனுஞ் சிறப்புப் பெயர்பெற்ற இந்நூலாசிரியர், வேதமுதலிய வித்தைகளிலும், ("ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை" எனத்) திருவள்ளுவப்பயனிலும், மற்றை மாண்புடையர் நூல்களிலுங் கூறியுள்ள கொல்லாவிரதத்தை யநுஷ்டித்து யாவரு முய்யவேண்டுமென்னுங் காருண்யத்தானே யருளிச்செய்த இவ்விரதத்தோடு அனேக விஷயங்களை ஆயிரவிருத்தங்களாய முப்பத்திரண்டு வியாசங்களாய் நின்று விளக்குமாறாய்த் தமிழிற் கத்திய ரூபமாகச்செய்துள்ள சிவஞானதேசிகமெனும் பெருநூலிற் பாவத்திறம்பகரும் இருபத்தொன்றும் வியாசத்தி லடங்கியிருக்குஞ் சீடனின் ஐம்பத்துநான்கு வினாக்கட்கும், பன்னிரண்டு மூடாவாதங்கட்கும் ஆசிரியருரைத்த நியாயமொழிகளையே அழகிய செய்யுளாகப் பவத்தன்பினைக்கெடுக்குந் தகைமை வாய்ந்த மேற்குறித்த கத்தியரூபத்தைச்செய்த ஆசிரியரே தம்முடைய ஞானாசாரியரைத் துதித்துப் பத்தியரூபமாகப் பாடியருளினர் (ரு)

பாயிரமுற்றிற்று.

நூல்.

க-வது குருசீடசம்வாதம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பின்னைநாட் குதர்க்கி யென்னும் பெயரினன் குருவை நோக்கி
யின்னிலை யுலகிற் சீவ யாதனை யெனவே கூறு
தன்மையை விளம்பு கென்று தாள்பணிந் திடவா ரன்பி
னன்னெறி வித்யா ரண்ய நற்குரு நவிலு மன்றே.

மறுநாள் (விஷயப்பிரியனாகிய) குதர்க்கியெனும் பெயருடைச்சீடன் தன் குருவைநோக்கி, இல்லெனும் மனைகளோடுகூடிய நிலவுலகில் ஜீவயாதனையென்று கூறப்படுவதன் சொரூபத்தை அடியேனுக்கு விளங்கக்கூற வேண்டுமென்று அவருடைய திருவடிகளை வணங்க, அருமையான ஜீவகாருண்ய வொழுக்கத்தைக் கைக்கொண்ட வித்யாரண்யரென்னு நாமதேயம் வாய்ந்த அந்தக் குருசிரேஷ்டர் கூறுவான் றொடங்கினர் (க)

பசுத்துவத் தொருவன் ஞானப் பண்புடை யெதனை யேனு
நசித்திட வடித்தல் பீழை நணுகிடக் கீறல் கொய்தல்
விசித்திட லாதி கூறும் விதமெலா மதுவே யென்ன
விசைத்தனன் கேட்ட சீட னியம்புவா னிதனை மாதோ.

பசுத்துவம் வாய்ந்த ஜீவகூட்டங்களில் அறியுந் தன்மையுள்ள எச்சீவனையாவது சாகும்படி யடித்தல், துக்கமடையும்படி கீறுதல், அறுத்தல், கயிற்றால் இறுக்கக்கட்டுதல் முதலியவாகக்கூறும் பலவகைச் செயலெல்லாம் அச்சீவயாதனையேயாமென்று ஆசிரியர் சொன்னார். அதனைக் கேட்ட சீடன், இனிவருமாறு ஆக்ஷேபிப்பானாயினன். (உ)

நிமித்தமில் லாமல் வீணே யிழைத்திடு மேனி றுன்ப
மமித்திர மாக நம்மே லதிசினங் கூரு மொன்றை
யிமைக்குமுன் கோறல் சொன்ன யாதனை யாமோ வேசில்
சுமப்பத வடிகே ளென்று சொல்லின னடிகள் சாற்றும்.

யாதொரு காரணமுமின்றி (நிர்நிமித்தமாக) வீணே நிகரற்ற துன்ப முண்டாகும்படி மேற்குறித்த செயல்களைச் செய்வதுதான் சீவயாதனையாமெனின் சினேகபாவத்தைவிட்டு மிக்க கோபாவேசத்துடன் நம்மீது வருகின்ற ஜந்துவை இமைகொட்டு முன்னர்க் கொல்லுதல் முன்சொன்ன சீவயாதனையாமோ? தாமரை மலர்போன்றிருக்கும் மாசற்ற பாதங்களையுடைய ஆசிரியரேயென, ஆசிரியர் விடைகூறத் தொடங்கினர். (௩)

அன்னதா லுணருந் தன்னைக் காக்கநல் லறிவோன் றுள்ளான்
றன்னொடு தனக்குத் துன்பந் தரவரு முயிர்க்கு மாண்டோ
ரின்னலெய் தாது காக்கு மியல்பின னவ னன்றிப்
பனளிய கொலைசெய் யான்காண் பரவுது மின்னுங் கேட்டி.

அவ்வாறு யாதொருபிராணி கோபாவேசத்தோடு தன்மீது வருதலை யறிந்து தன்னைக்காத்துக்கொள்ள நல்லறிவொன் றுள்ளவன், அங்ஙனந் தன்னைக் காத்துக்கொள்வதோடு அந்த ஜெந்துவுக்கும் எவ்வகையூறு முண்டாகாதபடி காக்குந்தன்மையனவனன்றி மேற்கூறிய கொலையினைச் செய் யான. இன்னும் அதுபற்றிக் கூறுவோம் கேட்பாயாக (௪)

புல்லனோ பலர்ச காயம பொருந்தின னேனு மங்ஙன்
வல்லவன் போல்வெ குண்டு வன்னிவீழ் சருகு போல்வன்
சொல்லிய நேரோ ரென்று சொற்றனன் கேட்ட சீட
னல்லதிங் கொருவ னுண்ணு நலனுறச் சவட்டி னென்னை.

என்றனன் பொன்னை றுந்தா ரிலையிற் குகற்போற் றைய
னன்றல வதுவு மெவ்வா றென்னின்வாய் நாசி கண்கா
தொன்றிய வுடம்பு தானே யுனக்குள தகற்கு முண்டு
துன்றுணர் வுயிருக் காகத் துன்புக டோன்று மாயின்.

துடிதுடிப் பநதோ சற்றோ தொனித்தழல் சற்றோ நெஞ்சக்
கடிதனக் களவு முண்டோ கண்டிடு நாயிப் பொல்லாச்
செடியினைப் புரித னல்லோ தீபத்தோ டொருகூ வத்துள்
ளடியொடு விழுத லொக்கு மாதலா லுதவா தீதே.

அவ்விடத்தே அற்பன் பலருடைய சகாயமுடையனாயினும் அவன் சம ர்த்தன்போற் கோபித்து, நெருப்பில் வீழ்ந்து நாசமடையுஞ் சருகொத்துத் தன்கேட்டைத் தானே தேடுவோனுவானன்றி வேறுகான். இப்போது கூறி யவற்றை நன்கறிந்து கொள்ளக கடவாயென்று ஆசிரியர் கூறக்கேட்ட சீடன் அதுசரியே, ஆயினுமொருவன் பசிவேதனை தீர்க்கும் புண்ணியம் பொருந்தப் பிறவுயிரைக் கொலைசெய்தா லென்னை? (௫)

என்று வினவினன். அதுகேட்ட, பொன்னெனததிகழு நலலமாலை யணிந்த வேற்படையுடைக் குகப்பெருமானைப் புகழ்ந்துய்யுங் குருவானவர், புசிப்பதற்காகச் செய்யுங்கொலையும் நற்காரியமன்று. எவ்வாறென்னின், "வாய் நாசி கண் காது உடம்பு முதலியவற்றோடு கூடிய தேகமெப்படி யுனக்குளதோ அப்படியே அதற்கு முளதாகையால்" உணர்ச்சியுடன்கூடிய பிராணிக்கு ஹிம்சை யுண்டாகுமாயின்,— (௬)

ஐயோ! துடிதுடிப்பும் பெருங்குரலிட் டழுதலுஞ் சிறுமையேயோ! நெஞ்சு பதைபதைத்தலுக்கு அளவுமுண்டா? காணப்பாயாக. நாமிப் பொல்லாத தீச்செயலைச் செய்வது ஓங்கியெரியுந் தீயதோடு ஒருகிணற்றில் எல்லா நலமுங்கெட விழுதலாகுமே. ஆதலால் இது தகாதகாரியமே. (எ)

இன்னுயிர்க் கோற னல்லா ரிசைத்தசம் மதமு மன்று
முன்னவ னீசன் மொழிந்தசம் மதமு மன்று
தன்னைநே ருருவே கண்டுந் தடிந்தனால் பாவம் பாவ.
மின்னவீ நரகஞ் சேர்தற் கிதையலால் வேறே வேண்டும்.

மேலும், இக்கொலை செய்யத்தக்க தென்று ஆப்தர்களால் விதிக்கப் பட்ட காரியமுமன்று. முன்னோனாகியும் அதிபரமாபதனாகியு மிருக்கும் ஈசனால் விதிக்கப்பட்டது மன்று. (எவ்வகையாலும்) பிறிதொன்றனுடல் தன்னுடலொத்திருப்பதை நேரே பார்த்தும் அதைச் சேதித்துண்டல் பாவமே! பாவமே!! துக்கத்தைப் பயக்கும் நரகத்திற் சேர்தற்கு ஈதன்றி வேறொரு பாவமும் வேண்டுமோ! (அ)

ஆயெனக் கழறி னுனிவ் வகிலமுட் டனதா யுட்கா
மீயிர தவுண்டி யென்று மிலையெனி னுயிரைத் தேய்க்குந்
தீயவு லோபி யாவை யென்றுநந் நூலே செப்பு
மாயுமிவ் வாறே பல்லோ ரறையுரைக் களவு மின்றே.

இதனை ஆய்ந்தறிவாயாக வெனக்கூறினா இவ்வுலகத்தில் தனதாயுளுக்காக அதாவது தான் பிழைத்திருக்கும்படி பசிநோய்க்கு உரிய ஷட்ரஸோ பேதமான உணவினைக் கொடுப்பாயாக இல்லாவிடின் தன்பிராணனைத் தானே நாளடைவில் நாசஞ்செய்யுங் கொடிய உலோபியாகிய பாவியாவை யென்று உங்கள் சமயநூலேகூறும் இப்படியே சாஸ்திர விசாரஞ்செய்த பெரியோர் பலருங் கூறுங்கூற்றுக்கு மளவில்லை. (௯)

ஆதலி னொருவன் றன்னை யன்புடன் வளர்ப்ப தற்கா
யாதொரு பிராணி கொல்லல் யாங்ஙனம் பாவ மாகு
மோதுக வென்று சீட னோதிட வித்யா ரண்ய
போதக னும்வி வேக பூரணன் புகற லுற்றான்.

ஆகையால், ஒருவன் தனது தேஹத்தை வளர்ப்பதற்காக யாதொரு ஜெந்துவைக் கொல்லுவதானது எந்த நியாயத்தாற் பாவமாகும்? சமாதானங் கூறவேண்டுமென்று சீடன்கூற, வித்யாரண்யராகிய விவேகபூரணாசாரியர் விடைகூறலாயினர். (௧௦)

கட்டளைக்கலிப்பா.

சொன்ன வண்ணம் புலால் புசித் தன்றியுட்
டோன்று குக்கிவெந் தீயடங் காதென

வுன்ன வுங்கொடுக் குடல்வள ராமென
வுள்க வுஞ்சிறி தேனு நியாயமின்
றன்ன முண்ணிந்த நாட்டி லனேகர்க
ளசுத்த வூனக ராதிலை காய்க்கறி
துன்னுமவித்து நறும்பழ மேநனி
துய்த்து வாழ்தலெல் லாரு மறிந்ததே.

நீ சொல்லியபடி யூனுணவு கொண்டாலன்றி வயிற்றிலுண்டாகும் பசியாகிய கொடுந்தீயானது தணியாதென நினைக்கவும், தோற்போர்வையோடு கூடிய வுடல்வளராதென வெண்ணவுஞ் சிறிதேனு நியாயமேயில்லை. அஃதென்னையெனின், "பெரும்பான்மையாக அன்னத்தையே ஆகாரமாகக் கொள்ளுமிந்நாட்டிற் பாவத்திற்குப் பயந்த கிருதகிருத்தியர்களாகிய அனேகர் — தானு மசுத்தமாகித் தன்னை யுண்போரையு மசுத்தராகச் செய்யுந் தன்மைத்தாகிய ஊனைப் புசியாமல் இலைக்கறி, காய்க்கறி, எருகுங்கிடைக்கும் வித்துக்களாகிய தானியங்களை, வாசனையுள்ள பழமிவைகளையே மிகவும் புசித்து உடலோம்பி யிருத்தல் எல்லோரும் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டதேயாம" (கக)

அவரு டம்பினி லேவனப் பில்லையோ
வவரி டத்தி லருமபல மில்லையோ
வவரு டம்பினுக் கேசரை யெய்துமோ
வவரு டற்குய ராயுளஃ குங்கொலோ
வவரி டத்துய ராண்டன்மை குன்றுமோ
வவரு ருப்பெறு சந்ததி மங்குமோ
வவர்பு சிப்பினி லின்சுவை யோவுமோ
வவர கத்தில் விவேகமின் றேசொலாய்.

புலால் புசித்தலை நீக்கியிருப்போர் தேகத்தில் அழகில்லையோ? அவரால் அருமையாகிய தேகபலமில்லையோ? அவருடம்புக்கே நரைதோன்றுமோ? அவருக்கு உயர்வாகிய ஆயுள் குறையுமோ? அவரிடத்துப் புருடத்தன்மை கெடுமோ? அவரவயவ ஒற்றுமைபெற்ற பிள்ளைகள் நசிக்குமோ? அவர் கொள்ளும் ஆகாரத்தில் இனியசுவையிராதோ? அவரிடத்தில் விவேகமிராதோ? கூறுவாயாக. (கஉ)

யாது மோர்குறை யின்மையி னூன்கொடே
யாக்கை யோம்பிட வேண்டுமென் றேசொல
லேத மாமுயிர் மேற்றயை வைத்தசை
வேயு மூச்சுதி ரம்மற்ற வத்துவை

யாத ரத்துட னேயுண்டு வெம்பசி
  யடங்கச் செய்தலகட் டாய மெனுமொரு
நீத மான வருத்தம் பணிக்கொள
  னிலத்தில் வாழுயர் மாந்தர் விவேகமே.

இவ்விதம் ஊனுண்ணுதாரிடத்தில் ஓர் குறையுங் காணப்படாமையால், மாமிசத்தையுட்கொண்டே யுடலைக்காத்தல் இன்றியமையாமை யென்றல் பிரத்தியக்ஷ நியாய விரோதமெனுங் குற்றமாம். ஆகையால் பிராணிகளின் மேற் காருண்யம் வைத்துச் சாதுதன்மை பொருந்தும் பிராணன், உதிர மெனு மிவைகளில்லாத பதார்த்தங்களை விருப்புடனே புசித்துக் கொடிய பசி தணித்தலை அவசியஞ் செய்தல்வேண்டுமெனும் நீதமான அருத்தத்தையே "ஆயுளுக்காக வுணவைக்கொடு" எனும் அந்நூல் வாக்கியங்கட்குச் செய்துகொள்ளல், இப்பூமியில் வாழும் தருமாநுஷ்டானத்திற் சிறந்த மனிதரின் விவேகத்தாலாய பயனும் (க௫)

இவ்வி தங்குரு சொற்றதைக் கேட்டவ
  னினிய தேறன் மொழித்துவர் வாயுளா
யவவி தஞ்சொல் லுயிர்ப்பில் பதார்த்தமே
  யருந்து வோர்க்கதி வல்லமை யில்லையென்
றெவ்வு ஞாயத்திற் காட்டுகின் றேனவர்க்
  குவணி யாதிபல் லாயுத மேகொடு
தெவ்வர் சூழ்ந்திடு போரிடை யாற்றலில்
  செய்கை யேயிது மெய்யெனச் செப்பினான்.

இப்படிக் குருகூறியவற்றைக் கேட்ட சீடனானவன், இனிய தேன் போன்ற மதுரமொழிகளைத் தருஉஞ் சிவந்த வாயுடைய பரமாசாரியரே! அவ்வாறு தாங்கள் கூறிய பிராணன் முதலிய வற்றோடு கூடாத பதார்த்தமே யருந்துவோர்க்குச் சௌரியத்தன்மை யில்லையென்பதைப் பொருந்து நியாயவழிக் காட்டுகின்றேன் அதாவது—அன்னோர்க்கு வாள் முதலிய ஆயுதங்களையேந்தி மாற்றலர் கூடியிருக்கும் யுத்தக்களத்திற் சமர்செய்யுந் தன்மை யில்லாமையேயாம். இது சத்தியமெனக் கூறினன். (க௬)

இல்லை யில்லையிந் நாட்டினு முத்தர
  வெல்லைக் குள்ளும் புலானுக ராதவர்
நல்ல வீரர்க ளாயிருக் கின்றனர்
  ஞாட்பின் மிக்கவர் பூர்வம் விளக்கியே
சொல்ல ணங்கிதி காசத்தி லேவருந்
  துரோண னும்பர சுராமனும்

வெலனும் வீரம் படைக்கப புலால்சொரி
விடக்கெண் மானமு முண்டன ரோசொலாய்.

இல்லை, இல்லை இந்தச்சிணதேசத்திலும் வடநாட்டிலும புலாலுணணுதைவாகள் இப்போதும நல்லவீராகளாக விருககினறாகள். போாக்களத்திற் சிறந்தவீரர்களாக முற்காலத்திருந்தோரின் சரித்திரங்களை விளாயககூறுந தெய்வீகம பொருந்திய இதிகாசத்திலே புகழ்ந்து கூறப்படுகின்ற துரோணாசாரியரும், பரசுராமரும் அசுவத்தாமருஞ் சத்துருக்களைப் புறங்காணும் வீரத்தைப்பெறத் தாககருதம வீசும ஊனை எள்ளளவேனும உணடனரோ? கூறுவாயாக (௩௫)

கட்டெண் ணுதுசேர்ன் ணுய்மக னேநிறை
கருணை யாளரெங் கேனுஞ்செந் நீரினைத்
திட்டி யாலறி போதிரங் குந்தயை
செய்தன் மேன்மை யலாநிழி வில்லையென்
றிட்டர் நூல்களெல் லாஞ்சொ லும் வேதமோ
டேதி லாகமங் கூறுமென் றோதிய
தட்டி லப்பெரு மான்சொலைக் கேட்டவன்
றுண்டிப் பேசத் தொடங்கின னங்கனல்.

பெரியோா வகுத்த வரம்புகளை யோசியாது பேசிய மகனே! நிறை கருணையுடையோர் எவ்விடத்தாயினும் உதிரத்தைக் கண்டபோது இரககப்படுமாறு செய்யுந் தயாமூல தாமாநுஷ்டானம சிறந்ததேயொழிய இழிவானதன்றென ஆப்தர்நூலனைத்துங் கோஷிககும அப்படியே வேதங்களும், குற்றமற்ற சைவாகமங்களும் கூறுமெனவுரைத்த அவ்வாசிரியாது மறுககப்படாத வாக்கியத்தைககேட்ட சீடன, அனையும ஆசாரிதகவ பேசத்தொடஙகினன் (௩௬)

நன்றி மேய துரோணனு மேனைய
நவிவி லாரு மனேக தளங்களைக்
கொன்றி ரததம் புலால்கமழ் பூமியிற்
குறைவி லாமனின் றுரவ ரேதமோ
துன்று பாவிக ளாவர்கொ லோதிசனு
சொல்க வென்றனன் றீர்த்த னியம்புவான
வென்றி கொள்ளுஞ் சமீகத்தின் மாண்டிடின்
வீர சொர்க்கமுன் னேகிட்டு மன்றியும.

நற்குணஙகளையுடைய துரோணாசாரியரும், மற்றுமுள்ள வீரர்களும் குறையாத சௌரியவான்களும் அனேக சைந்நியங்களை உதிரமும முனை-

நாற்றமுந் தரத்தக்க யுத்தபூமியிற்கொன்று வீரப்பிரதாபங்குறையாமல் நின்றாரகளல்லவா, அவரகள் கொலைப்பாவத்தாற் பீடிக்கப்பட்டவராவாரோ? உண்மைகூறவேண்டுமென்றனன். அதைக்கேட்ட பரிசுத்தராகிய ஆசிரியர் விடைகூறத் தொடங்கினர். சத்துருக்களை, ஜயிக்கும் யுத்தாயகத்தின் மாண்டவர்கட்கு உடனே வீரசுவர்க்கமெய்தும் அதுவுமன்றி,— (௧௭)

துட்ட சீவன்செய் துன்பொழிப பானதைத்
தோன்றல கொல்லுத லல்லற மாமென
விட்ட ஞாயம பிடித்தந்த மன்னாக
ளிழைத்த போர்பெரும் பாவமென் றெண்ணனை
னட்ட மில்குரு வேயது வேயொரு
ஞாய மெண்ணி னவின்றவ ரீரவர்
சட்ட மானதன் மம்பிடித் தெற்றிய
தன்மை போலிங் ஙனேயொரு மைந்தனும.

துஷ்ட ஜீவாகள் பிறர்க்குச்செய்கின்ற துன்பத்தை யொழிக்கும்படி யவர்களை யரசனானவன் கொல்லுதல் நல்ல தரும காரியமேயென விதித்த விதியையே உறுதியாகப்பற்றி அவ்வீரர்கள் செய்த சண்டை பெரியபாவமாகாதென்று அவ்வாசிரியர் கூறினர் (மேல்) நற்குணங்களிற் குறைவில்லாத குருவே! அதையே யொரு நியாயமாகக் கொண்டுபேசினால், அத்தன்மையோர், தருமசாஸ்திர விதியையே கடைப்பிடித்துக் கொன்றதுபோல இக்காலத்து மொரு மனிதன்,— (௧௮)

தன்னு யிர்த்திறங் காக்கு நிமித்தமாச்
சவட்டன் மாபவ மின்றெனக் கொள்ளினென்
னன்ன புண்ணிய மங்ஙன மில்லையோ
வறைக வென்ற குதர்க்கியை நோக்கிமெய்
மன்னு சேயவ னேன்கழற் பூதியான்
மல்கு துட்டப் பிராணிகொல் லாவிடிற்
றுன்னு மெண்ணில் பிராணிகட் கின்னலே
தோன்று மாகலி னத்தொழி றக்கதாம.

தன்னுயிரத்திறத்தைக் காக்கநிமித்தங் கொல்லுதல் பெரும்பாவமில்லையெனக்கொண்டால் தோஷமென்னை? மேற்குறித்த புண்ணியமு மதனாலுண்டாகாதோ? சொல்லியருள்கவென் றுரைத்த குதர்க்கியாகிய சீடனைப் பார்த்துச் சத்தியரூபியாகிய ஸ்ரீகுமாரக்கடவுளின் வலியதிருவடிச் செல்வமுள்ள ஆசிரியர், விருத்தியாகின்ற துஷ்டப்பிராணிகளை யாருங் கொல்லாவிட்டாற் பூமியிலுள்ள அளவிறந்த ஜீவராசிகட்குக் கெடுதியே யுண்டாகும். ஆகையால் அக்கொலை நியாயமான காரியமே. (௧௯)

தீமையில் பெருங்கருணைக் குருவென் பான்மா
திண்டோளா யெதற்கெதுப யோக மாமோ
நேமவழி யதுசாலு முயிர்க்கூ றின்றி
நீணிலத்தி லுற்றிலிருந் தெடுக்கும பண்டந்
தாமதமில் லாதுபயோ கிக்க லாமந்
தாழ்வற்ற கருமத்தாற் பாவ மெய்தா
தேமனையவுயிர்க்கொலைதா னருந்த லாகா
தெனுந்தீர்வை யொன்றேநந் துணிபு கண்டாய்.

(மேல்) தீயசிந்தையில்லாத மகாகாருண்ய மூர்த்தியாகிய குருவானவர், திண்மையான புஜங்களையுடையவனே! எக்காரியத்திற் கெதுபயன்படுமோ அக்காரியத்திற்கு அதையுபயோகிக்க வேணுமென்னு நியமத்தைக்கொண்ட மார்க்கம் ஏற்புடைத்தே (ஆகத்) நெடியபூமியில் உயிர்களுக்கு ஹிம்சையில்லாமல் அவைகளிலிருந் தெடுக்கப்படும வஸ்துக்களை யாதொரு தடையுமின்றி யுபயோகிக்கலாம அந்த நிந்தையற்ற கருமத்தாற் பாவம வரமாட்டாது. நம்மைப்போல உயிரையுமுடைய மவையும் பிரிப்போராகி யூனருந்தல் ஆடாதென்னு முடிபொன்றே நமது ஒருமையான சித்தாந்தமாம்.

[ஹிம்சையில்லா தெடுக்கப்படும வஸ்துக்கள்.—உயிர் நீங்காக்காலத்தெடுக்கத்தக்க முதிர் இறகு, முதிர் உரோமம, முதிர நகம், முதிர யானைத் தந்தம, மலம், மூத்திரம், முதலியனவும, உயிர் நீங்கியகாலத் தெடுக்கத்தக்க அந்த பண்டங்களும், புலித்தோல், மான் ஆடு மாடு முதலியவற்றின் தோல், கொம்பு, நரம்பு முதலியனவுமாம] (உஅ)

பசுவதைத்து வைத்தியமே செய்த னீத
பக்கமன்றே யெண்ணினந்த வைத்தி யந்தா
னுசிதமுள்ள பற்பத்தாற் செய்யுந் தெய்வ
மோடதியாற் செய்திடுமா னுடமு மாமூன்
கசியவதிற் செய்தலிராக் கதமுற் சொற்ற
கரிசிலிரண் டுந்தேர்ந்தோ ரிதனைச் செய்யா
ரசுசியுடை யிராக்கதமென் வைத்தி யத்தை
யருட்குணத்தர் விரும்பகில்லா ரதனு லென்றான்.

பசுவெனப்படும் உயிரை வதைசெய்து அதனைக்கொண்டு வைத்தியஞ்செய்தல் நியாயமார்க்கமன்று. ஏனெனில், வைத்தியமானது தகுதியுள்ள பஸ்மங்களைக்கொண்டு செய்யும தேவவைத்தியமென்றும, மூலிகைகளைக்கொண்டுசெய்யும் மாநுஷவைத்தியமென்றும், உதிரங்கசியும் ஊன்களைக்கொண்டுசெய்யும் இராக்ஷஸவைத்திய மென்றும் மூன்றுவகையாக விருக்கும். குற்றமற்ற முற்கூறிய இரண்டிலுந் தேர்ச்சியுள்ள வைத்தியர்கள்

கடைப்பட்டதாகிய அந்த இராக்ஷதவைத்தியஞ் செய்யச் சம்மதியார்கள்; அதன் பாவத்தன்மையை நோக்கிக் காருண்யசுபாவமுடையோரும் அவ்வித வைத்தியத்தைச் செய்துகொள்ள விரும்பார்களென்றுகூறியருளினர். (௨௧)

கட்டளைக்கலிப்பா.

கேட்ட சீடனவ் வாறெனி னிப்பெருங்
கிடக்கை மானவ நல்லிழி பல்லுயிர்க்
கூட்டத் துண்ணற் புலாலுன வைத்தினங்
கொன்று தின்மினென் றேயிறை கூறினன்
வாட்ட மின்றத னூனுண்ண லாமென
வழங்கி யன்னண மேசிலர் செய்யவிந்
நாட்டி லாமெதை வாறவர் மட்டிலே
நாதன் றீர்த்தன னோநவில் கென்றனன்.

இவ்வாறு கூறிய ஆசிரியர் கூற்றைக் கேட்ட சீடன், அப்படியாகில், "இவ் விஸ்தீரணமான பூமியில் மநுஷியரல்லாத மற்றைக்கீழ்ப்பட்ட பல பிராணிகளின் கூட்டத்துள் நல்லமாமிசமுள்ளவைகளைப் பிடித்தினமுங் கொன்று தின்பீர்களாக" என்று சருவேசுவரனே விதித்துளான்; ஆகையால் நம்மைப்பாவம் பீடியாது, ஊனுண்ணலாமென ஒரு கோட்பாட்டை வழங்குவித்து அப்படியே சிலர் செய்துவர இந்நாட்டிலுண்டாயிருப்பதென்னோ? (ஒருவாறு) அவ்வழக்கம் அன்னவர் மட்டிலிருக்கலாமென அவ்வீசுவரனே விதித்தனனோ? விளக்கியருள்க என்றனன் (௨௨)

எப்பெ ரும்புவி வாழுயிர் யாவுமா
ளீசி றெய்வ மிரண்டிலை யொன்றுகாண்
டப்பி லாவது நீதியின் மிக்கதே
சருவ வாவிகள் கண்ணுமன் புள்ளதே
யப்ப னன்னைக்கு மப்பனு மன்னையு
மாக நிற்குமஃ தேயரு ளானுயர்
வொப்பு டன்றரு மாவிகொன் றுண்மினென்
றோதிற் றென்றிட லெண்ணறு மேதமே.

எவ்வெப் பெரும்புவனத்திலும் வாழ்கின்ற சாவ ஜீவராசிகளையும் ஆண்டருளும் பரம்பொருள் ஒன்றேயன்றி யிரண்டில்லை. அநாதி மலமுக்த சித்ரூபியான காரணத்தால் ஒருசிறிதுங்களங்கமின்றியிருக்கும் அப்பரம்பொருள், நியாயம் விதிப்பதிற் சிறந்துளது அப்பொருள், சர்வான்மாக்களிடத்தும் பரிபாகத்துக்கேற்றபடி அன்புடையதே. எல்லாவுயிர்களின் பிதா மாதாக்கட்கும் அப்பனும் அம்மையுமாயிராநின்ற அந்தப் பரமான்மாவே

பூமியி லொருவன் பசியா லுழலப்
போதவ னுணவினை யுண்டு தீர்க்கவே ய
ரேமி றுறுவ ராருமிங் கிலையே
யென்னி னேனைய வுணவு மிருக்கவா
னீமி றுறிய வாறுண்ணக் கொலையுந
னிலையிற் றகுகதன் றென்றனன் கேட்டவ
னாமி தைச்சொலு வோமினி யென்றனி
நாட்டி லேசொலு மாற்றமொன் றோதுவான்.

பூமியிலே ஒருவன் பசிநோயாற் சுழன்று திரியுங்காலத்தில் அந்த மாமிசமேயுண்டு அப்பசியைத் தணித்துக்கொள்வாயாக வென்று சொல்லுவா ராருமிலர் எனினும், "வேறுவித வுணவுகளு மிருக்கின்றனவாதலால்" நீ கூறியவாறு புசிப்புக்காகக் கொல்லுதல் தக்க காரியமன்றென்று கூறினா னதைக் கேட்டயாவுறாசிடன், இனி நாமிதனைச் சொல்லிய பாரப்போமென்று தன்மனத்திற் கருதினவனாகி, அழகியநாட்டிலே புறமதத்தார் வழக்கமாகச் சொல்லும் வாக்கியமொன்றை எடுத்துக் கூறவாரம்பித்தான். (௨௦)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

*படைத்தபடைப் புகளெல்லா மநுடர்க் கென்றே
யெல்லோரும் பகர்கின்றா ரதனைமெய் யெனவே
விடைக்குருவே புகலெனலு மத்தன் காளாய்
விறலாவை யோம்பிப்பால் கறந்துண் டேமென
றடக்கருமப் பொருள்கோடல் வேண்டு மாதை
யடித்துண்ணற் கென்றுகொளல் பொருந்தா தென்றான்
மிடற்சிடன் பாலுயிர்கட் கிச்சொல் லொவ்வும்
வேறுயிர்கட் கொவ்வாதென் றேதர்க் கித்தான்.

வினாவிற்கு விடைகூறுவதில் வல்லுநராகிய பரமகுருவே! புறமதத்தாரென்று நுங்களாற் கூறப்பட்ட அனேகர் வழங்கும் * "படைத்த படைப் புகளெல்லாம் மநுடர்க்கு" எனும் மொழியின் உண்மைக் கருத்தென்னை? கூறவேண்டுமென்றனன். அங்ஙனம் ஆசாரியர், காளைப் பருவமுள்ளவனே! மகிமையுள்ள பசுவை யிரக்ஷித்து அதன் பாலைக் கறந்துண்ண வேண்டு மென்னுஞ் சாஸ்திரங்களுக்குப் பொருத்தமான பொருளை அவ்வாக்கியங் கொள்ளவேண்டும். அதனை வதைத்து உண்ணவேண்டு மென்னும் பொருள் கொள்ளல் அத்திறநூல்களின் கருத்தோடு பொருந்தாதென் றுரைத்தார். (மேல்) பிடிவாதமுடைய சீடன், பால் கொடுக்கும் பிராணிகட்கு மாத்திரம் இஃதொவ்வுமேயன்றி மற்றைப்பிராணிகட் கொவ்வாதென ஆக்ஷேபித்தான்.

[* இம்மொழிப்பொருளை பொருந்த மநுஸ்மிருதி ரு - உஅ - ல "பிரம தேவரா இவ்வுலக முழுதும் ஜீவனுக்காகாரமாக வுண்டுசெய்தார் ஆதலால், நெல் முதலிய தாவரமும் மிருகமுதலிய ஜங்கமமும் ஜீவனுக்கு ஆதாரமாக வேயிருக்கின்றன." எனவருகின்றது இதற்கும் இங்ஙனம் ஆசிரியர் விரிக்கும் பொருளே பொருளெனக் கொள்க] (உச)

அவைபெரிது போம்பியவை வருத லேக
லலங்கார மாகிற்ற லொலித்த லாட
லிவைகைநலம் பாராட்ட லாதி யாவு
முபயோக மெனக்கொள்ளலா மநுடர் யாரு
நிலையல்லாற் பலவுயிர் பொருளுஞ் செய்யு
மேவல்களு மநுடர்களுக் காகு நல்ல
செவியுள்ளோ யறிதியெனத் தீரதன் சொன்னான்
சீடனருட் குருவைமறு படியு நோக்கி

நீ கூறிய மற்றைய பிராணிகளையு நன்கு காப்பாற்றி அவை அழகாகவருதல், போதல், அழகுபொருந்த நிற்றல், சத்தமிடல், ஆடல், இவைகளால் தமக்குண்டாகும் சந்தோஷத்தை யடைதல் முதலிய பிரயோசன மெல்லாம் அவற்றாலுண்டாகும் பயனென்று கொள்ளலாம் இவையே யன்றிப் பல பிராணிகள் கொடுக்கும் பதார்த்தங்களும், அவைகள் உழைக்கு முழைப்பும் மனிதர்க்கு உபயோகமாகும். நல்லகேள்வியுள்ளாய்! இவ்விஷயம் அறிவாயாகவென்று பரிசுத்தராகிய குரு கூறினார் சீடனானவன், மறுபடியுந் தயாளுவாகிய குருவைப்பார்த்து,— (உஉ)

ஆனாலு முண்ணும்புலா னீங்க லானே
யகிலநிறை படைப்பெல்லா மநுடர்க் கென்று
மேனானுரைத்தமொழிக் கியைந்த வர்த்தம்
விரிக்காத போலியெனச் சொன்ன தாகு
மேனோவிவ் வாறுசொல வேண்டு மையா
வெனவினவக் குருமைந்தன் வதன நோக்கிக்
கூறின குதர்க்கமதே கற்று மொன்றிற்
கொள்ளுவது தள்ளுவது மறியாப் பேதாய்.

ஆனாலும், மனிதருண்ணும் புலாலை நீக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்தினால், "உலகி னிறைந்த படைப்பெல்லாம் மநுடர்க்கு" என்று நான் நன்றாக மேலேயுதகரித்த வாக்கியத்திற்குத் தாங்கள் செய்த பொருள்.—பொருத்தமானதாகாமே போலியெனவாகும் ஐயரே! ஏனோவிப்படிக் கூறவேண்டுமென்று கேட்க, குருவானவர் அச்சீடன் முகத்தை நோக்கி வக்கிரகதி

யான குதர்க்கமே பேசக்கற்றவனே! யாதொருவஸ்துவிற் கொள்ள வேண்டியதையுந் தள்ளவேண்டியதையும் அறியும் ஞானமில்லாப்பேதையே! கேட்பாயாக. (உ ௬)

ஈசனது சிருட்டியினி னன்றுந் தீது
மிருநரக சுவர்க்கமெனு மிரண்டு முண்டே
நேசமுட னின்னுநனி விளக்கு கின்றேம
நிரப்பற்ற வொருமாது ளங்க னிக்க
ணுசில்கெழு மின்சுவையுந் துவர்ப்பு மிப்பி
யதனினன் னித்திலமு மழிபு லாறு
மாசிலர வின்மணியுங் கொடிய நஞ்சு
மடுவினிடை நன்னீரும பழுத்த சேறும.

உயர்வில்வந் தனனினறும் பூவு முள்ளு
முளவிவற்று ளருந்துவன வருந்தல் யாதோர்
செயிரறநன் கணிவனவே யணிதல் லன்றே
சிலமுறு மாநுடாகட் காகு மிந்த
மயர்விலாக் காட்டாலே யுயிரி னுள்ள
வத்துவெலா முபயோக மாகா வன்றிப்
பயமில்லாப் புலிமநுடர்த் தின்ப தாலே
பகர்மநுடாப் படைததது மதறகென் றுமே.

ஈசுவரசிருஷ்டியிற் சுவர்க்க நரகமெனு மிரண்டுமுள்ளவாறு போலநல்லது கெட்டதுமாகிய இரண்டுமிருக்கும் இவ்விஷயத்தைப் பிரியத்துடன் இன்னுநதெளிவாக விளக்குகின்றேம் குறைவில்லாத ஒருமாதுளங்கனியின் கண்ணே குற்றமற்ற மதுரமுந் துவர்ப்பும், முத்துச்சிப்பியில் முத்தும் அழுகியொழியததகக மாமிசமும், சர்ப்பத்திற் குற்றமற்ற நாகரத்தினமுங் கொடுமையானவிஷமும், மடுவிற் சுத்தோதகமும அழுகற்சேறும்,— (உ ச)

உயர்ந்த வில்வமரத்திற் சுகந்தமலரும் முட்களும உள்ளன இவற்றுள் எவை புசிக்கத்தக்கனவோ அவற்றைப் புசித்தலும், எவை தரிக்கததககன வோ அவற்றைத தரித்தலுமன்றோ ஆனறோ ராசாரம் பாதுகாககும உத்தமர்க்குத் தக்கனவாகும். இந்த மயககமில்லாத உவமானத்தால் ஏற்படு முபமேயமாவது பிராணிகளின் தேகத்துள்ள சகலமும் உபயோகமாகா, சிலவே உபயோகமாகுமென்பதாம். இந்நியாயமுமன்றிப் புலியானது மனிதரைப் பசியின்பொருட்டுத் தின்பதுண்டு. அககாரணததால் மனிதரைப் படைத்ததும் புலியினுபயோகத்திற்கென்று கூறவும் இடந்தருமே பிறர்கொள்ளும் அவ்வருததம்.

[இங்ஙனம், மாதுளம்பழத்திலுள்ள இன்சுவையையும், மடுவிலுள்ள சுத்தோதகத்தையுமே அருந்தும் பொருள்களாகவும், முத்தையும், நாகரத்தினத்தையும், வில்வமலரையுமே அணியும்பொருள்களாகவுங்கொள்க.] (உரு)

இவ்விதமவ் வொவ்வாச்சொல் விளம்பிக் கொன்றா
னிரையெனவே புசித்திடுவோர் கொளுமோ ரர்த்த
மொவ்வுமெனின் மலமூத்தி ரங்க ளைத்தா
முண்ணாமல் விடுவதென்கொ லசுத்த மென்றே
தெவ்வுரைக்கத் துணிவதென்கொன் மதிதா னுண்டேற்
றேர்ந்துகொளா யெனவறிஞன் சொன்னா னங்ஙன்
கவ்வையுணர் மாணவக னினியோ சிந்தாக்
கருணைகிளர் குருமுனியைக் கழறுற் றானால்.

இந்தப்படி அந்தப்பொருத்தமில்லா வுரையை யுரைத்துக் கொண்டு பிராணிகளைக் கொன்று அவற்றின் தசையை யாகாரமாக வுட்கொள்வோர் கொள்ளுகின்ற அவ்வருத்தம் அங்கீகரிக்கத்தக்கதானால், அந்தப் பிராணிகளின் தேகத்திலுள்ள மாமிசத்தை யுண்பதுபோல மலமூத்திரங்களையு முண்ணாமே நீக்குதலென்னை? அவைகளசுத்தமென்று விரோதங் கூறுதலென்னை? உனக்கு நுட்பபுத்தியிருந்தால் விசாரித்தறிவாயாக வென்று மேதாவியாகிய ஆசிரியர் கூறினர். (மேல்) துன்பத்தை யுணரத்தக்கமாணாக்கன் நன்றாக யோசித்துப் பார்த்துக் காருண்ய வீக்ஷணத்தாற் பிரகாசிக்குங் குருசந்நிதியிற் பின்வருமாறு கூறுவானாயினன். (உசு)

இங்கோதி யுள்ளனவுட் சிலவென் கூற்றிற்
கிரிபின்றி யொவ்விடுமெவ் வாறென் றக்கா று
றங்காம லிழிமலமூத் திரமு மித்தத்
தரணிமிசை வைத்தியகன் மத்திற் காகுஞ்
செங்காவி யன்னவிறைச் சிகளு மந்தச்
செய்கைக்கு வைத்தியர்க ளுபயோ கிப்பா
மங்காத விவ்வழியி னாலெல் லாமிம்
மாந்தர்க்கா மெனுமாற்றா னென்றா னன்றே.

இப்பொழுது தாங்கள் கூறிக்கொண்டு வந்தவற்றுள் சில, நான்கொண்டபொருளுக்கு விரோதமின்றி யியைவனவாகும். எவ்வழியா லென்னில், "உள்ளே தங்கியிராமல் வெளிப்படு மூத்திர புரீஷங்களும் இப்பூமியில் வைத்தியத் தொழிலுக்கு உபயோகமாகும். செங்காவிக்கல்லொத்த இறைச்சிகளையும் வைத்தியர்கள் அத்தொழிலுக்கு உபயோகப் படுத்துவார்கள். குறைவில்லாத இந்நியாயத்தால் எல்லாப் பிராணிகளிலுள்ள எல்லாப்பொருளும் மனிதரின் உபயோகத்திற்கு ஆகுமென்னும் வழியால்" என்றான்.

காருண்ய மேலீட்டினல் ஒன்றற்கொன்று உயிர்வாயும் ஒத்ததாயுந் தன்னுற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிராணிகளை மனிதராகிய நீங்கள் கொன்றுண்ணக் கட வீர்களென விதித்ததென்று கூறுவதும் அளவற்ற பாவமாம் (௩௧)

அவ்வு யிர்க்கொலை செய்கையின் மந்திர
மறைத விற்பிழை யில்லையென் றுலங
னெவ்வெ னுநதுன்பி லாதற வேண்டுமே
நொந்து கத்தித் துடித்திட லென்கொலோ
வொவ்வு ஞாயமின் றுகவி னக்கொலை
யுணர்வி லான்றன்னைத் தான்வதைக் கின்றவோ
ரெவ்வ மொக்குமன் பாலிது பற்றிநா
மின்னுங் கூறுது நீநனி யுய்த்துணர்.

அந்த ஜீவஹிம்சையைச் செய்யும்பொழுது அதற்காக வேற்பட்ட மந்திரத்தை முன்னரோதி யிடுதலாற் குற்றமில்லை யென்னிலோ, அங்ஙனம நோயென்கிற துன்பமில்லாது அவ்வுயிர போகவேண்டும். துன்படைந்து வாய்விட்டலறித் துடித்தல் பிரத்தியக்ஷமாகையால், மந்திரமோதிக் கொள்வதில் விசேஷமென்னை ! பொருந்து ஞாயமொன்றுமில்லை. ஆதலின், அதத கைய கொலைப்பாவம் அறிவிலியாகிய வொருவன் தனக்குததானே செய்து கொள்ளுந் தற்கொலைப்பாவத்தை யொத்ததாகும் அன்பினுல் இவ்விஷயம் பற்றியே யின்னுங்கூறுவோம் : நீ நன்ருக உய்த்துணர்வாயாக. (௩௨)

உயிரைக் கொன்றுடல் வாட்டி வதக்கியிங்
குண்ணத் தானல் விவேகிகட் கெப்படி
முயலு நெஞ்ச மனேக வுயிர்ப்புலான்
முடைக ளுண்பவர் கட்கும் பிணங்களை
நயவு றுவென வுண்டுவக் குஞ்சவம்
நரிக்கு நாய்க்கு மிருக்கின்ற பேதமென்
வியன்வி வேகிக ளிவ்விரண் டாய்வுறின்
மேல திற்றென வேயறி வாரரோ.

பிராணிகளைக் கொன்று அதன் மாமிசத்தைத் தீ முன்னர்ப் பசனஞ்செய்து உண்பதற்கு நல்லவிவேகிகளின் மனந்தான் எப்படிப் பிரயத்தனப படும் ! அனேக ஜீவராசிகளின் துர்க்கந்ததோடு கூடிய ஊனைப்புசிப்பவர்க கும், பிணங்களைத் தக்கவுணவெனவுண்டு சந்தோஷிக்கும் பேய்க்கும், (இடு காட்டு) நரிக்கும், நாய்க்கு மிருக்கின்ற பேதந்தானென்னை ! விசாலமான விவேகமுடையோர் யோசிப்பாராயிற் புலாலுண்டலோ, சாகமுண்டலோ சிறந்ததென்று தமக்குத்தாமே யறிநதுகொள்வா. (௩௩)

ஊனை யேபுசிக் குங்குலத் தோர்மக
  னொருபி ராணிகொள் வெந்துயர் கண்டிடி
னீன மேதுமி லாப்பரி தாபமுற்
  றிரங்கு வானவ னக்குண னுயினுந்
தானுண் ணற்கென வேவஃது செய்கையிற்
  றயவெ னக்குண நீத்தவ னுவனே
யான தாலிந்த மாநுட னுக்குமே
  லாய தெய்வந் தயாவுடைத் தென்றுமே.

புலாலையே யுண்ணப் பழகிய குலத்திலுதித்தவருள்ளும் கருணையுள்ள வொருவன், ஒருபிராணி யாதோவொரு காரணத்தாற் படுந துககததைக் கண்ட வழி எவ்விதத்துயகுறைவற்ற பரிதாபமுடையனு யிரக்கப்படுவான் அவன் அததன்மையனுயினும் தானுண்பதற்காகக் கொலை செய்கையில் காருண்யமாகிய அந்தக் குணமில்லாதவனே யாவன். ஆகையால் இந்த ஏகதேசகருணையுள்ள மனிதனுக்கும் மேலாயுள்ள தெய்வமானது நித்திய கருணாநிதியேயாம் (கஞ)

அத்தி றத்தெய்வ மாவிகொன் றுண்மினென்
  றருளி னுற்சொலிற் றென்பதைப் பாவமு
ளத்தி றப்பவ மெத்திற வன்கண்மை
  யெத்தி றத்துணி பெத்திறப் பேதைமை
யெத்தி றப்படி றெத்திற மோசமென்
  றெத்தி றத்தளந் தோதிடு வேஞ்சைசை
பித்த ரும்பழி சொல்வர்கொல் லாமையே
  பேர றந்தவ மென்றிறை செப்பினன்.

அத்தகைய தெய்வம், மனிதர்மீதுவைத்த கிருபையினுற் பிராணிகளைக கொன்று புசியுஙகளென்று கூறிற்றென்னும் வாக்கியத்தை.—பாபஙகளில் எததன்மையான பாப மென்போம். கொடுமைகளில் எத்தன்மையான கொடுமை யென்போம். துணிவான காரியஙகளில் எப்படிப்பட்ட காரிய மென்போம் எப்படிப்பட்ட பேதைமை யென்போம். எவ்வகையானபொய் யென்போம். எவ்வளவு பெரியமோச மென்போம். எவ்வகையால் அதன் றன்மை முழுதுமாராய்ந்து கூறும் ஆற்றல்பெறுவோம். சீச்சீ! பித்தங்கொ ண்டவரும் பழிப்பர் கொல்லாமையே பெருந்தருமமென்றும், கொல்லாமை யே பெருந்தவ மென்றும் ஆசாரியர் கூறினர். (கரு)

கலிநிலைத்துறை.

கொன்றாற் பாவந் தின்றாற் றீரு மெனுங்கூற்றென்!
னென்றான் சீடன் மைந்தா கேளென் றெழிலாசான்

றின்றாற் பாவந் தீரு மென்னிற் றினந்தோ றுங்
கொனறே தின்னத் தீர்வுண் டாகுங் கொடிதாமே.

"கொன்றாற்பாவம் : தின்றாற் றீரும்" எனும் வாக்கியத்தின் பொருளென்னவென்ற சீடன் கேட்டனன் அதுகேட்ட அறிவழகுவாய்ந்த ஆசிரியர், மைந்தனே! நான் சொல்வதைக் கேட்பாயாக தின்றாற் பாவந் தீருமென்றால், தினந்தோறுங் கொன்று தின்றல் ஆகுமெனலோ சித்தாந்தம்? அப்படிசெய்யின் கொடியபாவஞ் சேருமன்றே. (௩௬)

கலிவிருத்தம்.

அந்தமுடி வின்னதெனு வாய்வறியி லார்தா
மெந்தமுடி வானநடு வெண்ணுவர் மதித்தே
செந்தயவி லாமநுடர் செய்பொருண்மெய் யென்று
புந்தியின மதித்துயிர் வதைத்துமிசை புல்லர்.

"பாவம் : தின்றால் தீரும்" என்பதன் துணிபொருள்.—"ஆகாரத்திற்கென்று தன்மனமாரக் கொல்லாமல் யாதோ ரறியாமையாலே தன்னாற் கொல்லப்பட்ட பிராணியினது மாமிசத்தை அக்கொலைப்பாவ பரிகாரத்தின் பொருட்டுப் பச்சையாகவே துயரத்தோடு இம்மையிலேனும், மறுமைப்பயனாகிய நரகத்திலேனும் புசித்தாற்றான் றீரும்" அதாவது "கொலைப்பாவம் அநுபவித்தன்றி யொழியாது" எனவாகுமென்பதை விசாரித்தறியுஞ் சக்தியில்லாதார், எந்த முடிவான ஞாயத்தைத்தான் யூகத்தால் யோசிக்குந் திறமுடையராவர்! செவ்விதான காருண்ய மில்லாத அறபர் செய்யு மருத்தத்தை யுண்மைப்பொருளாக மதித்துப் பிராணிகளை வதைத்து துண்கின்ற கீழோர்,— (௩௭)

ஏசுவினை யாலுலகி லெள்ளளவு நல்ல
யோசனையி லாநடையு ளாரெனவு மாவ
ராசுடைய வன்னவர்செய் யாவிவதை தானே
தாசரடை நன்னிலை கெடுத்தளவில் சன்மம்.

பலரும் பழிக்குங் காரியங்களைச் செய்தலால், எள்ளளவேனும் நல்ல யோசனையில்லாத வொழுக்கமற்றவ ரெனவுமாவர். பாவிகளாகிய அத்தன்மையோர் செய்யுஞ் சீவக்கொலையானது:- செய்த அவரைப் பெரியோரடையத்தக்க மோக்ஷாதிக்கியமெய்தாது பண்ணி, அளவற்ற ஜன்மங்களில்,—

ஊனவுடல் சேர்த்தறிவு கொன்றுபிணி யுண்ணு
மீனவடி வாக்கியிறை யெண்ணுணர் வழித்து
மானவரு ளீனரென வேசெயு மதத்தா
லூனுயிர் வதைத்துமுடை யுண்டுதிரி வோனை.

அற்பதேகங்களிற் புகும்படி செய்து, அங்ஙனம் நல்லறிவைக் கெடுத்து நோயால் நொறுங்குண்ணும் ஹீனரூபமாகச்செய்து, ஆண்டு ஈசுரதியானத்திற்குரிய நற்புத்தியையழித்து, மானுடதேகமெடுத்தவருட் கீழ்மக்களென வுலகுகூறும்படி செய்யும். மதத்தினாற் சீவனை வதைத்து அதன் துர்க்கந்த மாமிசத்தைப் புசித்துத் திரிபவனை,— (௩௯)

இம்மைமுடி வாமறுமை யிற்புலவில் வீழ்த்து
விம்மிய வவன்றசையை வீரமற லுண்ணுஞ்
செம்மையின் முடைப்பிரியன் சிந்தைசிறி தேனும்
வெம்மையறு பூததயை மேவிடுவ தில்லை.

புலாலுடம்பு நீங்கியவுடன் வரும் மறுமையிற் புலால் நரகத்திடை வீழ்த்தி வீரத்தோடுகூடிய காலபடர் அவனது புஷ்டித்த தசையைப் பிடுங்கித் தின்னுமாறு செய்வர். அருவருப்பான நாற்றமுள்ள மாமிசப்பிரியனது மனத்திற் கிஞ்சித்தேனும் வெப்பமென்பதில்லாது தண்ணெனவிருக்கும் ஜீவகாருண்யம் பொருந்துவதேயில்லை. (௪0)

எப்பொழுது பூததயை யென்பதிலை யோகே
ளப்பொழு தருட்பர னருட்பரிவு மில்லை
தப்பினது விம்மகி தலத்துறு செருக்கா
லற்பனென வாயிடுவ னேகனக னேனும்.

நாம் சொல்வதைக் கவனிப்பாயாக. எக்காலம் வரையிற் சீவகாருண்ய மொருவனிடத்தில்லையோ அக்காலம் வரையில் கிருபாநிதியாகிய பரமேசுவரனது காருண்ய சக்தி யவனைப் பரிவுடன் நடத்துவதில்லை. அப்படியெவனொருவன் அக்காருண்யசக்தியின் அருளையிழந்தனனோ அவன், அறிவிலார் விரும்பத்தக்க இவ்வுலகச் செருக்குடையனே யாவன். அதனாற் குபேரனொத்த மஹதைசுவரியவானா யிருப்பினும் அவன், அற்பனென யாவரும் கூறத்தக்க நிலையையே யடைவன். (௪௧)

ஏனெனி னிரங்குமன மின்றிநிதி யீட்ட
லீனவினை யந்நிதி புரத்தனல மில்லா
மானவர்கை யீதலிவை யால்விசன மல்கி
யூனமுற லாலென வுரைத்தனன் விரித்தே.

ஏனெனில், " எவ்வுயிர் மாட்டும் இரங்குமனமின்றித் திரவியந் தேடுதலாலும், அப்படித் தேடுந் திரவியத்திற்குக் கடவுள் கருணையைத்தானே பெருங்காப்பாக்கிக் கொள்ளாத அவன் தனது அற்பத்தொழிலையே காப்பாக்கிக்கொள்ளுதலாலும், யோக்கியமில்லா மனிதரை நம்பி அவர் கையில் அத்திரவியங்கொடுக்க நேரிடுதலாலும் அத்திரவிய மவனைவிட்டு நீங்கும்: அக்காரணத்தா லவனுள்ளத்தில் துக்கம்பெருகிவருத்த, ஈனநிலையை யடைவனாகலின் " என்று ஆசிரியர் விரித்துக்கூறினர். (௪௨)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

இவைசெவி யேற்ற சீட னிழிபுலான் மறுத்த லென்று
நவில்வது புலா லுடம்பை நனிமறந் திருத்த லென்றும்
விளிதலைம் புலன்ம றுத்த லென்றுமே சிலர்வி ளம்ப
லவனியி லுளவவ் வாய்மை யறைகென வளியோன் கூறும்.

இவ்விதம் ஆசிரியர் கூறினவற்றைச் செவிக்கொண்ட சீடன், "இழிவான புலாலை மறுத்தல்" என்றுவழங்குஞ் சொற்றொடர்க்கு, மாமிசத்தாலாகிய வுடம்பை நன்றாக மறந்திருத்தலென்றும், சுவை - ஒளி - ஊறு - ஓசை - நாற்றமெனும ஐம்புலனையும் மறுத்திருத்தலென்றுஞ் சிலர் பொருளுரைத்தல் இப்பூவுலகிலுள்ளன. அவ்வுண்மையையுங் கூறவேண்டுமென, கருணைமூர்த்தியாகிய ஆசிரியர் கூறலாயினர். (சக)

உடன்மறந் திருக்கின் ஞான வொளியடைந் திடுமே சீவன்
முடைநகர் நசைகா ணுங்கொன் மூசுமைம் புலனீக் கத்து
மடமுடை மனமே தக்கால் வரூஉப்புலா னசையு முண்டோ
வடல்விழிப் புளர்க்கே சொற்ற தாகுமம் மறுத்தன் மன்னோ.

உடம்பை மறந்திருக்குநிலையெய்தின் ஞானவொளி அதாவது அருளொளியை ஆன்மாவடைந்திடுமே அக்காலத்தில் அதற்கு மாமிச முண்ணவேண்டுமெனும விருப்பமுந்தோன்றுமோ! மொய்த்திருக்கும் ஐம்புலனுமின்றி யிருககுநிலை வருமாயின் ஆக்காலத்தே மூடமனந்தானுண்டோ!! அம்மனத்திற் றோன்றும் புலால்விருப்பந்தானுண்டோ!!! ஒன்றுமிராது. ஆதலால், அந்தப்புலான்மறுத்தல் இந்தவலிய ஜாக்கிராவஸ்தையிலுள்ள சாதாரணஜனங்களுக்கே சொன்னதாகும். (சஉ)

உயிர்க்கொலை புரியு மன்னோ ருயர்மறைக் கொலையுஞ் செய்ய
முயற்சிகொள் கின்றார் தேவர் மொழிந்தவவ் வதிகா ரத்தே
யுயிர்க்கொலை பாவ மென்று மூனுண வொண்ணா தென்று
மயிர்ப்பற விளக்க லானே யவர்முயல் வதுமுற் றாதே.

உயிர்க்கொலைசெய்து வருமவர்கள், உயர்ந்த வேதக்கொலையுஞ் செய்ய யத்தனிக்கின்றனர். திருவள்ளுவதேவ ரருளிச்செய்த தமிழ்வேதமாகிய திருக்குறளிலுள்ள அந்தப் "புலான்மறுத்தல்" எனும் அதிகாரத்திலே உயிர்க்கொலை பாவமென்பதும், ஊனுண்டல் அடாததென்பதும் சந்தேகமறக் கூறப்பட்டனவாதலால், அவர்கள் இவ்விதமாகப் புலான் மறுத்தலென்றதற்கு வேறுபொருள்கூறி, அதனை நிலைபெறுத்தமுயல்வதுமுற்றுப்பெறாது.

["அவர் முயல்வது முற்றாதே" என்பதற்கு, ஊனுண்ணாமையாகிய ஓரிந்திரிய நிக்கிரகத்தில் அற்பபாகத்தைச்செய்ய வல்லுநராகாதார், எவ்வண்ணம் ஐந்திந்திரிய நிக்கிரகமுதலிய அருந்தொழில்களைச் செய்ய வல்லுநராவரென்பதும் பொருளாகலாம்.] (சரு)

நூலுரை புரட்டிக் கூறுந் துண்ணுணர் வில்லா தாரும்
வாலுறு விரத நாளில் வழுப்புலா லொழித்துண் பார்க
ளேலது விரத மாயி னென்றுமஃ தின்றி யுண்டன்
மேலவர் புகழு நித்த விரதமா காதோ சொல்லாய்.

சாஸ்திரக்கருத்துக்களைத் தங்கள் கெட்டவழக்கத்தோடு ஒத்திருக்கும் படி மாற்றிக்கூறும் நுட்பஅறிவிலிகளும், பரிசுத்தம்பொருந்திய விரததினங்களில் விரத விரோதமாகிய புலாலொழித்துச் சுத்த ஆகாரத்தை யுண்பார்கள். என்ற அக்காரியம் விரதமானால், அக்கொல்லாவிரதத்தையே எப்பொழுதும் விரதமாகக்கொண்டு அப்புலாலுணவை யொழித்திருத்தல் பெரியோரால் புகழப்பட்ட நித்தவிரத மாகாதோ? சொல்வாயாக. (சகூ)

என்றன னிறைவன் சீட னியம்பிய புலான்ம றுத்த
லென்றுரைப் பதுங்கொல் லாமை யென்பதுந் துறவி யற்கண்
ணென்றின வதனு லேனோர்க் கிலையென வுரைப்போர் வாதை
வென்றிடு வழியா தென்ன மெய்க்குரு புகற லுற்றான்.

என்று குருகூறியருளினர். (மேல்) சீடன், கூறப்பட்ட புலான்மறுத்தலெனும் அதிகாரமும், கொல்லாமையெனும் அதிகாரமும் திருக்குறளில் துறவறவியலில் வைக்கப்பட்டமையின், மற்ற ஆச்சிரமிகளுக்கு அந்தநியமம் ஆவசியகமன்றெனக் கூறுபவர்கள் வாதத்தை வெல்லும் மார்க்கம் யாது? கூறியருள்கவென்ன, சத்தியவானாகிய ஆசிரியர் கூறலாயினர். (சஎ)

அத்திற வருத்தங் கொள்ளி னத்துற வியலிற் றனே
வைத்துள வாய்மை கள்ளா மைவெகு ளாமை யெல்லா
நித்தமில் லறத்தார்க் கில்லை யென்னவா மிவைக ணீங்கி
னெத்தன்ம மனையி லோங்கு மாகலி னவரி யம்பும்.

அருத்தமொவ் வாது மற்றே தருத்தமென் றிடிற்பு லாலுண்
கிருத்திய மென்ப தாதி யாவையுங் கிருகத் தன்றான்
விருத்திபி னிழைக்க லாகா விளம்பவற் றினையில் விட்டோன்
கருத்தினுங் கருதலாகா தென்றலவ் வியற்க ருத்தால்.

அவ்விதப் பொருள் கொள்ளின், அத்துறவறவியலிலேயே வைக்கப்பட்ட வாய்மை, கள்ளாமை, வெகுளாமையாதி தருமங்களெல்லாம் என்றுங் கிருகஸ்தாச்சிரமிகளுக்கு அனாவசியகமென்றுகூற இடந்தரும். கூறிய வாய்மையாதி தருமங்களில்லாவழி இல்லறத்தார்க் கேற்பட்ட தருமங்களிலெந்தத்தருமம் விருத்தியாகும்? ஒருதருமமுமில்லா தொழியுமாகலின், அவர்கள் கூறுகின்ற,—

[வாய்மை=பொய்கூறாது மெய்கூறல். கள்ளாமை=களவுசெய்யாமை. வெகுளாமை=கோபஞ்செய்யாமை.] (சஅ)

அருததம் பொருந்தாது. பொருந்து மருத்தம் யாதென்னில், படிலாலு ண்டொழில் முதலிய சகலஅிகிர்த்தியங்களையுங் கிருகஸ்தன் தனதிச்சையின்படி செய்யாத தருமங்களை யநுஷ்டிக்கவேண்டும். துறவி அந்த அகிர்த்தியங்களை மனத்திலுஞ்செய்ய நினைத்தல் கூடா தென்பதே அவ்வியலின்கருத்து.

முழுமுதற் கடவுட் கின்றி மோகுறு தமக்கென் றிங்கே
யுழுதொழில் கூலி வேலை யுறைவிட மெழுகல் கூட்ட
லெழுமனன் மூட்ட றண்ணீ ரெடுத்தனெல் லரிசி குத்தல்
வழிவரு சிறுபி ராணி மரணமெவம் பாவந் தீர.

சிவனவ னடியர் தேவர் தென்புலத் தினர்ப்பூ சித்தே
யுவகையி னமுத வன்ன மூட்டுக வென்று சைவச்
சிவதரு மோத்த ரந்தான் செப்பிடு மாயி னில்வாழ்
பவருயிர் கொன்று தின்னப் பகருமோ வறநூ லன்றே.

முழுமுதற் கடவுள் பொருட்டுச் செயயுந் திருப்பணி பூஜைமுதலியவற்றிற்கிலலாமல், இசசைபொருந் துஞ் சுவப்பிரயோஜனங்கரு திச்செய்யப்படும் உழவுதொழில், கூலிவேலை, இருப்பிடமெழுகல், இருப்பிடம் பெருக்கல், தீமூட்டல், தண்ணீரெடுத்தல், நெல்லரிசிகுததலாகிய இக்காரியங்களிற்சிறு பிராணிகளுக்குநேரிடும்மரணத்தாற்சேரும் வெய்யபாயங்களொழியும்படி,—

[அனல்மூட்டலில் இரவிலேற்றப்படு தீபமுஞ்சேரும்.] (௫0)

பரமேசுவரன், அவனடியர், தேவர், பிதிர் தேவதைகள் ஆகிய இவர்களைப்பூஜிதது ச்சந்தோஷத்தினல் அவர்கட்கு ஷட்ரஸோ பேதமான அனமூட்டுகவென்று சைவ உபாகமங்களு ளொன்ருகிய சிவதருமோத்தரமே கூறுமாயின், கிருகஸ்தாச்சிரமத்தோர் பிராணிகளைகொன்று தின்னலாமென்று தருமசாஸ்திரங் கூறுமோ? கூருது. (௫௧)

இப்படி வெல்ல லாமென் றியம்புதல் கேட்ட சீட
னெப்பினே னைய நீதா னுரைத்த துண்ணு மாறு
செப்பிலைக் கறிகாய் கட்குத் தீஞ்சுவை புலாலைப் போல
வெப்படி யினுமின் றிஞ்ஞான் றிதைநுகர்ந் துயிர்வாழ் தற்கே.

கொடுத்துவை யாத பாவி களுக்கிது கூறி னென்னு
மிடுக்கணை நயப்பென் றெண்ணு மிதயநன் றறியு மோவென்
றெடுக்கமின் மனத்தர் பல்லோ ருரைப்பரிவ் வுலகி லந்த
நடுத்தெரி முறைமை யிங்கே நவில்கென நவில்வா னையன்.

இவ்விதமாக ஞாயங்கூறி அவர்கள் வாதத்தை வெல்லலாமென்று ஆசிரியர் கூறக்கேட்டசீடன், ஆசிரியரே! அருளிய நியாயத்திற் கிசைந்தேன். ஆயினும், தாங்கள் மாமிசம் விலக்கி யுண்ணுமாறுரைக்கும் இலைக்கறி

கட்டுங் காய்க்கறிகட்குமுள்ள சுவை, புலாலிலுள்ள இனிய சுவையைப் போல எந்தப்பூமியிலுங் காணப்படவில்லை: இவ்வளவு இன்சுவையுடைய புலாலை இப்பொழுதுண்டு உயிர்வாழ,— (௫௨)

முற்பிறப்பிற் கொடுத்துவையாது பிறந்த இப்பாவிகட்குப் புலாலுண்டு சுகிக்கும்படி கூறுதலிற் பிரயோஜனமென்னை ? துக்கத்தையே சுகமென்றெண்ணும் இருதயம் சுகசொரூபத்தை யறியுமோ ? என்று இச்சைவழியே பரந்துதிரியும்மனத்தர்பலரும் இவ்வுலகிலியம்புவர். அவ்வாக்கியத்தின்ஞாயத்தையறியும்வழியையுங்கூறல்வேண்டுமெனை, ஆசிரியர் கூறத்தொடங்கினா

அப்படி யியம்பு வோரு மவ்விலைக் கறிகாய் சில்போ
தொப்புட னருந்து வார்க ளூராறுவெம் புலிமீன் குத்தி
யப்புவாழ் சுறவு வன்மீ னாதிபல் பிராணி நாளுந்
துப்பிலா னுண்ட லாலன் னவரினு மிவையூன் றுய்ப்ப.

மிகமிகக் கொடுத்து வைத்த பேறுயி ராமே யன்னோர்
புகலுரைப் படியித் தீர்விற் புதியநெய் கார முப்புத்
தகமுடை சேர்த்து வேவித் துண்பது குறித்துச் சற்றே
யிகலுயர் வுளர வற்றிற் கிவரெனற் கிடமுண் டாமால்.

அப்படிக கூறுகின்றவர்களும் முற்கூறிய இலைக்கறி காய்ககறிகளையும் மனமொப்பிச் சிலபொழுதுண்பார்கள். பெருங்கோபமுடைய புலி, மீன் குத்திப்பறவை, நீரில்வாழுஞ் சுறமீன், முதலை முதலிய பலபிராணிகள்பிரதி தினமுஞ் சுத்தமில்லாத மாமிசாகாரம் உண்கின்றனவாதலால், முற்கூறியவர்களினும் இவைகள், மிகவுமூனுண்டுகொண் டிருக்க,— (௫௪)

முற்பிறப்பில், மிகுதியினு மிகுதியாகக் கொடுத்துவைத்த உயர்வான வுயிர்களாகுமன்றோ அவர்கள் கூறும் வாக்கியத்தின்வழியாகவே. இப்படிப் பட்ட தீர்மானத்திலே, புதியநெய், காரம், உப்புமுதலியவஸ்துக்களை யளவாக முடைநாற்றமுள்ள ஊனோடு சேர்த்துப் பசனஞ்செய்துண்ணுங்காரணத்தால் அந்த ஜெந்துக்களினும் இவர்கள் சற்றுயர்வுடையர்களென் றியம்பவும் இடமுண்டாகும். (௫௫)

இவ்வழி யுயர்வா மின்னோ ரெழிலுடம் பினையு நன்கு
கவ்வியுண் ணரியு நாயுங் கழுகுபுல் புழுவும் பேயு
மெவ்வள வதிக மேன்மை யுடையன வாகு மிங்கே
கவ்வைகொண் டுழல்சில் வண்டு கழிமலந் தனையே யுண்டு.

மகிழ்பொழு திதைப்போ லின்ப வத்துவொன் றுண்டோ வித்தை
யுகமிசை வாழு மாந்த ருண்ணவே கொடுத்து வையாத்
துகளுள ராறு ரென்று சொல்லிடத் துணிந்தாங் கந்த
விகழ்புலைப் புண்டின் போரு மியம்பிடத் துணிந்தார் மன்னோ.

இப்படி யுயர்வாகவெண்ணப்படும் ஊனுண்டுவளர்ந்த இவர்களின் அழுகிய வுடம்புகளை நன்கு கறித்துத்தின்னு நரியும், நாயும், கழுதும், புலியும், புழுவும், பேயும் இவர்களைவிட எவ்வளவு அதிகமேன்மை யுடையன வாகும்! துன்பங்கொண் டுழல்கின்ற சிலவண்டுகள், மனிதர் கழிக்கின்ற (மலத்தை) பலவியையே யுணவாகக்கொண்டு,— (௫௬)

சந்தோஷிக்கும்போது, இதைப்போன்ற மாதுரியமான வஸ்து வொன்றுண்டோ! இப்பூமியில் வாழும் மனிதர் இதையுண்ணப் பிராப்தமில்லாத பாபிகளாறென்று சொல்லத்துணிதல்போலப் புண்ணெனும்பெயர்பெற்ற அசுத இழிவானபுலாலைப்புசிப்போரும்அவ்வாறுசொல்லததுணிந்தனா.(௫௭)

அம்மல மதனைத் தேவ வமுதெனு நுகர்வண் டேய்ப்ப
விம்மகி மாந்த ரீன வூனினை யுருசி யென்று
தம்மன மதித்தே யுண்ணச் சடமெடுத் தவரா வாரிச்
செம்மையி லார்கீர் பற்றிச் செப்புது மின்னுங் கேட்டி.

அந்தப் பவ்வியைத் தேவாமிர்தமெனவுண்ணும் வண்டையொத்து இப்பூமியிலுள்ள மனிதர், துர்ககந்தவூனை மகாமாதுரியமென்று தம்மனத்தில் தாமே மதிததுக்கொண் டுண்பதற்கு உடலெடுததவராவர் இந்நல்லொழுக்கமில்லாதார் சொல்லும் அச்சொல்லைப்பற்றி இன்னுஞ்சொல்வோம் கேட்பாயாக. (௫௮)

*மாட்டின திறைச்சி தின்னு மநுடரை யிழித்துப் பல்கா
லாட்டினு திறைச்சி தின்போ ரறைவது போலப் பாம்பு
வீட்டுவண் டணின்மண் டேகம் வெண்புழுக் கெவுளி யாதி
நாட்டிலுண் பவரைச் சங்கு நண்டுநா கூர லாதி.

உண்பவர் பழிப்பா ரிந்த வூணரை யாமை மீனுண்
பண்பினர் பழிப்பா ரிந்தப் பரிசரை முயல்வெள் ளாகு
கண்பிறழ் மான்க ளாதி காதியுண் பவர்ப ழிப்பார்
பண்பறு மிவரை நல்ல பறவையுண் பவர்ப ழிப்பார்.

மாட்டிறைச்சி தின்னு மனிதரை ஆட்டிறைச்சி தின்னு மனிதர் "மாடுண்ணி மாடுண்ணி" எனப் பலமுறை யிகழ்வதுபோலப் பாம்பு, வீட்டில் வாழும் வண்டு, அணில், தவளை, வெள்ளைப்புழு, பல்லி முதலியவற்றை நாட்டிலிருந்துண்பவரை; சங்கு,நண்டு, நத்தை, கிளிஞ்சில் முதலியவற்றை,—

உண்பவரிகழ்வர். இந்த ஆகாரமுடையவரை; ஆமை, மீன்முதலியன வுண்ணுந் தன்மையோரிகழ்வர். இநதத்தன்மையுடையோரை; முயல்,வெள்ளெலி, புரளுங்கண்ணுள்ள மான் ஆகியவிவற்றைககொன்றுண்போரிகழ்வர். நற்குணமற்றவிவரை; நல்ல பக்ஷிகளையுண்போ ரிழிததுக் கூறுவர். (௬௦)

[* "மாடு" எனுஞ்சொல்—பசுப்பெயரிற் பிங்கலந்தை, சூடாமணியெனு நிகண்டுகளிலில்லையாயினும், சேந்தன்றிவாகரத்தில் "மணியுஞ் செல்வமு நிரையும் பக்கமு தனமு மாடென் றுரைக்கத்தகுமே" எனுஞ் சூத்திரத்தில் "நிரை" எனவருதலும், அந்நிரையை,பிங்கலந்தை—"கோவெபெற்றம் நிரை சூடஞ் சுட்டு" எனுமாறுறற் பெற்றமெனக்காட்டலும் மாடென்பது பசுப் பொதுப்பெயரொன்று நிலைபெறத்துவ வாயின. "திகையாதோ" என்றற் றொடக்கத்துச் செய்யுளில் "உண்டுடுத்து வாழ்ந்தேனை யிரண்டுகோன் மாடு போலே" என்று ஸ்ரீதாயுமானவருங் கூறியுள்ளார்.]

இயம்பிய வூனுண் மாக்க ளெவரையு மிலைகா யாதி
பயம்பட வருந்து மாந்தர் பழித்திடு மேலோ ராவர்
நயம்பட விவற்றை யோரா நரருரை ஞாய மாமோ
கயம்படர் மகனே வேறு கழறுதி ‡ யெனலுஞ் சீடன்.

இங்ஙனங்கூறிய பலவகைப்பட்ட வூனுண்போர் யாவரையும், இலை, காய முதலியவற்றைப் பசிதீருமாறு அருந்து மனிதசிரேஷ்டர் பழித்துக்கூறு முயர்ந்தோராவர் உயிர்க்குறுதியுண்டாமாறு இவையிற்றையெல்லாம் உய்த் துணராமனிதர் கூறுங்கூற்று நியாயமாகுமோ? மேன்மையுறு மகனே! இன் னும் வேறு கேட்கவேண்டியதுண்டேற் கேட்பாயாகவென்று ஆசிரியர்கூற லும், கேட்ட சீடனவன்,— (௬௧)

[‡ "எனலும்" என்பது, என்றுசொல்லும்போது எனும்பொருளுடை த்து. ஈற்றிலமர்ந்த உம் - இறந்தகால வினையெச்சவிகுதி. அல் - சாரியை யாகும் இவ்விதப் பிரயோகம்:—திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் புராணத்தில் "என்றுவாதுகூறலு மிருந்த தென்னர் மன்னனும்" என்றும், இலிங்கபுரா ணமுகடிதோற்ற முரைத்த அத்தியாயத்தில் "என்றலுமிங் கெனை வணங்கி" என்றும், காஞ்சிபுராண வயிரவேசப்படலத்தில் "வேண்டி நின்றிரந்துரை த்தலுங் கருணையான் மேவியிங் குறைகின்றேம்" என்றும் வருமாறு வரு வன பலவென்க.]

எருமையை யாட்டைப் பன்றி யினையிருங் கோழி யென்னுங்
குருகினைச் சிலதே வர்க்குப் பலியெனக் கொடுக்குங் கன்ம
முரிமையோ வுரிமை யில்லா வுறுகணோ வெனலுந் தீர்த்தன்
பெருமைசேர் தேவை நாடாப் பேதையர் வழிபா டஃதாம்.

எருமையையும், ஆட்டையும், பன்றியையும், பெருங்கோழி யெனப் படு பறவையையுஞ் சிலதேவதைகட்குப் பலியிடுங்கன்மம் தக்கதோ? தகுதி யற்ற கொலையோ? என்று கேட்டலும், ஆசிரியர், மகா தேவதை யாகிய சௌமிய தெய்வத்தை யுபாசியாதார வழிபாடாகுமஃதென விளம்பியது. (௬௨)

இழிமதி யிழிகன் மங்க ளிழிகுல முடையர்க் கேயவ்
விழிபுல வருந்து தேவ ரிறையென வாவ வென்று
மிழிபுல வருந்தா வீச னிணையடி தொழுவோர் யாரு
மிழிமதி யிழிகன் மங்க ளிழிகுல முடைய ராகார்.

புதகி, கருமம், குலம ஆகிய இவ்வகளா லிழிந்தோர்க்கே, அந்த இழி வான ஊனுண்ணுந் தேவாகள் வழிபடுகடவுளாவர். எக்காலத்தும் இழிந்த ஆனுண்ணாத ஈசனிருபாதங்களையுந் தொழும் புண்ணியமுளார் யாவரும்; புத்தி, கருமம், குலம் இவற்றால் இழிநதோ ராகாா. (௬௩)

ஊனுகர் மாக்க டாமே யுண்டிடு கள்ளு மூனு
மீனவத் தேவர்க் காக்கி யெடுத்துடன் குடித்துத் தின்று
மானமில் லாம லாடு மதியினை யருள்சா லெந்த
ஞானமுள் ளவர்ம திப்பார் நன்மதி கொண்டா யென்றான்.

ஊனுண்ணு மனிதர், தாமுண்ணுங் களளையும் ஊனையும் அந்த இழிந்த க்ஷுத்ரதேவதைகளுககு நிவேதித் தெடுததவுடனே அவைகளை முறையே பானஞ்செய்துந் தின்றும் வெறிமயக்கததாற் கூததாடும் புத்தியைப் பூரணஅருளாளராகிய எந்த ஞானிகள்தாம் நன்கு மதிப்பர். நல்லபுத்திகொண்டு ஆராய்ந்துகொள்ளென்றார். (௬௪)

தேனிது வெனவே சொன்மச் சேந்திர நாத ராதி
மானுட சித்தர் செய்த கௌளயா மளங்க ளாதி
வானமர் வாம தேவி மகிழ்வண மிறைச்சி பானம்
மீனரி வையர்பு ணர்க்கை யபிநயம் விளம்போ * ரைந்தும்.

இனிதுப யோகித் துய்க வென்னுமுண் மையினை யீண்டு
நனிவிளக் கிடுக வென்று நன்மகன் முகத்தை யாசான்
கனிவொடு பார்த்து மைந்தா கழறிய தசுத்த வாம
வினையதைச் செய்யா நின்ற வினைஞரு மசுத்த ராவர்.

இது தேனொத்த இன்பமார்க்கமெனக்கூறும மச்சேந்திரநாதர் முதலிய மாநுடசித்தர்களாற் செய்யப்பட்ட கௌளம் யாமளம் முதலிய ஆகமஙகள், மேலுலகத்தில் வீற்றிருக்கும் வாமதேவி சந்தோஷிக்கும்படி மாமிசம், மத்தியம், மச்சம், ஸ்திரீயோகம், அபிநயம் எனக்கூறும் ஐந்தையும்,— (௬௫)

நன்றாக நிவேதித்துப் பிழைககககடவாயென்று கூறும் உண்மையை, இச்சந்தர்ப்பத்தில் எனககு விஸ்தாரமாக விளக்கியருளகவென்று கேட்டுக கொண்ட நன்மாணாக்கனது முகத்தை ஆசிரியர் பரிவுடன் பார்த்து, மைந்தனே! நீ யெடுத்துரைத்தது அசுத்தவாமகர்மமாம். அதனைச் செய்கின்றவரும் அசுத்தராவர்.

[* ஐந்தையும்—பஞ்சததுவமென்றும மகாரபஞ்சகமும் ஐந்தென்றுமுரைப்பா]

அசுத்தவூ னினையா கார மாகவுண் ணிழிபுத் தேள்கட்
கிசைத்தபி ராணி கொன்றுண் பித்தலிற் பாவ மின்றென்
றசத்தியம் பேசா நூல்க ளறைகினு மிழைத்தோர் பேறு
விசுத்தமி லாப்பி சாச கதியென விளம்ப லாமால்.

அசுத்தவூனை யாகாரமாகக் கொள்ளுந் தாழ்ந்த தேவதைகட்கு, விதிக்கப்பட்ட பிராணிகளைக் கொன்று நிவேதித்தலாற் பாவமில்லையென்று பொய்கூறாத சத்தியசாஸ்திரங்கள் கூறினும், அவவாறுசெய்தோரடையுங்கதி;— பரிசுத்தமில்லாத பைசாசலோகப் பிராப்தியே யெனப் பகரலாம். (கள)

தேவிபூ சைசெயனச் செய்தூன் றின்பவ ரனேக வித்தை
மேவினு ஞான வீட்டை மேவிடா * ரசுத்த முண்ணு
மாவியாய்ப் பிசாசி ருக்கை யமருவ ரெனச்சித் தாந்த
மாவிய னூல்கள் கூறும் வழுவிலம் மார்க்க மேமேல்.

தேவிபூஜையென்று ஒருவகையான பூஜைசெய்து, அவ்வழியூனருந்துபவர், அக்கரவிலக்கணமுதல் அவத்தைப்பிரயோகம் வரையுள்ள அறுபத்துநான்குகலைகளில் எவ்வளவு வல்லுநராயினும், ஞானத்தாற் கிடைக்க விருக்கும் பரகதியை யடையமாட்டார். அசுத்த வுணவுகொள்ளும் பைசாசமாகிப் பைசாசவுலகத்தி லிருப்பரென்று சைவசித்தாந்தமெனு முடிவான ஞானத்தைக்கூறு மேலானநூல்கள் முறையிடும். குற்றமற்ற அம்மார்க்கமொன்றே எல்லாவற்றிற்கும் மேன்மார்க்க மாகும்

[இவ்வழியாக வூனுண்போர் பூதசரீரம் விட்டுப் பூதசாரசரீரம் பெற்ற காலத்தும் பற்றுவழியே அவ் வூனுகாரத்தையே யிச்சிக்குந் தன்மையால், அந்த ஆகாரமில்லாத சுவர்க்க பதவிகளில் ஒன்றிலேனுஞ் செல்ல அருகராகாரெனும் பொருளும்— * " அசுத்தமுண்ணு மாவியாய்ப் பிசாசிருக்கை யமருவர் " என்றதிற் பெறப்படும்.] (கஅ)

பிசிதமெ னூனுண் போரே பிசாசெனும் பேய்க ளென்று
மசுசிகொள் பிசித வூண ரெனப்படு மரக்க ரென்றும்
பொசிமுடை சேர்பு லாலுண் பவர்களே புலைய ரென்றும்
வசுமதி தனிற்றென் னூலும் வடமொழி நூலுங் கூறும்.

" பிசிதம் " எனும் பெயருள்ள ஊனுண்போரே " பிசாசு " எனும் பேயின்பெயருற்றனரென்றும், அதனையுண்பவரே " பிசிதவூணர் " எனும் இராக்ஷதரின் பெயருற்றனரென்றும், துர்க்கந்த வுதிரங்கசியும் புலாலாகிய புலையுண்பவரே "புலையர்" எனும் பெயருற்றனரென்றும் இப்பூமியிலுள்ள சம்ஸ்கிருத சாஸ்திரமும், தமிழ்நூலுங் கூறும் (ககூ)

என்றனன் கேட்ட சீட னெந்தையே யசுத்த வாம
மொன்றுரைத் ததனிற் சுத்த முள்ளதோ வென்றான் மைந்தா
தன்றிற மறியாச் சுத்த சத்தியாந் தேவி யுண்டு
குன்றலில் லவளை நல்ல குணமுளார் பூசித் துய்வார்.

என்று ஆசிரியர்-விவேகபூரணனார் கூறியருளினர். கேட்ட சீடன், என் பிதாவே! மேலே அசுத்தவாமமென்று பிரித்துக்கூறினமையின், சுத்தவாம மென் றொன்றுண்டோவென்று வினவினன். ஆசிரியர், மகனே! தன்பெருமை தானறியாத் தன்மையினளாகிய சுத்தசத்தியெனு மஹாதேவியுண்டு. குறைவொன்றுமில்லா அந்த லோகநாயகியைச் சற்குணமுள்ளோர் பூஜித்து வாழ்வர். (எ0)

அந்தமா தேவி தான்சி வாலயந் தோறு முள்ளா
ணிந்தையி லவட்குக் கள்ளு னீக்கியே படைப்ப தோர்ந்தோர்
சுந்தர வவளை யில்லிற் றொழினுமவ் வாறே செய்வர்
செந்தெளி தேனும் பாலுஞ் சேர்த்தருத் துதலுஞ் செய்வர்.

அந்த மஹாதேவியாரே சிவாலயந்தோறு மிருப்பவர். நிந்தையற்ற அவர்க்கு ஊனுங்கள்ளும் நீக்கியே சுத்தநிவேதனஞ் செய்வதை யறிந்தோர், அழகு சிறந்த அவரை வீடுகளிற் பூஜிக்கினும் அவ்வண்ணமே செய்வர். செவ்விய தேனையும் பாலையுஞ்சேர்த்து, இவ்விரண்டுமே சுத்தமதுமாமிசமென நிவேதித்தலையும் அவர்க்குச் செய்வர். (எக)

என்றுரைத் திட்டா னைய னெழின்மகன் பெரியோ யீது
நன்றென வுணர்ந்தேன் வேத நவிலுமா றாட்டை மாட்டைக்
கொன்றெரி யாகஞ் செய்து கொழுந்தசை யுணலும் பாவ
மொன்றிய கருமந் தானோ வுரையெனக் குரவன் சொல்வான்.

என்று ஆசிரியர் கூறினர் (மேல்) விசாரிக்கும் அழகுவாய்ந்த சீடன் அறிவிற் பெரியவரே! அருளிச்செய்த இவ்விஷயம் உசிதமானதென் றுணர்ந்தேன். வேதம் விதிப்பதுபோல ஆட்டையும் மாட்டையுங் கொன்று, அக்கினிமூலம் யாகங்களைச்செய்து, கொழுவியதசையை யுண்ணுதலும்பாவஞ் சேருங் கருமந்தானோ? கூறியருளவேண்டுமென, ஆசிரியர் கூறுவான் றொடங்கினர். (எஉ)

இட்டியிற் சாம்பி ராணி யெழில்கிளர் சுவர்க்கஞ் சேருந்
தட்டுறு பாவ மில்லை யெனவற நூல்கள் சாற்றல்
கட்டுரை யேனு மந்தக் கருமநற் கருணை யாளர்க்
கெட்டுணை யேனுஞ் செய்சற் கருமமா யிருப்ப தில்லை.

யாதோ ரிஷ்டகாமியதனையடையு நிமித்தஞ் செய்யும் யாகத்திற் சாகும்பிராணி அழகு பிரகாசிக்குஞ் சுவர்ககலோக மடையுமாகலின், அதைக் கொல்வதாற் சற்கதிக்குத் தடையாகும் பாவம் உண்டாகாதெனத் (ஸ்மிருதிகள்) தருமசாஸ்திரங்கள் கூறுதல் உறுதிமொழியாயினும், அவ் யாககருமம், ஜீவகாருண்ய முள்ளவர்க்கு எள்ளளவுஞ் செய்யத்தக்க சற்கருமமாக மதிக்கப்பட்டிருப்பதில்லை. (எகூ)

தலையினுச் சியில்வன் னெஞ்சர் தடிநனி தாக்குண் டேனு
மலைவுறு பிசமான தவர்கரப் பிசைவுண் டேனு
முலைவுகொண் டழியவ் யாக வுயிர்மிக வருந்த லாலக்
கொலைமக மருளோர் செய்யொண் ணுதெனவுறுதிக் கூற்றே.

தலையினுச்சியிலே வன்னெஞ்சர் கையிலுள்ள தடியடி மிகவுந் தாக்குண்டாயினும், அசைவொடுகூடிய பீஜங்களை அவா கரப்பிசை வுண்டாயினும பிராண வேதனைப்பட்டு இறக்கும் அவ்யாகவுயிர்கள் அதிக வேதனைப் படலால், அக்கொலையாகங்கள் தயாநிதிகளாகிய பெரியோர் செய்யததகுவன வல்லவென்று கூறும் வாககியம உறுதிவாக்கியமே யாம். (எச)

ஏனைய வுயிரைக் கொல்லு மிட்டியு மிரக்க மில்லா
மானவர் கரும மாமிம் மகங்களின் பயனுஞ் சின்னாள்
வானவ ருலகின் போக மாமிதை மதியார் தூய
ஞானமெய் வாழ்க்கை வேட்போர் நான்மறை முடிவு மீதே.

ஆடு மாடல்லாத மற்றவுயிர்களைக் கொன்று செய்யும் யக்கியங்களும் இரக்கமற்ற மநுடாசெய்யுங் கருமமேயாம. இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுச்செய்யும் யக்கியங்களின் பயனும் சிலநாள தேவலோகத்தி லனுபவிக்கப்படும் பந்தமான போகமாம். இப்படிப்பட்ட அற்பசுகத்தை ஞானத்தா லுண்டாகும் அழியா மோக்ஷவாழ்வை விரும்புஞ் சுத்தராகிய பெரியோா விரும்பார்.

[யக்கியபலன் பந்தமென்பதை.— யஜுர்வேத நிராலம்போபநிஷத்து " யஜ்ஞ வரத தபோதாநவிதி விதாநஜ்ஞான ஸங்கல்போ பந்தஃ " எனும் ஆற்றான் அறிக] (எரு)

வேள்வியொ ராயி ரந்தாம் வேட்டலிற் கொல்லா தண்ணு
மாள்வினை நலனென் றூர்நல் லருட்பெரும் புலவர் மாண்பில்
வேள்வியி லூனுண் டேவ ரினும்புலான் மிசையார் செல்லு
நாள்விய னிலைபெற் றுய்வர் நல்லவேள் விகளு முண்டே.

ஜீவஹிம்சையுடன்கூடிய ஆயிர யாகங்களைச் செய்வதினும், ஒருபிராணியைக் கொன்று அதனூனை யுண்ணு திருக்குஞ் சற்கருமம்—பயனால் மேம்பட்டதென்று " அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொன்ற—னுயிர்செ

குத துண்ணுமை நன்று" எனுந் திருக்குறள் வாயிலாக அருட்பெரும்புலவ ரான திருவள்ளுவதேவருங் கூறியருளினார். சிறப்பற்ற இந்த யாகங்களில் ஊனுகிய அவியை அவாவி யுண்ணுந்தன்மையுடைய தேவர்களிருக்கும் உலகங்களினும், இங்கே புலாலுண்ணுதாா தேஹவியோக மடையுங்காலத்தில் மேம்பட்டதாய உலகமடைந்து வாழ்வர் சொற்ற பசுபந்த யாகமல்லாத நல்ல யாகங்களும் உள

[சரீரமாகிய யாகசாலையிற் செய்யப்படு ஞானயாகமும் நல்லயாகமாம் விவரம், யஜுர்வேத கீர்ப்போபநிஷத்து முதலிய உபநிஷத்துக்களிற் காண்க. மேலை திருக்குறளானது "அஹிம்ஸா பரமோ தாமா" எனுஞ் சுருதி வாக்கியத்தைத் தழுவி வந்ததாகும்.] (௭௬)

அசுத்தமி லாவவ் வேள்வி யடங்கலு நல்லார் செய்தே
யசுததமி லுலகஞ் சேர்வ ரவற்றையவ் வுகைக வேண்டா
விசுத்தவுள் ளன்பி னேடு விமலனை நோக்கிச் செய்தோர்
விசுத்தமெய்ஞ் ஞான மேவி விமலனை யடைந்து வாரே.

ஜீவகாருண்யமுள்ள நல்லோர், அந்த நல்ல யாகமெல்லாஞ் செய்து, அசுத்தமில்லாத மேலுலகங்களை யடைவர். அந்த நல்ல யாகங்களையும் அவற்றுலெய்தும் பதமுத்திகளை விரும்பாத பரிசுத்தமான வுள்ளன்புடன் அநாதி மலமுத்தனுன மஹாதேவனை நோக்கி நிஷ்காமியமாகச் செய்தோர், பரிசுத்த பதிஞானத்தைப்பெற்று அந்தப் பரமசிவ சாயுஜ்யமாகிய பரமுத்தியடைந்து வாழ்வா. (௭௭)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

எனலு மாணவ கன்ற யாவுடை யிறைவ முன்னொரு காலுதற்
கனலு லாம்விழி யீசன் முன்விளர் காடி றைச்சி படைத்துமுன்
மனதி னுலறி தற்கொ ணுநல மருவி னுெரொரு திண்ணனு
னெனவுரைக்குமொர்சரிதையின்பொருளிற்றெனப்புகலென்றனன்.

இவ்விதம் ஆசிரியர் கூறுதலும் மாணக்கன், கருணைநிதியாகியகுருவே! முன்னெருகாலத்தில் அக்கினிபிரகாசிக்கும் நெற்றிக்கண்ணராகிய ஈசனுர் முன்பாக, பத்தியிற் சமானரகிதராகிய திண்ணனுரெனும் இயற்பெயா வாய்ந்த கண்ணப்பதேவர், கொழுப்பொழுகுகின்ற காட்டுப்பன்றி யிறைச்சியை நிவேதித்து, அலையுந்தன்மையதாகிய மனதினுல் இத்தன்மைத்தென் றறியொண்ணுத சிவகதியை அடைந்தனரெனக் கூறும் ஒப்பற்ற அந்தச்சரிதையின் தாற்பரியம் இன்னதெனக் கூறவேண்டு மென்றனன். (௭௮)

மைந்த வத்திரு வாளர் வேடர்கண் மரபில் வந்தவ ரவர்நுகர்
செந்த சைக்கறி தன்னை யேபர சிவனு முண்டிடு வானெனச்

சிந்தை செய்ததை யேப டைத்தனர் சிறந்த வன்பி னகப்படு
மந்த வீச னுமதின்ம கிழ்ந்தன னக்கன் மம்விதி யாகுமோ.

மகனே! அந்த அகண்ட சாம்பிராச்சியத்திற் குரியோராகிய அக்கண்ணப்பனார் வேடவம்சத்திற் பிறந்தவ ராகையால், தாமுண்ணுஞ் செவ்விய மாமிசக்கறியையே பரமசிவனாரு முண்பவராதல் வேண்டுமெனத தமது மனதிற் கருதினவராகி அவ்வுணவையே படைத்தனர். அவரது அன்பின்வலைப் பட்ட அத்திருக்காளத்தியப்பரும் அக்காரியத்தில் உவப்புற்றனர். ஆகையால், அக்காரியமே யாவருஞ் செய்யத்தக்க காரியமாமோ? (௭௯)

செறிந்த பத்தியி னாலருட்சிவ லிங்க மீதுபல் கற்களை
யெறிந்து மேனல முற்ற சாக்கியர் செய்கை யேதில தென்னினு
மறிந்த மக்க ளொருமத்தை வழக்கெ னக்கொள்வ தில்லையென்
றறிந்த வாறுக ணப்பர் செய்கையு மாமெ னத்தெரி வாயரோ.

மேலு மேலும் ஒங்குற்றபக்தியினால், அருள்வடிவாகிய சிவலிங்கத்தின் மீது பல கற்களையே யெறிந்து மேன்கதியடைந்த சாக்கியநாயனாருடைய செய்கையானது அவரளவிற் குற்றமற்றதாயினும், அதனை, பந்தப்பட்டுள்ள எல்லாமனிதரும் விதியாகக்கொண்டு செய்வதில்லையென் றறிந்ததுபோலக் கண்ணப்பனார் செய்கையும் அத்தன்மையதேயாகுமென் றறிவாயாக. (௮௦)

என்ற வாசிரி யன்மு கத்தினை யோர ருமக னோக்கியூன்
றின்று ளார்கள் பிசாச வெம்பதி சேர்வ ரென்று புகன்றவா
றன்று மாமிச முண்டு வந்தக ணப்ப ரப்பதி யெய்திடா
தின்ற ருக்கடி யெய்தி னாரென லென்ன நீதிசொல் லென்றனன்.

என்று கூறிய ஆசிரியர் முகத்தைப் பொற்பகலாத சீடன்பார்த்து, தேவதைகட்குப்படைத்துத்தாமுந் தின்னும் ஊனுணவுடையோர், பைசாசலோகமடைவரென்று முன்னேகூறியபடி, முற்காலத்தில் மாமிசமுண்டும் அதையே சிவத்திற்கு நிவேதித்துஞ் சந்தோஷித்த கண்ணப்பதேவர், அந்தப் பைசாசலோகமடையாமே இனியகளிப்பெனபபடுஞ்சிவன்திருவடிநீழலை யடைந்தாரெனல் என்ன நியாயம்? கூறவேண்டு மென்றனன். (௮௧)

கல்லெ றிந்தது குற்ற மேனும கண்ட வன்பி லதேநலம்
புல்ல நின்றது போலவ் வேடர் புரிந்த தீது மளப்பிலா
நல்ல வன்பி னெறிந்து மேனல நல்கு மாறிறை செய்தன
னல்ல தீரிது மற்றை யர்க்கமை யாதெ னக்குரு சொல்லினன்.

கல்லெறிந்தது குற்றமாயினும் அச்செய்கையி லுண்டாகிய அகண்ட அன்பினால், அக்காரியமே நற்காரியமாகிச் சிரேஷ்டமான கதியை அச்சாக்கியநாயனா ரடையும்படி செய்ததுபோல, அவ்வேடர் கோனாகிய கண்ணப்ப

னார் செய்த கொடுங்காரியமும் முதன்மையான அன்புடன் செய்யப்பட்ட வழி, கொடுமையற்ற நற்காரியமாகி மேலான கதியைக் கொடுக்கும்படி மஹாதேவர் செய்தருளினர். பிறவித் துக்கத்தை யொழிப்பதாகிய அத்தகையகாரியமும், அதன்பயனும் மற்ற வூனருந்துவோர்க்கு இலபியாதென்று கூறியருளினர். (௮௨)

ஆவ தேன்முடை யுண்ப வர்க்கரு ளன்பு றாதென முன்னரே
சீவ முங்கிய சொற்கு மாறுறு செய்ப்பு லானுகர் திண்ணருக்
கோவ லில்சிவ வன்பு ஞானமு யர்ந்த தென்பதெ னாமகன்
றாவி லையன்மு னேசொ னானிறை சாற்று வானதை மாற்றுவான்.

அவ்வாறாமாயின், நிணத்தோடுகூடிய புலாலை யுண்டுவந்த கண்ணப்பனார்க்கு, மாறாத சிவபத்தியி லுதிகளுஞ் சிவஞானஞ் சிறப்போடுண்டாயிற்றென்று இங்ஙனங் கூறுஞ்செய்தி,—திருவருளைத் தரத்தக்க அன்பு, புலாலுண்பவர்க்கு உண்டாகாதெனத் தாங்கள்* முன்னர்க் கூறியதற்கு விரோதமாகுமென்று சீடன் குற்றமற்ற குரு முன்னிலையிற் கூறினன் அதுகேட்ட குருவானவர், சீடன் கொண்ட அபிப்பிராயத்தை மாற்றும்பொருட்டு உரைகலாயினர். (௮௩)

சிறியர் சேரியில் வில்வ முங்கிளர் சேற்றி லங்கழு நீருமே
நறிய வாக முளைக்கு மாறுமு னானி ழைத்த தவத்தினான்
வெறியி லாவரு ளன்ப வர்க்கு விளைந்த தாமது மற்றைய
பொறியி லூனுகர் நர்க்கு றாதுயர் புந்தி யாலறி புந்தியோய்.

பறைச்சேரியில் வில்வமரமும், பெருகிய சேற்றில் அழகிய செங்கழுநீரும் சுகந்தமுடையனவாக வுண்டாதல்போல, முற்போந்த பிறப்புக்களிற் செய்த தவபலத்தால் மயக்கமற்ற அருட்பக்தி அக்கண்ணப்பனாருக்கு உண்டாகியது. அது, மற்ற விவேக ஹீனர்களாகிய ஊனருந்துநர்க்கு உண்டாகாது. புத்தியுள்ளவனே ! இதைச் செவ்விதானபுத்திகொண்டுவிசாரித்தறி.

தம்மு டம்பு பெருக்க வென்று தசைக்கு ழம்புக ளுண்டுலாம்
மம்ம ராரிக னெஞ்சி லோமணி மல்கு நல்விழி யைப்பறித்
தம்ம கேசர னுக்கி டுந்தெளி வன்பு யர்ந்தக ணப்பனார்
தம்ம ருட்குண மேவு மென்று தனாது வாத நிறீஇனான்.

(தேஹாபிமான ஜீவாபிமானங்களால்) தம்முடைய சரீரம் குறைவறப் பெருக்கவேண்டுமென்று மாமிசமிட்டுச்சமைத்த குழம்புமுதலியவற்றை யுண்டுழலும் மயக்கறிவுடையார்வலியமனத்திலோ, அவ்வபிமானங்களின்றிக் கருமணி பிரகாசிக்கும் பிரதான அவயவமாகிய விழியைப்பிடுங்கி அம்மஹா

* ௪௦, ௪௧ - ம் செய்யுள்களி லறிக.

தேவருக்கிடுந்தெள்ளிய அன்புமிக்கொண்டகண்ணப்பதேவரது அருட்குண முண்டாகும்! உண்டாவதில்லையென்று தமது சித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்தார்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கேட்டவிட யப்பிரிய னின்னுமோ ரையமருள்
கிளர்ஞான கும்பமுனிவ
னாட்டினா னுண்டா னெனுஞ்சரித முண்மையை
யறைந்தருள வேண்டுமெனலும்
வாட்டமில் விவேகபூ ரணனவிலு வானெடிய
வார்கடலை யங்கைதனிலே
கூட்டியுண் டிட்டவம் முனிவன்வா தாவியென்
கொறியுண்டு கோதுறுவனோ.

இதுகேட்ட விஷயப்பிரியனெனும் பெயரிய சீடன், இன்னமுமொரு சங்கையுண்டு. அதாவது கும்பயோனியாகிய ஞானம் வாய்ந்த அகஸ்தியமாமுனிவர் ஆட்டினை யருந்தினரென்று கூறுஞ் சரிதந்தான். அதனுண்மைக் கருத்தையுங்கூறி யருளவேண்டுமென்று கூறலும், குறையற்ற விவேகபூரணனெனும் பெயரிய குருகூறலுற்றனர். நீடிய சமுத்திரத்தை அங்கையிற்சேர்த்து,ஆசமனஞ்செய்வதுபோல உட்கொண்ட அம்முனி சிரேஷ்டர்,வாதாவியென்னும் ஓராட்டினை யுண்டாலும் பாவமடைவரோ? (அசு)

வாதாவி யாமந்த வாட்டை * வில் வலனரியும்
வாளா லறுத்தவித்து
மேதாவி யோரென்ன வருமுனிவர் கட்கெலா
மெய்யா வருத்தியெய்ப்பி
வாதாவி வாவென் றழைத்தவுட னுண்டவர்
வயிற்றைப் பிளந்தவன்வரும்
போதாவி போமவரை யிருவரு மருந்துவ
ரெனப்பழைய நூல்புகறலால்.

(அஜாமுகியின் குமாரனுஞ் சூரபதுமன் மருகனுமாகிய) வில்வலன் எனும் அசுராதமன், ஆட்டுருவங்கொண்ட தன் தம்பியாகிய வாதாவியை அரியதக்க வாளாலே துண்டுதுண்டாக அறுத்து அடுப்பிலேற்றி யவித்துச்சமைத்து, மேலான அறிவாளிகளாகவரு முனிவர்களுக்கெல்லாம் ஈது ஆட்டுமாமிசமேயென்று உபசரித்தூட்டி(அவர்கள் சயனித்திருக்கும்போது) என்தம்பி வாதாவியே வாராயென அழைத்தவுடன், அவன், தன்னைமாமிசமாக உட்கொண்டவர் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளிப்பட்ட சமயம்

பிராணனீக்குதும அம்முனிவர்களே, அண்ணன் தம்பிகளாகிய அவ்விரண்டசுரரும் தின்பரென்று புராணங்கூறுதலால்,—

[“இல்வலன்” எனவுஞ் சிலர்கூறுப. கந்தபுராண அசுரகாண்டம் வில்வலன் வாதாவிப்படலம் ௪௦-ம் பாட்டில் “மேயின விருமைந்தா வில்வலன் வாதாவி—யாயதோர் பெயர்பெற்றார்” என வருமாறு இந்நூலாசிரியரும “வில்வலன்” எனக்கூறினர்] (௮எ)

இக்கலி யுகத்தின்முன் னுயகா லங்களி
லியங்குயிர் வதைத்துண்டலிற்
றுக்கமுறு பாவமிலை யென்றெண்ணி முனிவர்சிலர்
சுடுதீயில் வேவித்தலுந்
பக்குவ நுகர்ந்தார்க ளெனவறிய லாமருள்
பழுத்தமன மற்றவவரின்
மிக்கவர்க ளாவரதை யுண்ணாத மெய்யரென
வுள்ளுதற் கையமிலையே.

இக்கலியுகத்திற்கு முற்போந்த யுகங்களிற் சரித்துத்திரியும் பிராணிகளைக்கொன்று தின்னுங் கருமத்தால் துக்கமேறாதுவாகிய பாவமுண்டாவதில்லையென்று கருதினவராகிய சிலமுனிவர், சுடுகுணமுள்ள அக்கினியிற் பசனஞ்செய்யப்பட்டுப் பக்குவமான ஊனையுண்டனரெனபதும் அறியலாம். ஜீவகாருண்ய முதிர்ச்சியுள்ளகுணம் ஒருசிறிதுமில்லாத அந்த முனிவரினும் அப்புலாலுண்ணாத காருண்யகுண முனிவர் சிறந்தவராவரென்று கருதற்குச் சந்தேகமின்று. (௮௮)

விதிவிலக் கில்லாத வூனுண்டன் மதுவுண்டன்
மென்சொலெழின் மாதணைதலிற்
புதியவொரு தோடமின் றென்றுபிர விர்த்திநூல்
புகலுமவை தள்ளுகவெனுப்
பதிநவி னிவிர்த்திநூல் சொல்லுமது வேமிக்க
பலனல்கு மென்றுமநுவி
னிதிநூ லுரைக்குமத நலவ் வுகங்களினு
மெய்ப்புல வுணவமையுமாம்.

மநுஸ்மிருதி (ரு-ம் அத்தியாயம்) ஆனது, விதிவிலக்கில்லாதபுலாலுண்டல், கள்ளுண்டல், மதுரவசனமும் வனப்புமமைந்த மாதரைப்புணர்தலெனும் இவைகளாற் புதியபாவமொன்றுஞ் சேர்தலில்லையென்று இவெளகிகப் பிரவிர்த்திநூல் சொல்லும்: மேற்கூறிய புலாலுண்டல் முதலியவற்றை நீக்கியிடுகவென்று ஈசுவரப்புரோக்தமான ஞானநூல்களெல்லாம் ...

நூல் கூறும். இவ்விரண்டனுள் நிவிர்த்திமார்க்கமே அதிகபலனைத்தருமென் றுரைக்கும். இந்தப்பிரமாணத்தினால், அந்தயுகங்களிலும் நிணமுள்ள வூனுண்ணாமையே யுயர்ந்த வொழுக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டிருந்ததாகும்.

இதுநிற்க வொருநூல் புலானுண்ண லேதமற்
றிலையெனச் சொலினுமுன்னோ
ரதுசொன்ன படியிழைத் தார்விடுத் தாரென
வறிந்திடினும் யாதொன்றனை
வதைசெயுங் காலது படுந்துயர்கள் கண்கண்ட
மாபவ மெனத்தெரிதலாற்
புதைகொண்ட வெவருமவ் வுயிர்வதைக் கஞ்சவூனுயர்
புண்ணிய மெனற்கையமோ.

இந்த நியாய மிப்படியிருக்க, புலானுண்ணல் பாவமேயென ஒருசார் நூல்களும், பாவமாகாதெனை மற்றொருசார் நூல்களும் கூறினாலுமென்னை, அவ்விருவகை நூல்களின்படி சிலபெரியர் ஊனுண்டு வந்தனரென்றும, மற் றுஞ்சிலபெரியர் அதனை யொழித்திருந்தனரென்றும் நாம் அறிந்தாலுமெ ன்னை, யாதொருபிராணியை வதைசெய்கையில் அந்தப்பிராணி படுந்துக்கங் களை யோசிக்குங்கால், அததொழில் பிரத்தியக்ஷப் பெரும்பாவமெனத் தெரி தலினால் தேகிகளாகிய எவரும் பிராணஹிம்சைக்கு அஞ்சி அந்தப்புலானுண வைநீக்கியிருத்தல்புண்ணியமென்றுகூறுதலுக்குச் சந்தேகமுளதோ? இல்லை.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

என்ன வையன் முன்ன நின்ற வேரு யர்ந்த நன்மக
னன்ன ருற்ற தென்பு லத்தி னர்க்கு நல்ல மாமிசந்
தன்னை முன்னு கங்க ளிற்செய் தார்க ளென்று தன்மநூல்
பன்னு முண்மை தன்னை யும்ப ணித்தல் வேண்டு மென்றனன்.

என்று ஆசிரியர் கூற, அவர்க்கெதிரினின்ற அழகு சிறந்துள்ள சீட நன்மை நிரம்பியுள்ள தென்புலமடைந்த பிதிர்க்களுக்குப் பிரீதியாக நல்ல மாமிசத்தை முந்துற்றயுகங்களிற் படைத்தார்களென்று ஸ்மிருதிகள்கூறும். அந்தக் கருமத்தினுண்மைக் கருத்தையும் அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று கூறினன். (௯௧)

இவ்வு கத்தி லூன ருந்தி டாத தென்பு லத்தவர்
தெவ்வில் வத்து வுண்டு மாதி ருத்தி கோடல் போலவே
யவ்வு கத்து ளாரு நல்ல துண்டி ருக்க வையமின்
றெவ்வி தத்தர் செய்கை யோவஃ தேதம் வேறு பேசுதி.

இந்தக்கலியுகத்தில் ஊனுண்ணாத பிதிர்க்கள், நிவிர்த்திமார்க்கவிரோதமில்லாத பதார்த்தங்களை யுண்டு மிக்க திருப்தியடைதல் போலவே அந்த யுகத்துப் பிதிர்க்களும் சுத்த பதார்த்தங்களை யுண்டு சந்தோஷித் திருக்கத் தடையில்லை. அஃது எவ்விதத்தன்மையுடையர் செய்கையோ! அது பாவமே. வேறேதாவது சந்தேகமுளதாயிற் கூறுக. (௧௨)

என்று நாத னோதி னவ் வேசின் மைந்தன் மேலும்வெண்
குன்ற வீச னாரு ரைத்த கூற்றின் வண்ண மோர்மகற்
கொன்று தீயில் வேக வைத்த ருந்து கின்ற கொள்கையி
னின்ற தந்தை தாயர் தந்தி யாய மென்கொ லென்றனன்.

என்று குரு கூறினர். அதன்மேலும் அக்குற்றமற்ற சீடன், வெள்ளியங்கிரியில் வீற்றிருக்கும் மஹாதேவரானவர் தமக்கு வேண்டிய ஆகாரம் ஈதாகுமென வருளிச்செய்த நியமத்தின்படி ஒப்பற்ற தங்கள் மகனைக் கொன்று தீயிற் பசனஞ்செய்து, விருந்தினராய் வந்த அம்மஹாதேவருக்குப் படைக்கு நியமத்தினின்ற தந்தைதாயராகிய சிறுத்தொண்டதேவரும் அவர் மனைவியாரும் கொண்டிருந்த உள்ளக்கருத் தென்னை? கூறவேண்டுமென்றனன். (௧௩)

போரில் வல்ல ராய டைந்த பொன்கொ டந்த நாயனார்
நாரு லாம கேசுரர்க்கு நாளு பன்ன மூட்டுமன்
போரு மீச னார்வி டாத வுண்மை சோதிக் கின்றபோ
தாரு மன்பி னானி கழ்ந்த தன்னர் செய்கை யென்றனன்.

போர்த்தொழில் வல்லராய் அத்தொழில் வழியிற் பெற்ற திரவியங்களைக் கொண்டு அச்சிறுத்தொண்டதேவர் சிவபக்தி மீக்கொண்ட மாகேசுரர்களுக்கு எந்நாளும் அன்னம் படைத்துவந்த அந்த அன்பின் பெருக்கத்தையறிந்த பரமேசுவரர், அவரை விட்டு நீங்காத அவ்வன்பின் உறுதிப்பாட்டைப் பரீக்ஷிக்குங் காலத்திலே அவருள்ளத்திற் பொருந்திய பக்தியினால் நடந்தகாரியம் அஃதென்றனர்.

["விடாத வுண்மை சோதிக்கின்றபோது" என்பதற்கு, வாள்முனை வழிச் சம்பாதித்த திரவியங்கொண்டு செய்யப்படுஞ் சற்கரும பக்தியை, அவ்வாள் முனைவழியாகவே பரீக்ஷிக்கத் தொடங்கும்போதெனப் பொருள் கோடலும் பொருந்தும்.] (௧௪)

இவ்வி தம்வி வேக பூர ணன்வி ளம்ப லும்மக
னவ்வி தங்கொ லைக்கு ளாய வக்கு ழந்தை யங்ஙனே
யெவ்வி தக்க வற்சி கொண்டி றந்த தோவ தைச்செயு
மவ்வி ரண்டு பேரு மவ்வ தைக்கு டன்ப டாததென்.

நனிவி ளக்க வென்ன லைய னுச மற்ற வீசனார்
சொனவி னைக்கு ளாம வர்க்கொர் துன்பு திப்ப தில்லையன்
றினிதி றந்த சேயி னைப்பி ரான்சொல் வண்ண மீன்றவர்
கனிவு கொண்ட ழைத்த போது கண்க ளிக்க வம்மகன்.

ஓடி வந்த வற்பு தத்தை யூகி யாம லேனையோர்
கூடி யேகொல் கின்ற கொள்கை போல வெண்ணி னுயதைத்
தேடி வந்த வீச ரோடு நால்வ ரன்று சென்றதுங்
கேடி லுன்னு ளேயு ணர்ந்து பேசெ னக்கி ளத்தினன்.

இவ்விதமாக ஆசிரியர்-விவேகபூரணனார் விடைகூற, சீடன், அவ்வண்ணங் கொலைக்குள்ளாகிய அக்குழந்தையானது அங்ஙனமே எத்தன்மையதாகிய துக்கமனுபவித்து இறந்திருக்குமோ! அத்தகைய கொலையைச் செய்த அத் தந்தை தாயா அக்கொலைபாவத்தை யடையாத தென்னை? (௯௫)

நன்றாக விளங்கக் கூறவேண்டுமென்ன, ஆசிரியா, ஈசனாராணைப்படி அக்காரியத்திற்கு உடம்பட்டுநின்ற அவர்களுக்கு. எவ்வித துன்பமுந் தோன்றாது. மேலும், யாதொரு துன்புமில்லாது இறந்த குழந்தையை ஈன்றெடுத்தவராகிய அவ்விருவரும் பெரிய பெருமானது அனுஞ்ஞைப்படி உடனே யுருக்கத்துட னழைத்தபோது அவர்களுடைய கண்கள் களிப்படையும்படி, இறந்துபோன அவ்வாண்பிள்ளை,— (௯௬)

உயிர்பெற்று அவர்களெதிரி லோடிவந்த அற்புத நிகழ்ச்சியை யோசியாமல், மற்றமனிதர் கூடிக்கொண்டு செய்யுங் கொடுங்கொலையைப் போல அதனையுமெண்ணினை. அக்காரியார்த்தம் அக்குழந்தையைத் 'தேடிவந்த பரமேசுவாருடன் சிறுத்தொண்டதேவரும், அவர் தேவியாராகிய திருவெண்காட்டு நங்கையாரும், அவ்விருவர் புதல்வனாகிய சீராளனும், தாதி சந்தன நங்கையு மெனப்படும் அந்நால்வரும் அத்தினமே சென்றடைந்த' ஆன்மலாபத்தையும் தருக்கத்திற் றலைப்பட்டுள்ள உன் மனத்துளே விசாரித்தறிந்து கூறுதியெனக் கூறியருளினர். (௯௭)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கிளத்திய வாசிரி யன்றிரு முன்னே
கேட்டறு சீடனை யம்படு மெய்ம்மைக்
களித்திரி சங்கும கன்முதன் மன்னர்
கானக வேட்டையி லேயுயிர் கொன்று
களித்தன ரென்றுபு கன்றிடு முண்மை
கழறுதி யென்னவி டைக்குரு வந்த
வளித்திரு மன்னர்க ளாள்பதி யுள்ளே
யாயபசும்புல மீத்தும னேக.

மைந்தர்க ளுக்கிடை யூறும்வி ளைத்த
  வன்மிரு கங்களை யேவதை செய்தார்
வெந்தனு மன்னர்க ளுக்கது நீதி
  வேலையஃ தெவ்வித மென்றிடின் மேலோர்
நிந்தைசெய் பாவிக ளைச்சம ணர்தந
  நீதியி னுரக கத்திடு மாறே
யந்தர ஞாதியி லாவரு ளீச
  னயர்தொழி லுள்ளுமிவ் வாறுள தென்றான்.

இவ்வாறு கூறிய ஆசிரியர் சன்னிதானத்தில் தருக்கசிரேஷ்டம் வாய்ந்த சீடனானவன், மஹாயோகங்களை யநுபவித்த திரிசங்கு மஹாராஜன் குமாரனாகிய ஹரிச்சந்திரமஹாராஜன் முதலிய அரசர்கள் காட்டிலாடும் வேட்டையிற் பிராணிகளைக் கொல்லுந் தொழிலிற் சந்தோஷித்தனரெனுஞ் செய்தியின் உண்மைக் கருத்தையுங் கூறல்வேண்டுமென, விடைதருவதில் வல்லாராகிய குருவானவர், அந்தக் காருண்ய செல்வமுள்ள அரசர்கள் தங்கள் ஆளுகைக்குட்பட்ட நாட்டிலுள்ள பயிர்களை யழித்தும், அனேகமாகிய,—

மனிதர்களுக்குக் கெடுதிசெய்தும் வந்த கொடியமிருகங்களையே கொன்றார்கள். அது, வெம்மைசெய்யத்தக்க வில்லேந்திய அரசர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட விதிமார்க்கத்திற் சேர்ந்ததேயாம். எவ்வாறு என்னிலோ, ஜீவகாருண்ய வொழுக்கமுள்ள பெரியோரை நிந்திக்கும் பாவிகளை யமதருமராஜர் தமக்கென்றேற்படுத்தப்பட்ட விதிமார்க்கத்தின்படி நரகத்தில் தள்ளுவதுபோலாகும். ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனுகியும் பரம கருணாநிதியாகியும் இராநின்ற பரமேசன் (தன்மை முன்னிலை படர்க்கையெனும் மூவிடத்துஞ் செய்கிருத்தியங்களில், தன்மையிற்) செய்கிருத்தியங்களிலும் இத்தகைய காரியமுள்தாகுமென்று கூறியருளினர். (௯௯)

கலிநிலைத்துறை.

என்ற நீதியைக் கேட்டவ னுய்யுயி ரெதையுங்
கொன்று ணுநிலை யொத்தவ ரொன்றனைக் கொல்ல
வென்று மற்றொரு வல்லுயி ரெழுந்திடக் காணி
னன்று செய்தொழி லெவனென நற்குரு வறைவான்.

இப்படி யருளிச்செய்த நியாயததைக் கேட்ட சீடன், வாழுகின்ற எச் சீவனையுங் கொன்று தின்னாத தங்களை யொத்த மஹாத்துமாக்கள், யாதொரு காரணார்த்தம் ஒருசீவனை மற்றொரு வன்மையுள்ள ஜீவன் கொல்லவேண்டுமென்று எழுதலைக் காணுங்கால் செய்யுங்காரியமென்னை யென்று கேட்க, நல்லாசிரியர் கூறலாயினர். (௧௦௦)

அந்த வேளையி லவ்விருண் டற்குமோ ரல்லல்
வந்தி டாதுவி லக்குத னலமது வறிதே
லெந்த வாவிபொல் லாங்குள தோவதை யிறையைச்
சிந்தை செய்துகொன் றிடல்கட னன்னணஞ் செய்த.

அற்ப தோடமற் றொன்றனைக் காத்தவோ ரறத்தா
லொற்க மாமறம் விஞ்சிடு மவ்வித முனற்று
தற்ப மாநினைந் தேகினு மங்ஙனம் வாளா
நிற்கி னும்பவ மாமெனச் சொற்றன னெறியோன்.

அப்படிப்பட்ட சமயத்தில் அவ்விரு பிராணிகட்கும் ஒரு துன்பமும் வாராதபடி விலக்குதல் உத்தமம். அக்காரியங் கஷ்டசாத்தியமாயின், எந்தச் சீவன் பொல்லாங்கிழைக்குஞ் சுபாவமுடையதோ அந்தச்சீவனை, ஈசுவரனைத் தியானஞ்செய்து கொல்லுதல் கடமையாம். அப்படிக் கொலைசெய்ததனு லுண்டாகிய,— (௧0௧)

அற்பதோஷமானது மற்றொன்றைக் காத்தலினால் விளைந்தபுண்ணியத் தாலொழியும். துஷ்டஜெந்துவைக் கொலைசெய்ததா லுண்டாகு பாவம், நிரபராதியாகிய பிராணியைக் காத்தலால் விளைந்த புண்ணியத்தைவிடக் குறைந்ததேயாதலின் புண்ணியமே மிகுதியாகும். அவ்வண்ணஞ் செய்யாது அவைகளை யற்பபிராணிகளாக நினைந்து அங்கிருந்து சென்றாலும், அங்கேயே ஒருமுயற்சியுமின்றி நின்றாலும் பாவமாகுமெனத் தருமமார்க்கப் பிரவர்த்தகராகிய குரு கூறினர். (௧0௨)

ஒப்பி னேனரு ளோய்வரு முயிர்களி லொன்றுந்
தப்பி டாவணம் வலைகளை வளைத்தவை தங்கு
மப்பு வாழுயிர் முதலிய பிடித்தனு தினமுஞ்
செப்ப மாகவுய் வோர்கதி சொல்கெனச் சீடன்.

இந்த நியாயமெனக்கு அங்கிகாரந்தான். ஜீவகாருண்ய மூர்த்தியே! தினந்தோறுந் தமக்கெதிர்ப்படுகின்ற பிராணிகளி லொன்றேனும் தப்பிப் பிழைக்காவண்ணம் வலைகளை வளைத்து அவைகளிலகப்படுகின்ற நீர்வாசிகளாகிய பிராணிகளைப் பிடித்து மனக்கிலேசமின்றிச் சீவனஞ் செய்துவருவோரடையுங்கதியைக் கூறியருள்கவென்று சீடன் வினவ,— (௧0௩)

புத்தி சால்புதல் வாசொன தொழினனி புரிவோர்
சுத்த மில்வலை ஞருமிழி வேடர்சு மடரை
யொத்து ளார்களு மேயவ ரொல்லையி லிழைத்த
குத்தி ரப்பவத் தாலிழி குலத்தினி லுதித்தார்.

(அஙஙணம்) நிரம்பிய புத்தியுள்ள மைந்தனே! உன்னாற் குறிக்கப்பட்ட தொழிலையே அதிகமாகச் செய்வோர்.— துராசாரமுடைய செம்படவ நும், இழிகுல வேடரும், கீழ்மக்களையொத்த இதரமனிதர்களுமே. அவர்கள் முற்சன்மங்களிற் செய்த அகிர்த்தியங்களால் இச்சன்மத்தி லிழிகுலத்தி லுதித்தாரகள். (கoச)

பரிவி லாதுயிர் வதைத்தருந் திடுபவர் பார்ப்பார்
மரபில் வந்தவ ரேனும்வெந் நரகிடை வருந்திப்
பிரிவி லாதுயிர் கொன்றருந் திழிகுலம் பிறப்பர்
புரிவி னத்தொழில் விட்டவர் பினுமதிற் பொருந்தார்.

இரக்கமின்றிப் பிராணிகளைக் கொன்று தின்போர்.— பிராமண வமிசத்திற் பிறந்தோராயினும் கொடிய நாகத்தில் வீழ்ந்து (நெடுங்காலம்) வருந்திய பின்பு அந்தப்பாவ சேடத்திற்காக நாடோறும் உயிர்வதைத்துண்ணுங்கீழ்க் குலத்திற் பிறப்பர் ஜீவகாருண்யத்தால் அத்தொழிலை யிப்பொழுது விட்டவர் மறித்தும் அக்குலத்திற் பிறவாதவ ராவர். (கoரு)

அறிதி யென்றருட் குருசொல வம்மக னுயிற்
பறியர் செய்தொழில் செய்தவக் குலவதி பத்தர்
நறிய வான்கதி பெற்றதென் னேவென நாதன்
பொறியொ டேயது கேட்டியென் றன்பொடு புகல்வான்.

யாம் கூறியதை யூகித்தறிவாயாகவென்று தயாளுவாகியகுரு கூற, அச்சீடன, அப்படியாகில் செம்படவர் செய்கின்ற தொழிலைச் செய்துவந்த அக்குலத்து நாகை - அதிபத்ததேவர் நல்லசிவகதிபெற்றதென்னேவென, ஆசாரியர், நல்லறிவோடு அவ்விடயத்தைக் கேட்பாயாகவென்று அனபொடு கூறலாயினா. (கoசு)

அலைசெய் மாகடன் மீன்களி லனுதினந் தமது
வலையி லேபடு மீன்களுண் முதலவரு மீனைக்
கலையி லம்பிறை யணிபவற் கெனவிடு கரும
நிலையி னின்றனர் நித்தலு மவ்வதி பத்தர்.

சிவபத்தருள் தலைவராகிய அவ்வதிபத்ததேவர், அலைகளைப் பெருக்கும் பெருங்கடலில் தினந்தோறு மிடப்படுந் தமது வலையிலகப்படு மச்சங்களில் முதலில்வரும் ஒருபெருமச்சத்தைக் கலைகளோடுகூடிய பாலசந்திரனைத்தரித்த பெரியபெருமானுக்காகக் கடவதென அக்கடலிலேயே விட்டுவரு நியமமாகிய கருமத்தைத் தினந்தோறுஞ் செய்துவந்தனர். (கoஎ)

அப்பெ ருந்தரு மந்தின மவர்தொழில் வழிச்சேர்
தப்ப னைத்தையு நீக்கிமெய் யருணெறி தந்தே

டொப்பி லீசுர தரிசனங் காட்டியின் னுவகை
யப்பு மாழ்ந்திடச் செய்ததென் றுன்ற வாசான்.

(பசுபுண்ணிய மல்லாத) அசிறந்த பதிபுண்ணிய மானது, அவரது ஜீவஹேருபாய வாயிலாக வுண்டான பாவமெல்லாம் ஒழித்து, உண்மையான அருண்மார்க்கத்தை யவர்களுக்குக் கொடுத்து, சமானமகிதாகிய பரமேசுர தரிசனந்தைச் செயவித்து, சிவானந்த சாகரத்திலும் அவரை யழுதநிற்றென்று அருளாளராகிய ஆசிரியர் கூறினர். (௧௦அ)

ஆயி னவ்வதி பத்தர தருந்தொழில் போல
மாயி ருடபுவி மக்களெல் லாஞ்செய லாமே
தீயி னுங்கொடி தாயிக்கொலை யென்றொரு தீர்வை
நீயி யம்புத லென்னெனுஞ் சீடனை நெறியோன்.

பார்த்தி ரக்கமி லாய்வலை மீன்படுத் தொன்றைக்
கார்க்க டல்விடு தொழிலினுங் கல்லெறி கரும
நேர்த்தி யுஞ்சுல பமுமென நிலத்தினர் செய்தே
பூர்த்தி யின்புற லாமெனப் புலப்பிதீன் மேலாம்.

அப்படியாயின், அவ்வதிபத்தர்தேவர் செய்த அருமகாரியத்தைப் போலப் பெரும்புவியிலுள்ள மனிதர் யாவருஞ் செய்யுங் காரியமும் ஏற்புடையதாகுமே. ஜீவவதை நெருப்பினும் கொடிதென வொரு கோட்பாட்டைத் தாங்கள் விதிப்பதென்னை யென்று கடாவிய சீடனை, நல்லொழுக்கமுள்ள ஆசிரியர்,— (௧௦௯)

பார்த்து, இரக்கமில்லாத வன்னெஞ்சனே! சமுத்திரத்தில் வலை வீசி அதனிலகப்படும் (மீன்களையெல்லா மெடுத்துக்கொள்வதற்காக) ஈசனுக்கென ஒருமீனையெடுத்துக் கருநிறமுடைய கடலில் விடு நியமமாகிய கருமத்தினும், சாக்கியநாயனாரைப்போன்று (தெருவில் வாளாகிடக்கும்) கல்லெடுத்தெறியுங் கருமம், நேர்த்தியுஞ் சுலபமுமாமெனக் கொண்டு இவ்வுலகத்தினர் அக்கல்லெறிகருமத்தைச் செய்து பூரணானந்தத்தைப் பெறலாமென நீ கூறிய தொலைத்தால் அஃது இக்கேள்வியினும் மேலானதாகுமே. (௧௧௦)

என்ன வமபகன் கல்லெறிந் திறைவனை யேத்த
லிந்நி லத்திடை வழக்கிலை யாகவி னிசையே
னென்ன நற்குரு வப்படி மீன்விடு மிதையு
மிந்நி லத்திடை வழக்கிலை யெனவறி யென்றான்.

என்றுரைக்க, அச்சீடன், கல்லாலடித்து ஈசனைவழிபடல் இப்பூமியில் ஒருவகை வழிபாடாகக் கேட்கப்படவில்லை ஆகலின், அவ்வாறு கூறேனென, அதுகேட்ட நற்குணமுள்ள குரு, அப்படியே மீன்விடுவதெனும்

இக்காரியமும் ஒருவரை யறிபாடெனக் கேட்டதில்லையென் றறிவாயாக வென்றுகூறினா (௧௧௮)

ஐய னேயறிந் தேனிது போலுமா றடைசோ
பொய்யி லாச்சிவ கணமெனும் பல்வகைப் பூத
மெய்யெ லாநகைசை யுண்ணுமென் றேசிலர் மொழிதல்
வைய மீதுள தந்நிசந் தன்னையும் * வழுத்தாய்.

ஐயரே! அறிந்துகொண்டேன் இப்படியே பொய்யிலிவாய்ந்து உண்மையே யுரைக்குந் தகையுள்ள சிவகணமெனும் பலவகைப் பூதக் கூட்டமெல்லாம் மாமிசத்தைப் புசிக்குமென்று இவ்வுலகிற் சிலர் கூறுதலுண்டு அதனுண்மையையுங் கூறுவீராக.

[* "வழுத்தல்" என்பது துதித்தலென நிகண்டுகளிற் பொருள்படுமாயினும், இங்ஙனஞ் சொல்லலெனும் பொருட்டு. இப்பொருட்டாகப் பெரியபுராணத்திற் சாக்கியநாயனார் புராண முதற்செய்யுளிலே "மறுவில் சரண்பெற்ற திறமறிந்தபடி வழுத்துவாம்" எனவருதல்போலச் சூதசங்கிதை முத்திநிலையுரைத்த வத்தியாயம் ௧௯ - ம் பாட்டில் "மனத்திடை நினைந்ததென் வழுத்துவாயென்றான்" எனவும், பந்தாதிகாரவிராக்கம் ௩௭ - ஞ்செய்யுளில் "வழுத்தியசே வலத்துடனுணவமாயும்" எனவும் வருவனகாண்க.]

எனஅு மைந்தனை மெய்க்குரு நோக்கிநல் லீசன்
மன்னு மாண்புடைக் கயிலையங் கிரிநிலை வதிந்த
நன்ன ரக்கணந் தசைநுக ராவதை நசைஇத்
தின்னும் பேய்க்கண மங்கிலை வேறெனத் தெரித்தான்.

என்று கூறிய சீடனை, உண்மைக்குருவானவர்பார்த்து, நன்மையையே சொரூபமாகக் கொண்ட பரமேசனெழுந்தருளி யிருக்கும் மகத்தான தெய்வீகமுடைய கைலாயமலையில் நிலையாகவாழும் அந்த நல்ல பிரமதகணங்கள் ஊனுண்ணா அவவூனை விரும்பித் தின்னும் பேய்க்கூட்டம் அந்தக் கைலாசபருவதத்தி லில்லை. அக்கணங்களும் வேறென் றுரைத்தருளினர் (௧௧௯)

தெரித்த வாசிரி யன்பதம் வணங்கியச் சீடன்
பிரித்த றிந்துகொள் ளார்பிதற் றென்றதை யறிந்தேன்
விரித்த வூனுக ராதவ ரும்முயிர் விளிய
வருத்து கின்றன ரேயவர் மார்க்கமெற் றென்றான்.

இவ்வாறுரைத்தருளிய ஆசிரியர் பாதத்தை அச்சீடன் வணங்கி, பிரமதகணங்க ளின்ன ஆகாரமுடையன, பேய்க்கணங்க ளின்னஆகாரமுடையனவென்று பிரித்தறியமாட்டாதாருடைய பிதற்றலே அக்கூற்றுமென்றறிப் பொழுதறிந்தேன். மேலே கூறப்பட்ட மாமிசத்தைப் புசியாதாரும் பிராணி

களை யுயிர்போம்படி ஹிம்ஸிக்கின்றனரே, அவர் கோட்பாடுதான் எத்தன்மையுடையதென்று வினவினன் (ககச)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நல்வினை யாலே யன்னோர் நற்குலந் தனிலே வந்துங்
கொல்வினை யாள ரானார் குறுமதி யாலே யீர
மொல்கிய வவர்க ளிங்கே யுயிரறச் சைவ ராகார்
பல்வகை யிலைகாய் பீசம பழநுகர் விலங்கை யொப்பார்.

நல்வினைப்பயனால் அத்தன்மையுடையார் நற்குலத்திற் பிறந்தும் அற்ப புத்தியாற் கொலைத்தொழி லுடையராயினர். இரக்கமற்ற அத்தன்மையினர்.— இவ்வுலகில் ஜீவதருமவொழுக்கமுடைய சைவராகார். பலவகைப்பட்ட இலை, காய், விதை, கிழங்கு, கனி யாகிய இவைகளைத் தின்னும் மிருகங்களுக்குச் சமமாவர்.

["பீசம்" என்றதனாற் கிழங்குங் கொள்ளப்பட்டது.] (ககரு)

உயிர்களை வதைப்போர் தம்மை யுயர்சைவர் பார்ப்பா ரென்ற
லயினகக் காகந் தன்னை யன்னமென் பதனை யொக்குங்
குயிலரு நிலத்தி லெவ்வெக் குலத்தின ரெனினு மெல்லா
வுயிரினுந் தயவுள் ளோரந் தணரென வுரைக்கு மேனூல்.

ஊனுண்ணுதலையாய் உயிர்வதை செய்கின்றவர்களை, அவ்வுண்ணுமை நோக்கி உயர்ந்த சைவரென்றும் பிராமணரென்றுங் கூறுதல்.— அன்னப்பக்ஷிபோல நடக்குங் கூரியநகத்தோடு கூடிய வுருவுள்ள கருங்காக்கையை அந் நடைநோக்கி அன்னமென் றழைத்த லொக்கும். அளவிட்டுரைத்தற்கரிதாயிருக்கும் இந்நிலவுலகில் எவ்வெக் குலத்தினராயினும், எல்லாச் சீவராசிகளிடத்தும் அழகிய தண்ணளியெனுங் கிருபையுடையோரே அந்தணராவரென்று மேலான சாஸ்திரம் விளம்பும்.

["மேனூல்" என்றது "அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்—செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்." என்றுரைக்குந் திருக்குறளாகுமென்க] (ககசு)

என்றசற் குருவைச் சீட னிறைஞ்சியிஃ தோரார் செய்கை
யென்றினி தறிந்தே னஃதோர்ந் திருப்பருங் கொல்வ தென்னை
யென்றன னஞ்ஞான் றாசா னெம்பெரு மானுங் கந்தன்
மன்றலம் பதங்க டாழ்ந்து மகன்முகம் பார்த்துச் சொல்வான்.

என்றுகூறிய சற்குருவைச் சீடன்வணங்கி, யான் வினவியவிடயம், இப்போதுகூறிய வுண்மையை அறியார் செய்கையேயாகுமென்று நன்குயறிந்தேன். அவ்வுண்மையை யுணர்ந்தோருங் கொலைசெய்யுங் காரணமென்னை

யென வினவினன். அங்ஙனம் ஆசாரியர், எங்கள் ஆத்மநாயகனாகிய குமார சற்குருவின் தெய்வீகமணமும் அழகுமுடைய பாததாமரைகளை மானசிகமாக வணங்கிச் சீடன் முகத்தைப்பார்த்துக் கூறலாயினர். (௧௧௭)

இம்மைமேன் மறுமை யெய்து மெனுஞ்சொலை நம்பாப் பண்புஞ்
செம்மைசேர் நூல்வி சாரஞ் செய்திடாக் குறைவுந் துன்பி
னம்மைநே ரவைக்கும் வாதை நணுகுமென் றெண்ணா நெஞ்சு
மெம்மநு டருக்குண் டோவன் னவர்கொலைக் கஞ்சா ரென்றான்.

இம்மையென்னும் இவ்வுலக வாழ்க்கை நீங்கினவுடன் மறுமையென்பதெய்துமென்னும் பிரமாணவாக்கியங்களை நம்பாத்தன்மையும், உண்மைப்பொருள்களடங்கிய சாஸ்திரவிசாரஞ் செய்யாதகுறைவும், கொலைத்துன்படைகையில் நம்முடம்பொத்த வுடம்புடைய மற்றைப்பிராணிகளுக்கும் வாதையுண்டாகுமென் றெண்ணாத வன்னெஞ்சும் எம்மனிதருக்குள்ளனவோ அத்தன்மையோர், கொலைசெய்வதற்கு அஞ்சாரென்று கூறினர்.(௧௧௮)

இவ்வுரை கேட்ட சீட னெழிற்செவி யாதி யைந்துந்
தெவ்வறச் சிலபி ராணிக் கிருப்பினுஞ் சிறுமை மேன்மை
யிவ்வித மெனத்தேர் மாந்த ராங்கொலோ விவற்றைக் கொல்ல
லெவ்விதங் கொலையா மென்போ ரெதிர்ப்பினை மறுத்தோதென்ன

இவ்வாசகத்தைக் கேட்டசீடன், அழகிய செவிமுதலிய பஞ்சேந்திரியமும் மனிதருக்கிருக்குமாறு சில பிராணிகட்கிருந்தாலும், அவை, தாழ்ந்தவையின்னன உயர்ந்தவை யின்னன எனவறியுமறிவுள்ள மனிதஜன்மமாகுமோ ஆகாவாகலின், இத்தன்மைய பிராணிகளைக் கொல்லுதல், எக்காரணத்தாற் கொலைப்பாவமாகும? (மனிதனைக் கொல்வதன்றோ கொலை) என்போர் ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானங் கூறல்வேண்டுமென்ன,— (௧௧௯)

உயர்குரு சொல்வா னிவ்வா றோதலும் பாவம பாவந்
தயவறு கொலைஞ ராமச் சழக்கர்க ளிருக்கு நாட்டிற்
குயிலவொர் வாயி லாமற் கோள்வெலும வலியி லாம
லயிலிரைக் கலையு மந்த வாவிக ளெவ்வா றுய்யும்.

உயர்வுடையகுரு கூறலாயினர். இவ்வாறு கூறுதலும் பாவகாரியமே! பாவகாரியமே!! காருண்யமற்ற கொலைஞராகிய அக்குற்றமுடையா ரிருக்கும் நாட்டில், தங்களுக்குள்ள குறைவைத் தெரிவித்துக்கொள்ள வாயும், பகைஞரைவெல்ல வலியுமில்லாதனவாகி, உண்ணுமிரைக்கு அலையும் அந்தப் பிராணிகள் எப்படிவாழும்! (௧௨௦)

அனைத்துயிர்க் குரிய தந்தை யானவோர் கடவு ணீதி
தினைத்துணை யேனும் பொய்யாத் திறமுள ததனி னீர்மை

யினைத்தென வறியா டாந்தரேனைய வுயிரைக் கோறல்
வினைத்துயர்க்கொலையின்றென்றல்விவேகர்சம்பதமாங்கொல்லோ.

சகல பிராணிகட்குமுரிய பொதுத்தந்தையான ஒப்பற்றகடவுளின் சட்டமானது தினையளவேனும் பொய்த்துப்போகாத திறமுடையதாகும். அதன் தன்மை யிப்படிப்பட்டதென அறியாமனிதா, மற்றைப் பிராணிகளைக் கொலைசெய்தல் துக்கானுபவத்திற்குக் காரணமாகிய கொலைப்பாவமாகாதென்பது விவேகிகள் அங்கீகரிக்கத்தக்க விஷயமாகுமோ? (கஉக)

உயர்திணை யெனப்பி றந்தோ ரஃறிணை யாக வோது
முயிர்களைத் தாழ்வா யெண்ணி யூறுசெய் தொழிப்பா ராயி
னியமனி தருநாக் கூற்று மிவர்களைத் தாழ்வா யெண்ணித்
துயருறக் கொல்லு மஃதுந் துகளுறு கொலையா காதே.

உயர்ந்த ஜாதியெனப் பிறந்தோர் இழிந்த ஜாதியெனப்படும் பிராணிகளை அலக்ஷியப்படுத்தி ஹிம்சித்து ஒழிப்பாராயின், மிகவுந் திருத்தமாகப் பேசு நாவையுடைய யமதருமனும் இவர்களையும் அலக்ஷியம் பண்ணித் துக்கிக்கும்படி கொல்வன். அக்கொலையும் குற்றமுள்ள கொலையாகாது. (கஉஉ)

தன்னையே தான்கொன் றாலுங் கொலையெனச் சாற்று நீதி
யென்னிசா நிலத்துண் டாயி னேனைய பிராணி கொல்லுங்
கன்மமா கொலையி லாது கழிவது முண்டோ கொன்னே
நன்மையே கருது நெஞ்சோய் நவிலுது மினுமோர் நீதி.

தன்னைத் தானேகொன்றாலும் அது தற்கொலை யெனப்படும் பாவமாகுமெனப் பகருநியாயம் பகலும் இரவுமாயுள்ள இந்நிலவுலகத்துண்டன்றோ: ஆவதேல், மற்றைப்பிராணிகளைக் கொல்லுந்தொழில் பெரிய கொலைப்பாவமாகாமே வீண்போகுமோ? நன்னெறியை ஆராயும் மனமுள்ள மகனே! வேறுமோர் நியாயமுங் கூறுவாம். (கஉங)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஏழைவிட்டவிழிநீர் வள்வாளெனவியம்புமாறுபெரிதாமது
பீழையிட்டவனையேயறுக்குமதுபோலவேபிழைசெயாதவவ்
வேழைகட்குமுயரேழையாயிசையிசைத்திடாவுயிரழுங்கணீர்
மாழையுற்றுவதைசெய்தபாவியைவதைக்குமெங்கடவுள்வலியினால்.

ஏழையழுத கண்ணீர் கூரியவாளொக்குமெனப் பெரியர் கூறுநீதிப்படி, ஒன்றானுந் தடுக்கப்படாத அக்கண்ணீரேனும் வாளாயுதமானது அவ்வேழைகளுக்குத் துக்கங்கொடுத்தவனை யறுக்கும். அதுபோல, நிரபராதிகளான முற்கூறிய ஏழைமனிதர்களினும் மிக்கஏழைகளாகிப் பேசுந்திறமற்ற

பிராணிகள் அழுஙகண்ணீரெனும் வாள், அறிவின்மையால் அவைகளை ஹிம்ஸித்துக் கொன்றபாவியை எம்முடைய கடவுள் ஆக்கினையினாற் கொல்லும்.

[அந்தநீதி:— " அல்லற்பட் டாற்று தழுதகண் ணீரன்றே—செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை " எனுந் திருக்குறளாலும் பெறுதும். "அழுஙகண்ணீர் " என்றது துக்கத்தின்மேல் நின்றது.]   (௧௨௪)

இன்றியாதொருபிராணியைக்கொலையிழைக்கினவ்வுயிர்முளைத்தரோ
கொன்றபாவியினையேகொலும்பெரியகோவெனும்பரமனீதியா
லன்றதற்கணுகுபாவமில்லைமுனியாணிமாண்டவியரோருயிர் [லும்.
குன்றுமாறுவினைசெய்நியைந்ததுயர்கொண்டதைப்பழையநூல்சொ

இப்பிறப்பில் ஒருவன் ஒருபிராணியைக் கொலைசெய்வானாயின், அரசர்களுக்கு அரசனாகிய பரமேசுரனது ஆணையால், அந்தப்பிராணியே தன்னைக் கொன்ற பாவியை மறுபிறப்பிற் கொல்லும். அப்பொழுது அதனை யடையும் பாவமுமில்லை ஆணிமாண்டவிய ரெனும் முனிவர், (முற்பிறப்பிற் சிறுவயதில்) தும்பியென்னுமொரு சிறுபிராணியைப் பிடித்து, அது பதைபதைத்து உயிரிழக்கும்படி முள்ளினது நுனியிலிருத்தி விளையாடி, அக்குற்றத்திற்கேற்ற தண்டனை நிமித்தம் (மறுபிறப்பில் யமதருமனது தூண்டுதலின்படி ஒருரிற் களவுசெய்தார்களோடு சேர்க்கப்பட்டவராகி, அவர்கள் அவ்வூரரசனால் தண்டிக்கப்படும்போது, தாமுங்கழுமுனையிலேற்றப்பட்டாராய்த) துன்பமநுபவித்ததைப புராதனேதிகாசமாகிய வடமொழிப்பாரதம் (ஆதிவமிசாவதாரண பருவம்) கூறும்.

[[3]" கொன்றபாவியினையே கொலும்" எனும் நியாயம்,—"புழுவுந் தசையும் வெண்ணிணமும் பொதிந்த சூழ்மபை வீககுதற்குக்—கழியூ னுகர்ந்தோர் கொடுநரகிற் கற்ப காலங கிடந்தழுந்தி—விழைவின் முன்னர்த் தானுகாந்த விலஙகு மவர்தம் மெய்ததசையை—யழிவெம் பசியாற் பறித்தருந்து மென்னும் பான்மை யறிந்தேயோ." எனுங நாசிகண்டச்செய்யுளானும்பெறுதும்.]

அனகனாகியபராசரன்புதல்வராறுபேர்சரவணப்பொய்கை
தனிலிருந்தவெழின்மீன்பிடித்துவிளையாடுகின்றவினைதவறென
மனம்வருந்தியிதினீயிரும்மயிலையாகவேமறிகவென்றன
னெனவிளம்புநனிகந்தனுடல்களியம்புகின்றவொர்புராணமே.

மாசற்றவராகிய பராசரமுனிவரின் **ஆறு புத்திரர்களும்,** இமயகிரியிலுள்ள **சரவணப்பொய்கையி** லிருந்த அழகிய மச்சஙகளைப் பிடித்து விளையாடுகின்ற காரியத்தைக் கண்ணுற்ற அம்முனிவர், இது பாவமாகுமே யென்று மனவருத்தமுற்று, இப்பொய்கையின்கண் நீங்களும் மச்சங்களாகிக் கிடககக்கடவீர்களெனச் சபித்தனரென்று **ஸ்ரீஸ்கந்தக்கடவுளின்** திருவிளையாடல்களை மிகவுங கூறுகின்ற **மஹாஸ்காந்தபுராணங்** கூறும்.   (௧௨௫)

இவைகளொத்தபலவேதுவானரரலாதசீவனெதையுங்கொலல்
சவையுமொப்புகிறகொலையதாகுமிதுதானுயிர்க்கிடர்தரும்பவ
நவைகளுட்பசுவெனுயிருடம்பிலிடர்நல்கவுள்ளததனாலிதை
நூவணைநூல்களுமொரைந்துபாதகமுளொன்றெனநுவலுமென்றனன்.

இவைபோன்ற பல நியாயங்களால், மனிதரல்லாதஎந்தப்பிராணியைக் கொலைசெய்தலும் பண்டித சமூகத்திற் பாவமென் றங்கீகரிக்கப்படுங் கொலையேயாகும். இப்பாவந்தான், ஜீவனுக்குப் பவத்துன்பங்களை விளைக்கும் அனந்தபாவபேதங்களுள், பசுவெனுமுயிரிலும் உடம்பிலுநின்று துக்கத்தைக் கொடுக்குந்தன்மையுடையது ஆதலால், நுட்பமான தருமசாஸ்திரங்களும் இக்கொலைப்பாவத்தைப் பஞ்சமஹாபாதகங்களுள் ஒன்றெனக் கூறுமென்று ஆசிரிய ருரைத்தனர். (௧௨௭)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கலைப்பான்மைசிறந்தகுருவிவ்வாறுபுகலமகன்கழறியுள்ள
கொலைப்பாவம்புரியாதவின்போன்றவிரதமுளர்குருதியுண்ணுந்
தலைப்பேனைவயிற்றில்வருகிருமியினைவளர்ப்பாரோசவட்டுவாரோ
நிலைப்பானவருளுடையாய்நவிலெனநல்லறிவுடையநெறியோன்சொல்வான்.

அறுபத்துநான்கு கலைகளிலும் பாண்டித்திய மமைந்த குருவானவர் இவ்வாறு கூற, சீடனானவன், மேலேகூறப்பட்ட கொலைப்பாவத்தை யெவ்விதத்தினுஞ் செய்யாத தங்களைப்போன்ற கொல்லாவிரதியர் உதிரத்தை யுண்ணுந் தலைப்பேனையும் வயிற்றிறபிறக்குங் கிருமிகளையும் சுயேச்சையாய் வளரும்படி விட்டிருப்பரோ? கொல்லுவரோ? நிலையான யாருண்யமூர்த்தியே! சொல்லியருளவேண்டுமென, நல்லறிவோடு கூடிய வொழுக்கமுள்ள ஆசிரியர் சொல்லத் தொடங்கினர். (௧௨௮)

தாயினுயர்கருணையிறைசிருட்டியிலவ்விருயிருஞ்சனிக்குபேகு
மாயினுமவ்வுயிர்நசிக்கப்புரிகருமத்தாற்பாவமணுகுமஃதே
வீயவெனின்முனநவின்றபடியீசனடியர்பிதிர்விண்வாழ்தேவ
ராயவிவர்களைப்பூசித்தமுதருத்தல்வேண்டுமினுமறைதுங்கேண்மோ.

அவ்விருவகைப் பிராணிகளும், தாயினும் விசேடித்த கருணாநிதியாகிய பரமபதியின் சிருஷ்டியி லுதிக்கும். பின்புமரிக்கும். அவ்வாறாயினும் அந்தப்பிராணிகள் செத்தொழியும்படி பிறர்செய்யுந்தொழிலாற் பாவஞ்சேரும். அந்தப்பாவம் ஒழியவேண்டுமாயின், முற்கூறியபடி பரமேசுரன், அவனடியவர், பிதிரர், சுவர்க்கத்தில் வாழுந் தேவர் ஆகிய இவர்களை விதிப்படிபூஜித்து அமுதூட்டவேண்டும். இன்னும் இதுபற்றிக்கூறுதுங்கேட்பாயாக. (௧௨௯)

கடுக்காய்கத்தூரிமஞ்சண்மிளகுநிம்பவிதைநெல்லிக்காயிலாவின்
மடிப்பாலைவார்த்தரைத்துப்பதமாகக்காய்ச்சிமணமாறுமுன்னே

யெடுத்தேசென்னியிற்றேய்த்துமுழுகிவரிற்றலைப்பேனுண்டாகாதென்றும்
முடிக்கேறுபிணிகளிலைமழித்தாலுமக்கருமபேன்முளையாதன்றே.

கடுக்காய், கஸ்தூரிமஞ்சள், மிளகு, வேம்பின்விதை, நெல்லிக்காய் ஆகிய இவைகளைப் பசுவின்பால் விட்டரைத்துப் பதமாகக் காய்ச்சி மணம் போய்விடுமுன் அதாவது சூடிருக்கும்போதே யெடுத்துத் தலையிற் றேய்த்து முழுகிவரின், தலையிற்பேனுண்டாகாது. எக்காலத்துஞ் சிரசைப்பற்றிடும் வியாதிகளொன்றும் உண்டாகா. முண்டிதஞ் செய்யினும் அக்கருகிறப்பேன் உதியாது.

[பஞ்சகற்ப மெனப்படும் கடுக்காய்முதல் நெல்லிக்காய் வரையுள்ள ஐந்தனுள் மிளகு — மற்றை நான்கினளவினின்றும் ஐந்துபங்கு அதிகமாக வுபயோகிக்கப்படத் தக்கது] (௧௯௦)

கிருமிசனித்திடற்கேதுவாந்துவரையாதிவிதைசிலபைங்கீரை
யுருசியெனவுண்ணுமலிருப்பினதுவுதியாதென்றுணர்தியென்று
குருசொலினனிவைகேட்டசீடனருட்குருவேகொல்லாதநல்லோ
ரிருமைநடைதரவிருத்தல்படுத்தலிற்சிலுயிர்மடித்திடாரோவென்றான்.

வயிற்றுக்கிருமிகளுதித்திடற்குக் காரணமாகிய துவரைமுதலியவித்துவர்க்கங்களையும், சில பசிய இலைக்கறிகளையும் அவற்றின் உருசிக்காக வுண்ணுமலிருப்பின் அந்தக்கிருமி யுதியாதென்றுணர்வாயாகவென்று குருகூறினா. இவைகளைச் செவிக்கொண்ட சீடன், காருண்ய சீலராகிய குருவே! கொல்லாவிரதிகளாகிய நல்லோர் போதல், வருதல், இருத்தல், படுத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யுங்கால், (எறும்பு, புழு, சிதல், சீலைப்பேன், உலங்கு, மூட்டைப்பூச்சி முதலிய) சிலபிராணிகளை அபுத்தி பூர்வகமாகக் கொல்லாரோவென்று கேட்டனன் (௧௯௧)

கொல்லாதவிரதர் *புரிவினைகளிலுங்கொல்லாமைபேணுவாரந்
நல்லார்களொருகாற்றம்விழிக்கெட்டாதோருயிர்தானவியக்காணிற்
பொல்லாதகொலைக்குநானாளானேனீசுரனேபொறுத்தாளென்னுஞ்
சொல்லானற்றாயவராவாரறியாதிறக்குமுயிர்த்தோடமெல்லாம்.

மேனவின்றவீசுரபூசனையாதிநால்வகையின்விலகுமென்று
ஞானகுருநவின்றனனம்மாணவகன்குருவதனநளினநோக்கித்
தானடுதருன்பாவமபிறர்கொன்றுசமைத்தவூன்றனேசெத்த
மீனமுதலியவூன்களுண்பதிலுந்தோடமுண்டோவிடைகொடென்றான்.

கொல்லாவிரதிகள் அந்தக்காரியங்களைச் செய்யும்போதும் அவ்விரதத்தை யநுஷ்டிப்பர்கள். அந்நல்லவர்கள் ஒருவேளை தங்கள் கண்ணுக்கெட்டாமல் ஒருபிராணி நசிக்கக் காண்பார்களாயின், சருவேசுரா! இப்பொல்லாத கொலைப்பாவத்திற்கு அறியாமையால் நான் ஆளானேன். என்குற்றத்

தைப்பொறுத்து என்னைக் காத்தருள வேண்டுமென்னும் பிரார்த்தனையால் மிக்கசுத்தராவர். அபுத்தி பூர்வகமாக நேரிட்ட கொலைப்பாவ மனைத்தும்,—

மேற்கூறிய ஈசுரபூஜைமுதலிய நான்குவகையாற் கழியுமென்று ஞானாசாரியர் கூறியருளினர் (மேல்) அந்தசிடன், குருவினது அன்றலர்ந்த தாமரையொத்த முகத்தைப்பார்த்து, தானே கொல்வதுதான் பாவம். பிறர் கொன்று அவராற் சமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஊனையும், தானே மரணமான மச்சமுதலியவற்றின் மாமிசத்தையும் உண்பதிலும் பாவமுண்டோ? விடையிறுக்கவேண்டு மென்றான்

[* "புரிவினைகளிலுங் கொல்லாமை பேணுவார்" என்று பொதுப்படக்கூறினமையால், உபயோகிக்கத்தக்க இலை, மலர், காய், கனி முதலியவற்றிலும் புழு முதலிய சிறுபிராணிகளிருக்குமென ஆராய்ந்துகண்டு அவைகளைக் கொல்லாமலெடுத்து விடுவதென்பதூஉங் கொள்க] (கஙங)

ஆசிரியனங்ஙனநவில்வானூனுண்போர்காரணமாயாவிகொல்வோர்
காசினியிலுளராதலாலுயிரைக்கொல்லுபவர்களைப்போலுண்ணு
மாசையொன்றையுடையவருட்பாவிகளேயாகுவர்தானுகச்செத்த
வேசுயிரினூனருந்துதலிற்பாவமிலையெனினுமசுத்தமேயும.

ஆசிரியர் அங்ஙனங் கூறலாயினர். ஊனுண்பவர் நிமித்தமாகப் பிராணிகளைக் கொல்வோர் பூமியிலிருப்பராதலின், பிராணிகளைக் கொல்பவர்களைப்போலவே ஊனைதின்னவேண்டுமெனும் ஆசைமாத்திர முடையோரும் பாவிகளேயாவர். தானுகச்செத்த பிராணியின் குற்றமான வூனுண்டக்காற் பாவமில்லையெனினும் புறக்கருவிகட்கும் அகக்கருவிகட்கும் அசுத்தம் உண்டாகும்.

[தின்பவர் காரணமாகவே உயிரைக் கொல்பவ ருலகிலுளரெனும் இந்நியாயம்.— "தினற்பொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின் யாரும்—விலைப்பொருட்டா லூன்றருவா ரில்." எனுந் திருக்குறளானும் பெறுதும் "அசுத்தமேயும்" என்றது.— "நாம் ஊனுண்ண யாதொரு பிராணி தானேசாவாதா" என்றெண்ணும் மறநெஞ்சுண்டாகும். அவ்வழிக் குற்றம் பொருந்துமென்பதை யுணர்த்துவதுமாம்.] (கஙச)

அவ்வசுத்தவழிநோயுண்டாமாதலாலதுவுமருந்தொண்ணாதா
லிவ்வுலகொருடல்வேகச்சுடுகாடிங்கிருப்பதுபோலிழிந்தவூன்சேர்
தெவ்வரதுவயிறுசுடுகாடாகவிருக்குமெனத்தெரிவிவேகர்
சைவரிகழூனையநுதினந்தின்றுநித்தியசூதகராவரோ.

அவ்வசுத்தங்காரணமாக நோயுண்டாமாதலால், தானேசெத்த பிராணியினூனையும் அருந்தல் தகாத காரியமே. மரணத்துட்பட்ட இவ்வுலகினருடம்பைத் தகனஞ்செய்யச் சுடுகாடொன்றுமிடம் இங்கே யிருப்பதுபோ

லப் பிராணிகளின் ஜனப்பிரேதங்கள் சேருமிடமாகிய அவற்றின சத்துருக்களின் வயிறே அவற்றின மசானமாகுமென்றறிந்த விவேகிகள் சைவத்திருயாளர் நிஷேதிதமொழித்த ஊனைப்பிரதிதினமுந் தின்று அபரக்கிரியைகளாலொழிக்கப்படாத நித்தியப்பிரேதசூதக ராவரோ! ஆகாரா.

[பிரேதத்தைத் தீண்டுவதுந் தீட்டாகலின், பிராணிகளின் பிரேதங்களைப் பிரதிதினமுந் தின்போரை "நித்தியசூதகர்" என்றனரென்பதுமாம்.]

என்றனனாசிரியன் தன்மேற்சீடன் சிலவுயிர்களீனுமுட்டை
யென்றதிலாருயிரில்லையிழிவில்லையாகலினிங்கதனையென்றும்
நன்றெனவுண்டிடினென்கொலெனவினவப்புன்புலாறனிலுநன்று
மொன்றுசொலவிடமுண்டோவில்லையசுத்தமாகுமெனவுரைத்தானையன்.

என்று ஆசிரியர் கூறினா. அதற்குமேல் சீடனையன், சிலபிராணிகளிடுகின்ற முட்டையில் பிராணனில்லை. அதைச் சேதிப்பதனாற் பிரேதசூதகமுமில்லை. ஆகையால், இங்கே அம்முட்டையை யெப்பொழுதுஞ் சுத்தபதார்த்தமென வுண்டால் என்னதோஷமென்று கேட்க, (அங்ஙனம்) இழிவாகிய ஊனிலுஞ் சுத்தபதார்த்தமாவது மொன்றுண்டென்றற்கு வழியுண்டோ? இல்லையாகலின், அம்முட்டையும் அசுத்தபதார்த்தமே யாகுமென்று குரு கூறினர். (௧௬௬)

ஆவதெனின்மீனிருக்குநீரருந்துதலுமசுத்தமாகலாமே
தேவனருணினைவுடையோயதுவுமுதவாதெனத்தீர்ப்பாயோவென்னு
நாவுடையமகன்முகத்தைக்குருநோக்கியென்ஞான்றுநறியதண்ணீர்
தூவில்பலபொருட்குமழுக்கொழித்துநலந்தருகின்றதூயதாகும்.

அதுவு மசுத்தபதார்த்த மாவதென்றால், மீன சஞ்சரிக்கின்ற நீரைப்பானஞ்செய்வதும் அசுத்தமாகலாமே, பரமேசுரகிருபையை எக்காலத்தும் மறவாத ஆசாரியரே! அந்நீருந்தான் அருந்தத்தகாதென்று தீர்மானிப்பீரோ வென்னும் நாவன்மைவாய்ந்த சீடன்முகத்தைக் குருவானவர் பார்த்து, எப்பொழுதும சுத்தோதகமானது சுத்தமற்ற பலவஸ்துக்களிலுமுள்ள அழுக்கையொழித்து அவைகட்குப் பரிசுத்தத்தையுண்டாக்கும் வாலிதாந்தன்மையுடையதாகும்.

[யாதோ ரசுத்தம் நீக்குதற்பொருட்டு நீரைப்புரோக்ஷிக்கு நியமமும் அந்நீர் தூயதென்பதைக் காட்டும்] (௧௬௭)

ஆகலின்மீன்வசித்திடுநீரசுத்தமடையாததனையருந்தலாநன்
கேகிடுநீரூறிடுநீர்களுக்குமிழிவில்லையிவற்றுளெடுக்குநீரில்
வேகநடைமீனேறினதனையருந்தாதகற்றல்விவேகர்செய்கை
யாகுமெனவிடையிறுத்தானதன்மேலுமகன்வினவவாரம்பித்தான்.

ஆகலின், மசீசங்கள் சஞ்சரிக்கு நீர் அசுத்தத தன்மை யடையாது. அதனை யருந்தலுக்கும் ஆக்ஷேபனையின்று. நன்றாக ஓடுநீர், ஊற்று நீர்கட்கும் அசுததமில்லை. (ஆயினும்) இந்நீர்களுள் பாத்திரஙகளி லெடுக்கடபடு நீரில் விரைந்துசெல்லும் மீன் வருமாயின், அந்நீரைமாத்திரம் உபயோகப் படுத்தாமல் நீக்குதல் விவேகிகள் ஒழுக்கமாமென்று ஆசிரியர்கூறியருளினர். அதன்மேலும் சீடன் கேட்கத் தொடஙகினன்,— (௧௩௮)

தாவரங்கட்குயிருண்டோவில்லையோசொல்கென்றன னத்தருணமாசா
னாவலிமிக்குறுபுதல்வவுயிருளதென்றுரையினவின்றவந்தத்
தாவரத்தின்மலரரும்புகாய்கிழங்குதழையாதிகொய்துதின்னுஞ்
சீவர்களுக்குறுபாவமிலைகொலோவெனக்குதர்க்கசிடன்கேட்டான்.

தாவரஙகளாகிய மரம், செடி, புல், பூண்டு முதலியவற்றிற்கு உயிருண்டோ? இல்லையோ? அருளிச்செய்யவேண்டு மென்றனன். அப்பொழுது ஆசிரியர், நாவன்மை மிகவுற்ற மகனே! அவைகளில் உயிருளதென்றனர். உளதேல், சொல்லப்பட்ட அவைகளின் மலர், அரும்பு, காய், கிழஙகு, தழை முதலியவற்றை அறுத்துத்தின்னும் ஜீவர்களுக்குப் பாவமடைவதில்லையோவென்று குதர்க்கபுத்தியுள்ள சீடன் கேட்டனன். (௧௩௯)

கேட்டமகன்றனைப்புதல்வவெனவிளித்துஞானகுருகிளத்துவானீள்
கோட்டுமரம்புல்லிவைதொட்டிடலறியுமோரறிவாங்குயின்றவொன்
றூட்டுசுவையையுமறியுமிப்பிமனவாதியிவற்றோடுநாற்றங் [றோ
கூட்டியொருமூன்றுமவ்வுயிரெறும்புசிதலெனவுங்குறிக்கலாமால்.

இவ்வாறு கேட்ட மாணாக்கனை ஞானசாரியர் மைந்தனேயென வழைத்துப் பின்வருமாறு கூறலாயினர். நீண்டகிளைகளுடன்கூடிய மரம் புல் ஆகிய இவை, பரிசமறியுந் தன்மையுள்ள ஓரறிவுயிராகும். இபபோது கூறிய பரிசத்துடன் ஊட்டுஞ்சுவையையுமறியுந் தன்மையுள்ள இப்பியினமும் சஙகினமும் ஈரறிவுயிராகும். இவ்விரண்டுணர்ச்சியுடன் வாசனை யுணர்ச்சியை யுங கூட்டினால் அறிவு மூன்றாகும். அம்மூவறிவுயிர் எறும்பு கறையானென வும் நிச்சயிககலாகும். (௧௪௦)

அம்மூன்றோடொளிவிழியுமுடையவுயிர் தும்பிகளுமளியுமாகு
மிம்மாசினான்கொடொலிக்காதுமுளவுயிர்பறவையிருவிலங்கோ
டம்மேனிமநுடர்களுமாமநுடர்க்காய்மனமுமதிகமாமென்
றெம்மேதையினருமறிவாரிவற்றுளோரறிவாயிருக்கும்யாவும்.

அம்மூவறிவுடன் உருவத்தையறியும் ஒளியோடுகூடிய விழியுமுள்ள நான்கறிவுயிர் தும்பிகளும் வண்டுகளுமாகும். இக்குற்றமற்ற நான்கறிவுடன் ஒலியறியுங காதுமுள்ள ஐயறிவுயிர் பக்ஷிகளும், பேருருவ மிருகங்களோடு அழகிய தேகமுள்ள மனிதர்களுமாகும். ஐயறிவுயிராகு மனிதர்க்கு

நன்று தீது ஆய்ந்துகொள்ளத்தக்க மனமென்னும் ஓரறிவும் அதிகமாகுமென மேலான அறிவுடையார் யாவரும் அறிவர். இப்படி வகுக்கப்பட்டவைகளுள் ஓரறிவுயிராயிருக்கும் யாவும,— (௧௪௧)

சரமில்லாவசரமெனவாமாதலாற்குருதிதசைகண்மேவா
விரசமுள்ளவுயிராகிநடையோட்டம்படுத்தெழுதலிலவாய்நிற்கு
மரமுதலியவற்றின்மலராதிகொயினவைக்கதிகவாதையில்லை
பநர்கொய்தகிளைதழையும்பினுமுளைக்கவவற்றினிடம்பார்க்கலாமால்.

சரித்தலுக்குரிய சரத்தன்மையில்லாத அசரமெனக் கூறப்படுமாகையால், உதிரம் மாமிசமுதலிய தாதுக்கள் பொருந்தாத இரசம் அல்லது பாலெனப்படுவதுள்ள உயிர்களாகி, நடை, ஓட்டம், படுத்தல், எழுதன்முதலிய செயல்களில்லனவாய் நிற்கும். அந்தமரமுதலியவற்றின் பூ முதலியவைகளைக் கொய்தால் அவையிற்றிற்கு அதிக வருத்தமில்லை. இதரர்க ளறுத்த கிளைதழைகளுக்குப் பிரதியாக வேறு கிளைதழைகளும் உண்டாதலை அவற்றின்கண்ணே காணலாகும். (௧௪௨)

முதிருகிரைக்கருமயிரைவாங்குபொழுதொருதுயருமுளையாதேய்ப்ப
வுதிர்பருவத்திலைமலர்கள்பழமுதலியனகொயினவ்வுயிர்க்குவாதை
யதுசிறிதுமுதியாதுவேறுபொருள்கொய்யினதுசிறிதுண்டாகு
மதன்வழியின்வருபவமுமிலையீசுரார்ப்பணத்திற்கவையாமாயின்.

வளர்ந்தநகம், வளர்ந்த கருமயிர இவைகளைக் களையும்பொழுது மனிதர்க்கு ஒருவருத்தமு முண்டாகாதிருத்தலொத்து உதிரும் பருவமுள்ள இலைகளை மலர்களைப் பழமுதலியவைகளைக் கொய்தால் அவ் வோரறிவுயிர்க்குச் சிறிதேனும் வருத்தமுண்டாவதில்லை. இவற்றிற்கு வேறாயுள்ள மற்றைப் பதார்த்தங்களை யறுத்தெடுத்தால் அவ்வுயிர்கட்கு வருத்தஞ் சிறிதுண்டாகும். அவ்வருத்தத்தின் வழியிலே வரத்தக்க பாவமுமில்லை அப்பதார்த்தங்கள் ஈசுவரார்ப்பணத்திற் காகுமாயின்.

உண்ணத்தகு பதார்த்த மெதுவும், உயிர்க்குயிராய்த் தன்னுள் அந்தரியாமியா யிருக்கும் ஈசுரனுக்கு அர்ப்பணமாகாதவழி யுண்ணுதல் கூடாதென்பதும் இங்ஙனம் பெற்றும். முத்துச்சிப்பியின்முத்தெடுத்தலும், தேன்கூட்டிற் றேனெடுத்தலும், சங்கும், நீற்றிற்குபயோகமாகு கிளிஞ்சில் முதலியனவும் இங்கே கூறப்பட்ட ஈசுரார்ப்பணத்திற் சேரற்பாலனவென்பதும், பிறர்பொருட்டென்னின் அவற்றாலெய்து தோஷங்கள் பின்னுரைக்கப்படு பரிகாரத்தாற் றீரற்பாலனவென்பதும் ஓர்க. பிறவும் இன்ன.] (௧௪௩)

ஈசுரனுக்கர்ப்பணமாம்பொருளுயிருமேன்கதியையெய்துமந்
வீசுரனுக்கர்ப்பணமாகாதவழிவருபாவமிறக்குமாறவ்

வீசுரனுக்கவனடியர்க்குரியபணிபுரிந்துணவையினிதீவோாக
னீசுரனுக்கடியரெனவாழ்வார்களுனிஙனமிடவொண்ணுதே.

ஈசுவரார்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட பதார்த்தவுயிரும் மேலான கதியை யடையும். அப்படி யீசுவரார்ப்பண மாகாதவழி விளைந்தபாவமொழியுமாறு அவ்வீசுவரனுக்கும், அவனடியவர்க்கும் உரியதொண்டுகளைச்செய்து அவர்களுக்கு அமுதூட்டுவோர், ஈசுவரனுககடியரெனப் புகழுமாறவாழ்வர். இஙஙனம் கந்தமூலாதிகளை நிவேதிப்பதுபோலஊனையும நிவேதித்தலகூடாது.

தனக்கேனும்பிறர்க்கேனுமுபயோகமில்லாமற்றருவிற்புல்லில்
வனக்கேடில்செடிகொடியிலெதையேனுமறுத்தழிக்குமாசுளானை
மனக்கோணனிமிர்க்குமருளுளர்தடுத்துநன்மதியும்வழங்கவேண்டு
மெனக்கோளில்குருவருளிச்செய்தனனஞ்ஞான்றுமகனிதுநன்றென்றான்.

தனக்காவது பிறர்க்காவது ஒருபிரயோசனமுமின்றி மரஙகளிலேனும், புற்களிலேனும், காட்டிலுள்ள கேடற்ற செடிகளிலேனும், கொடிகளிலேனும் எதையாவது நாசஞ்செய்யும் பாவியை, மனத்தின்சுபாவ துர்க்குணமான கோணலை நிமிர்க்கத்தகக ஜீவகாருண்யமுள்ள நல்லோர் இப்படிச் செய்யேலெனத் தடுத்து நற்புத்தியும் போதிககவேண்டுமென்றுகுற்றமற்ற ஆசிரியர்கூறியருளினர்.கேட்டசீடனும்இதுஞாயமேயென அஙகீகரித்தனன்.

நன்றென்றமகன்மேலுங்குருவணங்கிப்புன்னுனியுநறுக்கல்பாவ
மென்றின்றுசொனதுவிதியாமாயினுவுரித்துண்புலையரேனும்
பொன்றயங்குசடையீசற்கன்புடையராயினவர்புரையினந்தே
வென்றன்றுதிருநாவுக்கரையருரைப்பாரோமெய்யியம்புகென்ன.

அப்பாவிலுள *புலையரேனுமெனுஞ்சொற்கடையிலணைந்தவும்மை
தப்பாமலிழிவுசிறப்பாகுமதுவீசனருட்டாசரெல்லா
மெப்போதும்புலைவுண்ணுரெனுமபொருளைத்தருமன்மையேற்றநாளு
முப்பாழுங்கடக்கநினைசுதவறிதியென்றுகுருமொழிந்துநின்றான்.

இப்படி யஙகீகரித்த சீடன், அதன்மேலும ஆசிரியரை வணஙகி, புல் லினது நுனியும் நறுக்குதல் பாவமாகுமென்று தாஙகள் இன்றுகூறியது விதியாகுமாயின், பசுவை யுரித்துண்ணும் புலையராயினும் அவர், பொன் போற் பிரகாசிக்கும் ஜடாமகுடததைத தாஙகிய பரமேசுரனுக்குஅன்புடையராயின் நாம்வணஙகுஙகுற்றமற்ற தெய்வமாவரென்று அக்காலத்தில் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் கூறுவரோ அதனுண்மையைவிளக்கவேண்டுமென்று கேட்க,— (௧௪௮)

அந்தத் திருப்பாசுரத்திலுள்ள “ புலையரேனும் ” எனுஞ் சொற்றொடரின் ஈற்றில் வந்திருக்கும் ‘ உம்மை ’ யானது, இழிவுசிறப்புப் பொருளைத்

தருவதாகும். பரமேசுவரனுடைய அடியராகிய ஜீவகாருண்யமுள்ள பெரியோர் யாவரும் எக்காலத்தும் புலாலுண்ணுவோரனும் அருத்தத்தையுங் கொடுக்கும். எந்நாளும் பரமேசுர அன்பினை விசேடப்படுத்தும். இந்த அருத்தத்தைச் சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, சுத்தாசுத்தமாயை யெனப்படு மூன்று பாழையுங்கடந்து செல்லக்கருதும் மகனே அறிவாயாகவென்று ஆசிரியர் கூறிநின்றனர்.

[* "புலையனேனும்" எனுஞ் சொற்றொடரமையப்பெற்ற திருப்பாசுரம் — "சங்கநிதி பதுமநிதி யிரண்டுந் தந்து தரணியொடு வானாளத் தருவரேனும்—மங்குவா ரவர்செல்வ மதிப்போ மல்லோம் மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்ல ராகில்— அங்கமெலாங் குறைந்தழுகு தொழுநோ யரா யாவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனும்—கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்ப ராகி லவர் கண்டீர் யாம்வணங்குங் கடவு ளாரே." எனவருவதென்க.] (௧௭௭)

நின்றகுருநோக்கிமகன் புலைபுசிப்பினுயிர்க்கொலையினேரும்பாவம்
பொன்றவயாபரிகாரநூனவிலவில்லைகொலோபுகறியென்ன
வின்றயைகொள்குருபுதல்வவேசில்பராசரமிருதியிருமாமீன்கள்
கொன்றதற்கும்பறவைநகருயிர்க்கொலைக்கும்பரிகாரங்குயிலுமென்றான்.

இவ்வாறு கூறிநின்ற குருவைச் சீடன்பார்த்து, புலாலைப் புசித்தலாலும் உயிர்க்கொலை செய்தலாலுமுண்டாகும் பாவமொழியச் செய்யவேண்டிய பிராயச்சித்தங்களைச் சாஸ்திரங்கள் கூறவில்லையோ? கூறவேண்டுமென்ன, இனியதயாநிதியாகிய குருவானவர் புதல்வனே! குற்றமற்ற பராசரஸ்மிருதி (பிராயச்சித்தகாண்டம் ௬ - ம் அத்தியாயம்) ஆனது பெரியமிருகங்களையும் மச்சங்களையுங் கொன்றதற்கும், பக்ஷிகளையும் ஊருமுயிர்களையுங் கொலைசெய்ததற்கும் பரிகாரங்கள் கூறுமென் றியம்பினர்

[பரிகாரநூல் பலவிருப்பினும், இக்கலியுகத்திற்கு முக்கியநூல் பராசரஸ்மிருதியாகலின், அஃதிங்குக் காட்டப்பட்டது.] (௧௭௮)

ஆயினந்தவாவிகளைக்கொன்றுகொன்றுதின்றுதின்றேயறநூல்கூறு
நேயமுள்ளபரிகாரமபுரிதனெறியாகாதோநெறியோவென்னும்
வாயுடையமகனையிறைநனிநோக்கியறைகின்றான்மறமிதென்று
வாயுணர்விலாதுசெய்தபாதகந்தான்பரிகாரத்தகலுமல்லால்.

தன்னளவிற்சகிக்கொணுவினைவழியில்வருநெடியசழக்குநீங்கு
மின்னபவமிதினீங்குமெனத்தெரிந்துமனமாரவிழைக்கும்பாவ
மென்னபரிகாரமிழைத்தாலுமொழியாததுவுமேகுமென்று
சொன்னவுரையுண்டெனினுமதுபெரியசந்தேகஞ்சுதனேயென்றும்.

அப்படியாயின், அந்தப் பிராணிகளைக் கொன்று கொன்று திருப்தியாகத் தின்றுதின்று கொண்டேவந்து அந்தத் தருமசாஸ்திரங் கூறும் பரிகாரத்

தைச்செய்தல் நன்மார்க்கமாகாதோ? ஒழுக்கமுள்ள ஆசிரியரே யென்னும் வாயுடைய சீடனை, ஆசிரியர் - விவேகபூரணனூர் நன்முகப்பார்த்துக் கூறலாயினர். இது பாவமாகுமேயென அறியுமறிவில்லாமல் அதாவது அபுத்திபூர்வமாகச்செய்த பாவந்தான் பிராயச்சித்தத்தா லொழியும் அன்றியும்,—

தனக்குச் சகிக்கமுடியாவழித்தான்செய்த காரியங்களால் நேரிட்ட கொடும்பாவமு நீங்கும். இன்னபாவம் இன்ன பிராயச்சித்தத்தால் நீங்குமென்று ஏற்கனவே யறிந்துகொண்டு பின் புத்திபூர்வகமாகச் செய்யுங் காரியங்களாலுண்டாகும் பாவம் எப்படிப்பட்ட பிராயச்சித்தஞ்செய்தாலு நீங்காது. அத்தகைய பாவமு நீங்குமென்றுகூறிய அருத்தவாதவாக்கியங்களுமிருந்தாலும் பிள்ளாய்! அவ்விஷயம் எக்காலத்தும் பெரிய சந்தேகாஸ்பதமே. (கூ௰)

நல்லவர்கள்பரிகாரமுண்டெனவொர்பவஞ்செயார்நவைதீர் நூல்கள்
சொல்லுபரிகாரநனிநடந்ததற்கும்பாவமதுதொலைந்ததற்கு
மெல்லையிதுதானெனவிங்கெவர்தீர்ப்பராகலினு ண்ணிறைக்காக்கொல்லும்
புல்லறிவையொழித்தருளின்மார்க்கமுறனலமெனவப்புனிதன்சொன்னான்.

நல்லோர்கள் பரிகாரமிருக்கின்றதே யென்னுந் துணிவுடன் ஒருபாவத்தைச் செய்யார்கள். பாவக்கழுவா யுரைக்குநூல்கள் கூறுகின்றபிராயச்சித்தங்கள் குறைவற நடத்தப்பட்டன வென்பதற்கும், அவற்றுலொழியவேண்டிய பாவங்க ளொழிந்தன வென்பதற்கும் அளவு அதாவது அறிகுறி யிதுதானென்ன இவ்வுலகின்கண் எவரா வரையறுத்துக் கூறுவர். கூறுராகலின், புசிக்குமுணவுக்காகக் கொலைசெய்யத்தூண்டும் அவிவேகத்தை யொழித்துச் சீவகாருண்ய வழியினிற்றல் உசிதமாமென அந்தப் பரிசுத்த ஆசிரியர் கூறியருளினர். (கூ௧)

பறைந்தநெறியுணர்ந்தசுதன்கொல்லுவதுமுண்பதுவும்பாவமென்றே
யறிந்தவெனக்கின்னுமொருசந்தேகமுண்டதுதானறிஞருலே
சிறந்தபெரியவர்களுணருந்திடினுமவேறுபிழைசெய்திட்டாலுங்
கறங்குகறையடையார்களெனநூல்கள்கழறுமுறைகளிலேயென்முன்.

இப்போது கூறப்பட்ட மார்க்கத்தையறிந்த சீடன், கொல்வதும் கொன்றதைத் தின்பதும் பாவமேயெனவறிந்த எனக்கு இதன்மேலு மொருசந்தேக[illegible]கின்றது. அஃதாவது "அறிவின்மேம்பட்ட பெரியோர்கள் [illegible]லும், ஊ[illegible]ண்டாலும், வேறு குற்றங்களைச் செய்தாலும் உ[illegible]யார்கள்" என்று சில நூல்கள் கூறுகின்ற வாக்கியங்கள் [illegible]ன்றுன்.

| இப்படிப்[illegible] விஷயம்.— சிவஞானசித்தியார் அ - ம் சூத்திரத்து கூ[illegible] "[illegible]ற் றூய்மையினின் வறுமை வாழ்வின் வருத்தத்திற ற்ருத்தத்தின் மைதுன[illegible] சினத்தின்—ஆசையினின் வெறுப்பி

னிவை யல்லாது மெல்லா மடைந்தாலு ஞானிகடா மரனடியை யகலார ''
என்பதினும் அறியப்படும்.]* (கருஉ)

அவ்வையமறுக்கவெனக்குருமகனைநோக்கியந்தவறிவுளார்க
ளெவ்வழியும்பிழைசெய்யாரெனும்பொருளைத்தருமுன்னுரையேய்ந்தவும்மை
தெவ்விலவரருளழுந்துங்காறபாலர்பேயாபித்தர்திறமுமாவ
ரவ்வமயமெதையேனுஞ்செயினவர்கள்செய்கையெனவதுவாகாதே.

(பின்பு அந்தீசீடன்) அச்சந்தேகத்தை யொழித்தருள வேண்டுமென, குருவானவர் சீடனை நோக்கி, நீ கூறிய அறிவுடையோர்கள் எவ்விதத்திலும் குற்றமான காரியங்களைச் செய்யார்களெனும் பொருளை உன்வாக்கியத்திற்பொருந்திய "உம்மை" யானது தரும். (அகமபுறமாகிய ஈரிடத்தும்) பகைமையற்ற அவர்கள் திருவருள் வயப்பட்டு நிற்குங்காலத்து, பாலர், பேயர், பித்தர் தன்மையையும் உடையராவர். அந்தத்தருணத்தில் (நன்று தீதெனப்படும் இருவினையுள் ஊழின்படி) எது செய்யநேரிடினும அஃது அவருள்ளே யாவேசித்திருக்குந் திருவருளின் செய்கையாகுமேயன்றி அவர்செய்கை யாகாது

[* "பாலர்பேயா பித்தர் திறமுமாவர்'' என்றது, மண்டலப்பிராஹ்மணோபநிஷத்தில் "ஸதஜ்ஞோ பாலோந்மத்த பிசாசவஜ்ஜடவ்ருத்யாலோகமாசரேத் | '' எனவரு சுருதிப்பிரமாணமா யிருக்கின்றது.] (கருங)

கொல்லாமற்கொன்றதையுமுண்ணுமலிருப்பவர்க்குக்கூற்றுமஞ்சும்
பொல்லாதபிணிகளஞ்சுமறிவிருசுமாகலின்முற்புகன்றமேலோ
ரெல்லாருமப்ணிகடவுளாவரவரிடத்தில்வழுபபோலவேதும்
நல்லார்கள்காணினிகழாதுகொளற்கவ்வாறுநவிலுநூல்கள்.

கொல்லாமலுங் கொல்லப்பட்டதைத் தின்னுமலுமிருப்பவர்க்கு, (எல்லோரையும் அச்சுறுத்தி யுயிர்கவருங்) கூற்றுவனும அஞ்சுவன. கொடிய நோய்களும் அஞ்சும். அறிவிருத்தியாகும். ஆகலின, முற்கூறப்பட்ட கொன்றுண்ணு மேலோர்.—யாவரும் வணங்குந் தெய்வமாவர். அவரிடத்தில் உலகினர்களாற் குற்றமாக மதிக்கப்பட்ட சிலகாரியங்கள் ஏகதேசங்காணப்படினும், நாம் கடைத்தேற வேண்டுமெனுங் கருத்துடையோர் இகழாமல் அவரை வழிபடற்காகவே சிலநூல்க ளவ்வாறு கூறும்.

["கூற்றுமஞ்சும் பொல்லாத பிணிகளஞ்சும்'' என்றது, கொல்லாவிரதிகள் பிற பாவங்களைச் செயதிருந்தாலும் அவற்றிறகுரிய தண்டனையை யமதருமன் செய்ய நினைக்கும்போது, உயிரொன்றனையும வருத்தாத தருமமுள்ள இவரது உயிரை யானெவ்வாறு வருத்தல் கூடும, வழியில்லையேயென்று இம்மையினும் மறுமையினும் பின்னிடைவன். அயனதானையிலுள்ள கொடுநோய்களும் அவ்வாறே யாதற்பாலன எனபதைக் காட்டுகின்றது. அதனுல், யமனுணை செல்வதற்கு ஆதாரம், ஜீவயாதனையேயாமென்க.]

உவர்நீரி லுறைமீனுக்கந்தவுவரேறாதவுண்மையேபோ
லவர்நீருமாமவரைப்போனடித்துத்தனதுமெசயலாசையாலே
யெவருனுங்கள்ளுமருந்திடுவார்கொலவர்நரகையெய்தறிண்ணந்
தவமேறதுமின்னெறியினடப்பவர்களேயறிவுசார்வாரென்றான்.

உப்புநீரில் வாழ்கின்ற மீனுக்கு அவ்வுப்பு ஏறாத வுண்மைபோல மேற்குறித்த பெரியோர் தன்மையுமாம். உலகினரில் அவரைப்போல நடித்துச் சீவபோதத்தடிப்புடன் மிகுந்த ஆவலோடு முற்கூறிய ஊனையுங் கள்ளையும் அருந்துநரெவரோ அவர் நரகமடைதல் சத்தியம். எவ்வகைக்குற்றமுஞ் சாராதவழியி னடப்பவர்களே மெய்ஞ்ஞானத்தை யடைவார்களென்றார்.

கலிவிருத்தம்.

அசுவங்கரி தாசேரமொ டாடாமுத லான
வுசிதங்கிளர் மிருகங்களை யுங்குக்குட மாதி
யசையுஞ்சிறை விகிரங்களை யும்மாள்வினை களினன்
கிசையும்படி செய்தேயிரை யீயார்கதி யென்னும.

குதிரை, யானை, ஒட்டகம், ஆடு, மாடு முதலிய சிறந்த மிருகங்களையும், அசையுஞ் சிறகுகளோடுகூடிய கோழிமுதலிய பறவைகளையும் தங்களுக்காக வேண்டிய காரியங்களில் நன்றாக வுபயோகப்படுத்திக்கொண்டு, வயிறார அவைகளுக்கு இரைகொடாதபாவிகள்கதி யாதாகும்? (கடுக)

செய்யாவினை செய்யும்படி செய்வார்கதி யென்று
மையாநனி யறையாயெனு மணிமாமக னுணரப்
பொய்யாமுனி புகல்வானிரை போடாதவ ரேனோர்
மையாருட னமனூர்தரு வறுமைப்பய னுகர்வார்.

செய்ய ஏலாத வேலைகளைச் செய்யும்படி அவைகளைப் பலாத்காரஞ்செய்பவர் கதி யாதாகும்? குருவே! நன்கு நவிலவேண்டுமெனக் கேட்ட விசாரணைசெய்யும் அழகு மீக்கொள் சீடனறியும்படி சத்தியந் தவறாத குருவானவர் கூறுவான் றொடங்கினர். அப்படி யிரை கொடாதவர்களும், அதிக வேலைவாங்கினவர்களும் கரியதேகமுடைய யமதருமனூர் அந்தப் பாவங்கட்கு ஏற்றபடி கொடுக்குந் தரித்திரத்தை யநுபவிப்பார்கள். (கடுவ)

கூட்டிற்சில வுயிர்விட்டவை கொள்ளுஞ்சுக மெல்லா
மோட்டற்பரு மேதண்டனை யுறுவார்சுக மங்ங
னூட்டப்படு மாயிற்பிழை யிலையென்று நவின்றான்
கேட்டிட்டவ னன்பாரடி கேளென்று விளித்தே.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

பத்த ரியோக ரெல்லாரும் பகர்ந்த பூத தயவுடைய
சித்த முடையர் தாமோசெப் புதிநன் கென்னத் தேசிகனற்
புத்தி யுடையாய் பூததயை பொருந்தி னவர்க்கே யீச்சுவர
பத்தி பொருந்து மதன்மேலே பாச வைராக் கியமுண்டாம்.

சில ஜெந்துக்களைக் கூட்டிலடைத்து, அவைகள் சுயேச்சையா யிருந்து அநுபவிக்குஞ் சுகமெல்லாங் கெடுக்கின்ற புத்திஹீனரும் யமதண்டனைக் குள்ளாவர். அங்ஙனமே அவைகள் சுகமாயிருக்குமாறு செய்யப் படுமாயிற் பாவமில்லையென்று கூறினர் இவைகேட்ட சீடன், அன்புள்ள அடிகளே யென்று ஆசிரியரை யழைத்து,— (கருஅ)

பத்தர், யோகிகள் முதலிய பெரியா யாவரும் தாங்கள் கூறிய ஜீவகாருண்யத்துடன் கூடிய சித்தமுடையர் தாமோ? நன்றாக விளக்கவேண்டுமென்ன, தேசிகரானவர், நல்ல புத்தியுடையவனே! பூததயை பொருந்தினோர் யாரோ அவருக்கே ஈசுவரபத்தி யுண்டாகும். அந்த ஈசுவரபத்தி வந்தபின்பு தான் பாசவைராக்கிய முண்டாகும் (கருகூ)

அந்த வைராக் கியமுற்றா லரிய பிரம ஞானமுறும்
பந்த மறுக்கு மதனாலே பரமுத் தியுறு மெனவோர்ந்த
புந்தி யுடைய வவரந்தப் பூத தயவை யுடையரெனற்
கெந்த் விடத்து மையமுண்டோ வெனலுஞ்சீடனிதுசொல்வான்.

அந்தப் பாசவைராக்கிய முண்டாயின் அரிய பிரமஞான முண்டாகும். பாசமோசனஞ் செய்யவல்ல அந்தப் பிரமஞானததினாற் பரமுத்தி பொருந்து மென்றறிந்த புத்திமான்களாகிய அன்னோர், அந்தத் தயையுடையரென்று கூறற்கு எந்த இடத்துஞ் சந்தேகமுண்டோ வென்று கூற, சீடன், பின்வருமா றுரைக்கலாயினன் (கசுo)

அறைந்த பத்திக் காதார மாக வுள்ள பூததயை
குறைந்த வழியி னிற்பவர்தாங் குயிற்று மறங்க ளவர்க்கின்ப
நிறைந்த கதியை நல்காவோ நிமல குருவே யோதென்று
பறைந்த சீடன் றனைத்தந்தை பார்த்திவ் வாறு பகர்கின்றான்.

மேலே கூறிய ஈசுவரபத்திக காதாரமாகவுள்ள பூததயை குறைவாக வமைந்த மார்க்கங்களி லிருப்போர் செய்யுந் தருமங்கள்.— அவர்களுக்குப் பூரணாநந்தகதியைக் கொடாவோ? பரிசுத்தமான தேசிகரே! கூறவேண்டுமென்று கேட்ட சீடனைக் குருவாவார் நோக்கிப்பின்வருமாறு பகரலாயினா

கொலையும் புலையுந் தவிராத கோளர் புரிநல் லறங்களெலா
மலையுங் கடலிற் பெருங்காய மாமி லந்தான் கரைத்திடல்போ

னிலையின் றலையு முயிர்க்குறுதி தேடு பவரு மக்கொடிய
புலையுங் கொலையு நீக்கியறம புரியா ரீதா னென்னேயோ.

கொலையையும (புலாலாகிய) புலையையும ஒழிக்காத பாதகர் செய்யும் நல்ல தருமங்களெல்லாம், அலைகின்ற கடலிற் கரைக்கப்பட்ட பெருங்காயமும் புளியும்போல நிலையாமலழியும. தங்களான்மாவுக்குச் சுகத்தைத்தேடுபவரும் அந்த மாபாதகச் செய்கைகளாகிய கொலையையும் புலையையுநீக்கித் தருமத்தைச் செய்யாத தன்மைதானென்னை ! (௧௬௨)

பனியா முயிர்த்து ரோகமெனப் பகர்வெங் கொலையும் புலையுமகா
சனியாய் நிற்கு மறங்கெடுக்கச் சைவ னீதா னலனெனவோர்
முனியாய் நிற்கு மிக்கொடிய முரணை யொழியா ருனுகர
நினையா விலங்கி னுங்கடையா நின்று கழியத் தடையுண்டோ.

துன்பமாம் உயிர்த்துரோகமெனப்படுங் கொடிய கொலையும் புலையுந் தருமத்தை நாசஞ்செய்யப் பெரிய சனியாய்நிற்கும் "நீ சைவன் அல்லன்" என்று இழித்துக்கூறுமாறு முனிந்துதள்ள ஒரு முனியாயும் நிற்கும். இக்கொடுமையாகிய உயிர்த்துரோகத்தையொழியாதார், மாமிஸத்தைப்புசிக்க நினையாத (ஆடு மாடு ஒட்டகம் கர்த்தபம் குரங்கு முதலிய) மிருகங்களினுங்கடைப்பட்டவர்களாகி யிருந்து மரணமாக யாதுதடை. ஏதுமில்லை. (௧௬௩)

புலவே நுகருநாரைபுல் லுண்பொன் மான்விடக்கூ னுடல்விழையா
நலமே யணுகிக் கதியடைந்த ஞாயந் தெரிந்து மிம்மநுடர்
நிலமே லுயிர்கொன் றுண்கரும நீக்கா நிலையென் னிதைவிடவோர்
பலமே யிலரெப் பற்றொழிவார் பரம தவமென் புரிவாரே.

மாமிஸமே யுண்ணும நாரையானது, மாமிஸாஹாரத்தை விரும்பாத நலம்பொருந்தியும் ; புல்லையே தின்னும அழகுள்ள மான்களானவை, ஊனுண்பார் விரும்புகின்ற புலாலுடம்பென்று தங்களுடம்பை விரும்பாத நன்மைபொருந்தியும் நற்கதியை யடைந்த சரிதமெல்லாம் இம்மனிதர்கள் அறிந்திருந்தும் இவ்வுலகிற் பிராணிகளைக் கொன்று தின்னுங் காரியத்தையொழியாதிருத்தல் என் கருதியோ! இந்த ஆஹாரத்தை நீக்க ஒரு வல்லமையற்றவர், அகப்பற்றுப் புறப்பற்றுக்களிலெதனை நீக்கும் வைராக்கிய முடையராவர்! மேலான தவங்களிலெதைத்தான் செய்ய வல்லுநராவர்!

[நாரை ஊனுண்ணாமல் நற்கதியடைந்த விவரம் :— மதுரைத் திருவிளையாடலிற் காண்க. மான்கள் நற்கதியடைந்த விவரம் :— குருதருஹன் எனுமொரு வேடன், தான் கொன்று தின்னத் தக்க மிருகமொன்றுங் காணாமற் பகற்காலமெல்லாங் காட்டிலலைந்து மாலைக்காலமானவுடன் ஒரு தடாகக்கரையிலுள்ள வில்வ விருக்ஷத்திலேறி மிருகங்களின் வரவு பார்த்திருந்தனன். அப்போது அங்ஙனம் நீருண்ணவந்த பெண்மானொன்றை அவன்கொ

லைதற்காக வில்லிலம்பைப் பூட்டினன். அதுகண்ட அம்மான், நீ என்னை யாகாரமாகக் கொள்ளற்கு நாணியைந்தேன். ஆயினும் எனக்குக் குட்டிகளிருக்கின்றன. அவைகட்குப் பாலருத்திவிட்டு இங்கே வருவேனென்று தக்க நியாயப்பிரமாணங் கூறி அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. அதன்பின் அம்மானின் மூத்த பெண்மானானது அங்கேவந்து அவனம்பிற்கிலக்காயது. அதுவுமவ்வாறே கூறி அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. அதன்பின் அவ்விரண்டு மான்களின் ஆறாகிய பெருத்த கலைமானும் அவனம்பிற் கிலக்காயது அதுவும் என் குட்டிகளை யென் பிணைகளுபால் ஒப்புவித்து விட்டு இங்கேவந்து உனக்கிரையாவேனெனத் தக்க பிரமாணங்கூறி அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. பின்பு அம்மூன்றுஞ் சந்தித்து நிகழ்ந்தவற்றைக் கலந்துபேசித் தங்கள் குட்டிகளைச் சிலமான்களிடம் விடுத்து வேடன் முன்னாவந்து, "இனி நீ யெங்களை யிரையாகக் கொள்க" என்று கூறி நின்றன. அவ்வேடன், இம்மிருகங்களுக்குள்ள சத்தியமும், ஊனுடல்வெறுப்பும், பரோபகாரமும் எனக்கில்லாதொழிந்தனவே யென்றுள்கி அவைகளைக் கொல்லாமல் தூயசிந்தையனாய் நிற்கையில், அன்று சிவராத்திரி யாதலாற் கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமானார் பிரசன்னராகி "நீ ஒருநகாகாப்போனாய் வாழ்க!" என்றாசீர்வதித்தருளியபடி அவனுமாயினன் அவனே இராமரைப் பூஜித்த குஹன். அந்தமான்களும், அவற்றைப் பின்றொடர்ந்துவந்த குட்டிகளும் அங்ஙனமே மிருகவுருநீங்கித் திவ்யதேஹம்பெற்று அங்குவந்திறங்கிய தேவவிமானத்திலேறிச் சுவர்க்கஞ்சேர்ந்தன. இச்சரிதவிரிவை, சைவபுராணத்து ஞானசங்கிதை எ௬-ம் அத்தியாயத்திற் காண்க] (௧௬௪)

ஏறுபிணிக்குமிழிவினுக்குமேதுவானபுலாலுடலுக்
கூறினுணவீதெனவூனுண்ணுணர்வில்லாதாரெவ்வரிய
பேறுபெறுவருணாவுடையாய்பேசுநீயேயென்றனனக்
காறில்கருணைக்குருவதனகமலநோக்கிமகனவில்வான்.

நாளுக்குநாள் விருத்தியடையும வியாதிக்கும், சாக்காட்டுக்குங் காரணமாகவிருக்கும் மாமிஸதேஹ போஷிப்புக்கு இடையூறில்லாத ஆகாரம ஈதென்று ஊனைப்புசிக்கும அறிவிலிகள் எப்பேற்றைத்தான் பெறுதற்கு அருகராவர்! புத்தியுடையவனே! நீயே கூறுவாயாக வென்றுரைத்தனர். இப்படியுரைத்த அளவற்ற கிருபாநிதியாகிய ஆசிரியரது தாமரைபோன்ற முகத்தை நோக்கிச் சீடன் கூறுவானாயினன் (௧௬௫)

ஊனுண்பவர்தன்மம்பலியாதொழியுமென்னிற்பரசமய
ஞானமுடையார்பெரியரெனஞாலமபுகழவிருந்தாரென்
றீனமறநாங்கேட்டிடலென்னியம்புகென்னமகனேகேண்
ஞானநெறிபுல்லியவுடனாநலருங்கொன்றானுணவியையார்.

புலால் புசிப்போர் செய்யுந் தருமங்கள் பலங்கொடாமல் வீணாகுமென்று கூறில், புலாலுண்ணும் அந்நிய சமயிகள் ஞானத்தையடைந்து பெரி

யோரென உலகத்தார் புகழ்ந்துபேச விருந்தனரென்று குறைவற நாம் சேவிக்கப்பட்டிருத்தற்கு ஞாயமென்னை? சொல்லவேண்டுமென்ன, மைந்தனே கேள், ஞானநுஷ்டானத்தை யடைந்தவுடன் அப்பெரியோரும் பிராணிகளைக்கொன்று அவற்றின் ஊனைப்புசிக்கச் சம்மதியார். (கசுச)

அவ்வாறன்றிக்கொன்றுநுகரகமேயுடையர்க்கோர்ஞான
மிவ்வாருலகிற்காணினுமஃதிழிவில்சாத்துவிகமிறையு
மொவ்வாவிழுக்குஞானமெனவுணரலாமேலாயுமாதேல்
வெவ்வாதின்றிக்கல்லெறிந்தவிரதர்க்குற்றநிறமெனவாம்.

அப்படியின்றிக் கொன்றுதின்னும் விருப்பமுடையவர்க்கு ஒரு ஞானமுண்டாயிருக்க இந் நீளுலகிற் காணப்படினும் அதனை, சுத்த சாத்துவிகரிச மொருசிறிதும் பொருந்தாத ஹீனஞான மென்றுணரலாம். அவ்வாறன்றி உயர்ந்த ஞானமாயின், அஃது எவ்வித ஆக்ஷேபனையுமின்றிக் "கல்லெறிவிரதம்" பூண்ட சாக்கியநாயனார்க் குதித்ததையொத்த ஏகதேசத்ததுனவாகும்.

["இழிவில் சாத்துவிகமிறையும்" எனவே, மாமிசாகாரம் தாமதகுணத்தையே விளக்குமென்பது போதரும்.] (கசுஎ)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

என்றருளாசானவின்றனனதன்மேலெழின்மகனென்குருநாதா
கொன்றுணவேண்டாவெனுமருண்முறைகள்கூறிடுமொழுங்கினுட்சிலவிங
கொன்றிடவருளாயெனவுமவ்வையனுளமகிழ்ந்திதன்முனமேயுன்
வன்றொடர்வினவற்கருள்விடைகளிலேவந்தனசிலவினுங்கேட்டி.

என்று அருண்மூர்த்தியாகிய ஆசிரியர் கூறினர். அதன்மேல், வனப்புவாய்ந்த மாணக்கன், என்குருநாதரே! "கொன்றுதின்னற்க" என்றுகூறுஞ் சீவகாருண்யசாஸ்திரங்க ளுரைக்கும் விதிகளிற் சிலவற்றை யிங்ஙனம் பொருந்துமாறு கூறியருளவேண்டு மென்று விண்ணப்பிக்க, அவ்வாசிரியரும் நன்றுகடாயினையென மனமகிழ்ந்து, இதற்கு முன்னரே நீகேட்ட வன்மைசான்ற வினாக்களுக்கு யாம் கூறிய விடைகளில் அத்தகைய விதிகள் சில வந்துள்ளன. (ஆயினும்) இன்னுஞ்சிலஎடுத்துக்காட்டுதும்கேட்பாயாக.

ஆவியாமெதற்கும்யாதொருதுன்பியாதநல்வாழ்வுடையோர்க்கே
தாவிலாவருடான்றரப்படுமென்றுசாற்றினனுயர்சிவனென்னுந்
தேவிகாலோத்தரங்கிளிமொழிவாய்த்திருவுடையுமையவடனக்கா
லோவுமோபாவமிருமையுஞ்சுகமின்றுயிர்க்கொலைஞர்க்கெனுங்காந்தம்.

"உயிரெனப்படு மெதற்கும் எவ்வித துன்பமுங் கொடாத நல்ல வாழ்வுடையோர்க்கே கேடில்லாத நமது திருவருட்பிரசாதங் கொடுக்கப்படும்"

என்று பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானார் கிளிமொழியொத்த இனியமொழிகளைத்தரூஉம் திருவாயையுடைய ஸ்ரீஉமாதேவியார்க்குக் கூறியருளினரென்று தேவிகாலோத்தரம் (" அளியமர் குழலாய் " என்றற்றொடக்கத்து ௬௬ - ம் செய்யுள்) கூறும். கந்தபுராணம் (காசிபனுபதேசப்படலம் " பல்லுயிர் தன்னையு மாய்த்து " என்றற்றொடக்கத்து ௨௧ - ம் செய்யுள்) "(பல) உயிரையுங் கொல்பவர்க்குப் பாவமொழியுமோ! இம்மையினும் மறுமையினும் அவர்களுக்குச் சுகமே கிடைப்பதில்லை " என்றுகூறும். (௧௬௧)

மகிமைசொல்சாண்டிலியநல்வராகம்வழங்கிடுமகிமிசையியம
மகிமிசையென்னுமுயிர்வதைசெய்யாவருட்குணமானதுபொருந்திச்
சுகிர்தமல்கியமநிலைதனினிற்போன்றாயவனெனுஞ்சிவகீதை
விகிர்தமிலாமுன்மனுவருளோடுவிளம்பியவறஞ்சிலவறைதும்.

(யோகஞான) மகிமைகளைக் கூறுகின்ற (அதர்வணவேத) சாண்டிலியோபநிஷத்து (௧ - ம் அத்தியாயமும், யஜுர்வேத) வராகோப நிஷத்து (௫ - ம் அத்தியாயமும்) இயமநிலையில் " அகிமிசை " எனும் விரதத்தைச் சொல்லும். " அகிமிசையெனும் உயிர்வதை செய்யாத காருண்யத் தன்மையானதைப் பொருந்திப் புண்ணியம் பெருகத்தக்க இயமநிலையி னிற்பவனே சுத்தமானவன் " என்று (பாத்மபுராண) சிவகீதை (பக்தியோக அத்தியாயம்) பகரும். விபரீதமில்லாத சுவாயம்புமனு கருணையோடு கழறிய தருமங்களிற் சிலவற்றை இனிக் கூறுவேம்.

[" அஹிம்ஸா " எனும் வடசொல் "அகிமிசை" எனவாயிற்று. அஹிம்ஸா=ஹிம்ஸை செய்யாமை.] (௧௬௦)

மறைகளையோதல்சுசியுறவிருத்தன்மாசறுசெபதவஞ்செய்த
லிறையருள்படைக்குமுயிர்களைவருத்தா திருத்தலின்முற்பிறப்புணரோர்
நிறையறிவுண்டாமென்றிடுநான்காநிகவொருகூறதுதானே
பொறையறுகொக்கேபோலருளிலர்க்குப்புனலுநல்கேலெனப்புகலும்.

"வேதாத்தியயனஞ் செய்தல், ஆசாரத்தோ டிருத்தல், குற்றமற்ற ஜெப தபங்களைச் செய்தல், பரமேசுவரனது அருட்சத்தியாற் படைக்கப்பட்ட பிராணிகளை ஹிம்ஸியா திருத்தலெனும் இத்தருமாநுஷ்டானங்களால் முன் ஜன்மங்களை யறிந்துகொள்ளத்தக்க ஒரு பூரணஞான முண்டாகும் " என்று மநுஸ்மிருதியின் நான்கா மத்தியாயம் (பொதுவிதி ௧௪௮ - ம் சுலோகம்) சொல்லும். அவ்வத்தியாயமே (௧௯௨ - ம் சுலோகத்தில்) " மீன் தின்னவேண்டுமென்னுங் கருத்தாலே ஹிம்ஸையிலேயே புத்தியைச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கிற கொக்கைப்போலக் காருண்யமில்லா திருக்கு முயிர்க்கொலைஞர்க்கு நாவறட்சிக்காகப் பருகுந் தண்ணீருங் கொடாதை " என்று கூறும்.

தன்சுகத்தினுக்காமான்முதனல்லசந்துவைவருத்துகின்றவன்று
வின்சுகத்தினையிம்மையினுமற்றதினுமெய்திலனெனநவியம்பும்

நன்சுகத்தருமநவின்றிடுமைந்தாங்கூறுபின்னடைதருபிராணி
யின்சுகக்கேடாயிமிசைசெய்யாதானிதமொடுய்கின்றனனென்னும்.

“ தனது சுகத்திற்காக, மான்முதலிய நிரபராதிகளாகிய ஜெந்துக்களை வருத்தப்படுத்துகின்றவன், தானநுபவிக்கவேண்டிய இனியசுகத்தை யிம்மையினும் மறுமையினும் அடையான் ” என்று நல்லசுகஹேதுவாகிய தருமங்களைக் கூறுகின்ற ஐந்தாமத்தியாயம் (௪௫ - ம் சுலோகம்) நன்றாக வுரைக்கும். மேலும், “ சரிக்குஞ் செயலுடைப் பிராணிகளின் சுகக்கேடாக ஹிம்சையைச் செய்யாதவனெவனோ அவனே சுகத்தோடு உஜ்ஜீவிப்பவனாவன்” என்று மேற்படி அத்தியாயம் (௪௬ - ம் சுலோகம்) கூறும். (௧௭௨)

உயிர்வதையாமலூன்வரமாட்டாதுயிர்செகுத்திடுவினையாலே
செயிரறுசுவர்க்கலோகுமெய்தாதலான்முடைசேர்விடக்கொழித்தே
யயில்கவென்றோதுமலகையைப்போலூனருந்துதனீத்தவனிந்த
வெயில்விரியுலகினோயிலனாகவிளங்குவனென்னுமக்கூறே.

அவ்வத்தியாயம் (௪௮ - ம் சுலோகம) “ உயிர்வதை செய்யாமல் ஊன் கிடைக்காது. உயிர்வதை செய்யுங் காரியத்தாற் குற்றமற்ற சுவர்க்கபதவியுங் கிட்டாது ஆகையால், துர்க்கந்தமுள்ள மாமிஸத்தை நீக்கியேபுசிப்பாயாக” என்றுரைக்கும். (௫0-ம் சுலோகம) “ பைசாசத்தைப்போல மாமிஸத்தைப் புசிக்குங் கெட்டவழக்கத்தை நீக்கினவன் இந்தச் சூரியகிரணம் வீசுமுலகின்கண் நோயில்லாவாழ்வுடையனாக விளங்குவன் ” என்றுரைக்கும். (௧௭௩)

செந்துவையிமிசைசெயவிதிப்பவனுஞ்செய்பவனுங்கரவாளா
லந்தநெய்யிறைச்சியறுத்தெடுப்பவனுமதைவிலைசெய்திடுபவனு
நிந்தையின்றதனைவாங்குகின்றவனுநெருப்பினிற்பகம்பனுமவனும்
பந்தியிற்படைக்குமவனுமுண்பவனும்பாதகரென்னுமக்கூறே.

அவ்வத்தியாயம் (௫௧ - ம் சுலோகம்) “ பிராணியை ஹிம்சை செய்யும்படி விதிப்பவனும், விதித்தபடி செய்பவனும், கரத்திற்பிடித்தசுரிகையினால் அக்கொழுப்புடன் கூடிய இறைச்சியை யறுத்தெடுப்பவனும், அதனை விற்பவனும், நிந்தனையின்றி அதனை வாங்குகின்றவனும், நெருப்பில் அதனைப் பாகஞ்செய்பவனும், உண்பவர் பந்தியிலதனைப் படைப்பவனும், அதனை யுண்பவனும் பாதகராவர் ” என்றுரைக்கும். (௧௭௪)

ஊனுணவொழித்தோனூறுபலனெதுவோவதையுயர்பழங்கிழங்கன்ன
மேநுகர்முனியுமடைகிலனெனுமம்மெய்புகல்கூறருளொழிலார்
ஞானபராசரன்செனமிருதிநலவிலங்கைக்கொலும்வலைஞன்
மீனடுவினைஞன்பறவைகள்வதைப்போன்விளைவனைநெற்களர்தனிலே.

இரப்பவர்க்கியா தவனொனுமின்னேரேசினிறசமமுளரென்னுங்
கரப்பறுமோரூர் தனிற்சவங்கிடந்தாற்கனற்றிடுகாறுமவ்வூரி
லுரப்பருள்சோறு நீருமுண்ணெண்ணவுண்டிடின்மாமிசமுண்ட
கிரப்புறுங்குருதிகுடித்தவொர்தோடமுநேருமென்றேதிடுங்கருடம.

உண்மை கூறும் அவ்வத்தியாயம் (௫௪-ம் சுலோகம்) "ஊனுணவை நீக்கினவன் அடையும் பலனைத்தோ அந்த, உயர்ந்த பழங்கள், கிழங்குகள் அன்னமென்பவைகளையே புசிக்கும் முனிவனுமடையான்" என்றுபுகலும். அருளும் அழகும் வாய்ந்த ஞானியாகிய பராசரமுனிவ ரருளிச்செய்த **பராசரஸ்மிருதி** (ஆசாரகாண்டம உ-ம் அத்தியாயம்) "கிராபாதிகளான மிருகங்களை வலைவைத்துப் பிடித்துக் கொல்பவனும், மச்சங்களை வதைப்பவனும், பறவைகளை வதைப்பவனும், விளைந்த கதிர்கள் சேர்கின்ற நெற்களத்திலே,— (௧௭௫)

வாடிரப்பவர்களுக் களப்பிக்ஷை யிடாதவனுமாகிய இவர்கள குற்றத்திற் சமானமுடையராவர்" என்று கூறும் களவுற "ஒரூரிற் பிணங்கிடந்தால் அது தகனஞ் செய்யப்படுமளவும் அவ்வூரில, மனிதாககுத தேஹமிட்ட தருஞ்சோறம் நீருமுண்ணப் படுவனவல்ல. அவை யுண்டகால் மாமிசம்புசித்த தோஷம் பொருந்தும். உதிரங்குடித்த தோஷமுஞ்சம்பவிக்கும்" என்று **கருடபுராணம்** (உ௩-ம அத்தியாயம்) இயம்பும். (௧௭௬)

உயரறமுப்பத்திரண்டனுள்விலங்குக்குணவிடல்விலைகொடுத்துயிரை
தயவொடுகாத்தலெனவிரண்டுரைக்குந்தருமபதோதிடுநூல்க
ணயமுறுதீக்ஷைபெற்றவன்களைகண்ணாகியநாடுஞ்சிவநிந்தை
யுயிரடலாதிவிடுகவென்றோதுமொருபெருஞ்சமபுவினாலே.

ஆதுலர்க்குச சாலைமுதல் கன்னிகாதானம் இறுதியாகக் கூறப்பட்ட முப்பத்திரண்டு உயர்ந்த தருமங்களில் மிருகங்களுக்கு ஆஹாரங் கொடுத்தல், கொல்லக கொண்டுபோகபபடும் பிராணிகளை விலைகொடுதது வாங்கி கிருபையுடன் காததல் என விரண்டு தருமததைத் **தருமங் கூறுநூல்கள்** கூறம். "ஆன்மலாபததைக் கொடுக்கத்தக்க சிவதீக்ஷையைப் பெற்றுக்கொண்டவன், ஆதரவாகிய சிவபெருமானை நிந்தித்தலையும், பிராணிகளைக் கொல்லுதன் முதலிய செய்கைகளையும் விடக்கடவன்" என்று சர்வான்ம சம்புவினது (சித்தாந்தப் பிரகாசிகையெனும) ஒருநூல் கூறும். (௧௭௭)

நோன்பெனல்கொன்றுண்ணாமையென்றேதுநானமிலெளவையினாருன்
வான்படர்ஞானப்பட்டினத்தடிகண்பற்றறுயமாண்பினர்பலரு
மூன்புசியேல்கொல்லேலெனவுரைத்தவுரைபலவென்றறியிதனைத்
தான்பகராநூனூலலபுகலாச்சாமியுஞ்சற்குருவல்லன.

"நோன்பென்பது கொன்றுதின்னாமை" என்று ஔவையா ரருளிய (கொன்றைவேந்தனெனும்) குறைவற்ற நீதிநூல் கூறும். சிறப்பின மேமப

ட்ட ஞானத்தையடைந்த பட்டினத்தடிகளும் மற்றைப் பெரியோர் பலரும் "புலாலைப் புசியாதை, கொலைசெய்யாதை" என்று கூறிய வாக்கியங்கள் பலவுளவென் றறிவாயாக. இக்கொலலா விரதததைக் கூறாதநுல், பெரியோர்பேணும் நூலாகமாட்டாது. அவ்விரதததை யுபதேசியாத குருவுஞ் சற்குருவாகான்.

[பட்டினததடிகள் வாக்கியம்.— "கொல்லாமற் கொன்றதைதத தின்னாமற் குத்திரங் கோள்களவு—கல்லாமல்" என்பதனானும், மற்றைப்பெரியோர் வாக்கியம்.— "நல்ல நினைப்பொழிய நாள்களிலாருயிரைக்—கொல்ல நினைப்பனவுங் குற்றமு மற்றொழியச்—செல்வ வயற்கழனித் தென்றிரு வாரூர்புக்—கெல்லை மிதிததடியே னென்றுகொ லெய்துவதே" எனுஞ் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவாக்கானும், "கொல்லா விரதியர் நேர்நின்றமுக்கட் குருமணியே" எனுந் தாயுமானா ருரையானும், பிறவற்றானும்பெறப்படும்]

கலிவிருத்தம்.

என்று சொல்லிய வேசில்கண் ணளன்முன்
னின்ற சீட னிணம்பொசி யூனுகர்
கின்ற வாயர்க்கு நோய்களுங் கிட்டுமோ
வென்று கேட்டன னேசிலி கூறுவான்.

என்று கூறிய நிர்த்தோஷ நேததிரமுளள ஆசிரிய ரெதிரில் நின்ற சீடன், நிணம்பொசியும் புலாலைப் புசிகரும வாயுடையார்க்கு வியாதிகளு மெய்துமோ வென்று வினவினன் அங்ஙனம் குற்றமற்ற ஆசிரியர் கூறலாயினா. (கஎக)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கிட்டிடுமே செம்மறியி னூனுண் டான்முன்
  கிளராத நோயெலலா மன்றி நாளு
மொட்டிடுமே செங்கிறமார் கரப்பன் மிக்க
  வுயராத குறும்பள்ளை யிறைச்சி யுண்ணி
னட்டமிலா வாதமிகு முருசி யோவு
  நவிலரிய திரிதோட கபகோ பந்தான்
விட்டகலா தெழுமலச ரோகந் தானே
  விஞ்சியறு தினந்துன்ப மீபு மன்றே.

செம்மறியாட்டினிறைச்சி யுண்டால் முன்னே பெருகாத நோயெல்லாம் வந்து பொருந்தும். அல்லாமலும், தினந்தோறுஞ் செங்கரப்பனெனும் வியாதிசேரும். மிகவும் வளராத குறும்பள்ளையாட்டிறைச்சி யுண்டாற் குறையாதவாதரோகம் அதிகரிக்கும். நாவுருசி குறையும். கூறற்கருமையாகிய திரிதோஷகபகோபம் விட்டு நீங்காமலுதிக்கும். அலசரோகமும் தினந்தோறுமதிகரித்துத் துக்கத்தைக் கொடுக்கும். (கஅ௦)

கோலிகிளர் குறும்பாட்டி னூனுண் டக்காற்
குறைவிலெறும் பேறுநமைக் கிரந்தி வாத
சாலமிகும் விதைவாயு சனிக்கு மானின்
றசையுண்ணிற் பித்தமிகு நயன காசம்
மேலிடுமெவங் கடமான திறைச்சி யுண்ணின்
மேவிடுமே குடலைவளை நோய்கண் மூரிக்
காலுடைய கவைப்பன்றி விடக்கை யுண்ணிற்
கடிரணம்வல் லிருமலுயர் கபநோய் தோன்றும்.

உரோமங்கள் பிரகாசிக்குங் குறும்பாட்டிறைச்சி புசித்தாற் குறைவில்லாத எறும்புகள் மொய்க்கும் நமைக்கிரந்தியும் வாதக்கூட்டங்களும் அதிகரிக்கும். அண்டவாத முண்டாகும் மானிறைச்சி புசித்தாற் பித்தம் அதிகரிக்கும். நயனகாசம் விருத்தியாகும். கொடிய கடமானிறைச்சி புசித்தாற் குடலை வளைத்துப் பிடிக்கும் பிணிகளுண்டாகும். பலத்த கால்களுள்ள காட்டுப்பன்றியிறைச்சி புசித்தாற் கடிரணமும், இருமலை விருத்திசெய்யுங் கபரோகமு முண்டாகும் (௧௭௧)

ஊருணவி திரிபன்றி முள்ளம் பன்றி
யூனுண்ணின் வாதபித்த தொந்தந் தோன்றுஞ்
சேருமதி பலவீனம புண்க ளுண்டாஞ்
சிலேட்டுமமுண் டாநெஞ்சிற் றுயரே சூழுஞ்
சீருயரு மருந்துகளின் குணமெல் லாஞ்சாந
திடவுருவத் தோடுதிரி தருநன் மாட்டி
ளீருதிர விறைச்சியுணின் மறநெஞ் சுண்டா
மினியில்லா நோயனைத்து மெழும்பு மாலோ.

ஊரினுள்ளே மிகவுந் திரிகின்ற ஊர்ப்பன்றியிறைச்சி, முள்ளம்பன்றியிறைச்சி யென்பவற்றை யுண்ணில் வாதபித்த தொந்தரோக முண்டாகும். அதிகபலஹீனமெய்தும். புண்களுண்டாகும் சிலேஷ்மரோகமுண்டாகும். நெஞ்சில் நோயே யதிகரிக்கும். நலமிக்க மருந்துகளின் பிரயோசன மெல்லாங்கெடும். காத்திர தேஹத்துடன் திரிகின்ற நல்ல மாட்டில் ஈர்த்தெடுக்கு மிரத்தத்தோடு கூடிய இறைச்சி யுண்ணிற் பாபசிந்தை யுணடாகும். வாராத பிணியெல்லாம் வரும் (௧௭௨)

சிறையுடைய கோழியினூ னுண்ணிற் பித்தந்
தேகவிளைப் போடவுட தக்கே டோங்குங்
கறையுடைய கொழுப்பிரண முண்டா நீண்ட
கழுத்தொடுசெல் வான்கோழி யூன்று னுண்ணின்

சிறையுடைய கரப்பனுறுஞ் சிலேட்டு மந்தான்
விஞ்சிடுநீர் நீந்துகின்ற வாத்தூ னுண்ணி
னறையுடைய வாயுருசிக் கேடுண் டாகு
மரிகிரந்தி ரணங்கோழை யனேகத்து மேவும்.

சிறகுகளையுடைய கோழியிறைச்சி யுண்ணிற் பித்தமும், தேகம தினே தினே மெலிதலும், மருந்துகளின் குணங் கெடுதலும் அதிகப்படும். கள்ளங்க முற்றாக கொழுத்திருக்கும் இரணங்களுண்டாகும். நீண்ட கழுத்துடன் நடந்து திரிகின்ற வான்கோழியிறைச்சி யுண்ணில் வலிமையுள்ள கரப்பனென்னு நோயெய்தும். சிலேஷ்மரோகமு மதிகரிக்கும் நீரில் நீந்துகின்ற வாத்திறைச்சி யுண்ணில் நல்ல நாவுருசிக்கேடு சம்பவிக்கும். அரிகிரந்தி ரணமும், கோழைகளு மெய்தும் (௧௮௩)

குருகான தாராவி னூனுண் டக்காற்
குறுஞ்சிரங்கு சிலேட்டுமம்வெங் கடுவ னுண்டா
மிருகாலு நீள்கொக்கி னூனுண் ணிற்கி
ழெனு மேக முண்டாகுங் கருங்கொக் குண்ணி
னொருகாலுங் குறையாநீ ரேற்ற முன்னே
யுதியாத கரப்பனொடு முதிக்குந் துன்பந்
தருகாசப் புண்ணுண்டாங் கோழி முட்டை
தானுண்ணின் வாதபயித் தியங்க டோன்றும்.

விளாத்த தாராவினூன் உண்டால் சிறு சிரங்குகள், சிலேஷ்மவியாதி, கொடிய கடுவனென்னு நோயாகிய இவைக ளுண்டாகும். நீண்ட இரண்டுகாலுடைய கொக்கினூன் உண்டாற் கீழ்மேகமுண்டாகும் கருங்கொக்கினூன் உண்டால் எக்காலத்துங் குறையாத நீரேற்றமும், முன்னே யுண்டாகாத கரப்பன் வியாதிப்பத மனேகத்து முண்டாகும். துன்பந்தருவதாயக் காசளவு பெருக்கும் புண்களுண்டாகும் கோழிமுட்டை யுண்டால் வாத பைத்தியங்களுண்டாகும் (௧௮௪)

பெருத்தவுரு வுடைநாரை யூனுண் ணிறசீழ்
பெருகுகரப் பன்றோன்று நாணு ளுந்தான்
வருத்துகிற கபமுண்டாம் வாத மோங்கு
மலர்மேகம் வனகிரந்தி யாவு மிஞ்சும்
பருத்தவுரு வுளகூழைக் கடாவூ னுண்ணிற்
படாவாத கரப்பனொடு புண்ணுந் தோன்றுந்
திருத்தவுரு வுளகிறகி யுண்ணின் வாத
சிலேட்டுமங்க ளதிகரிக்குந் தினமு மாதோ.

பெருத்த தேகமுடைய நாரைமாமிசம் புசிக்கிற் சீழ்பெருகு கரப்பனுண்டாகும். நாடோறுந் துன்பஞ்செய்கின்ற கபவியாதி யுண்டாகும். வாதமதிகரிக்கும். மலர்மேகமுங் கொடிய கிராந்தியனைத்தும் மிகும். பருத்த தேகமுள்ள கூழைக்கடாமாமிசம் புசிக்கில் தேகத்திற் பரவும் வாதகரப்பனுங் கொடிய புண்ணு முண்டாகும். திருத்தமான வுருவமுள்ள சிறகிமாமிசம் புசிக்கிற் பிரதிதினமும் வாதமுஞ் சிலேஷ்மமும் அதிகரிக்கும். (௧௮௫)

பூமருவு கின்றமனைப் புறாவை யுண்ணிற்
  பொரிகரப்ப னொடுசருமச் சொறியு முண்டா
நேமமுடை யவுடதநற குணமெல் லாம்போம்
  நீர்க்காக வூனுண்ணிற் றினவு தோன்றுந்
தாமதமி லாமலரைக் கடுவன் றோன்றுஞ்
  சலக்குறவை மீனுண்ணி னரோசி கப்பே
ராமயமல் கிடுமன்றி மலத்தைக் கட்டோ
  ரரும்பிணியு மோவாம லெழும்பு மாலோ.

அழகு பொருந்துகின்ற மாடப்புறாவினான் உண்டாற் பொரிகரப்பனுஞ் சருமச்சொறியு முண்டாகும் நியமமாகக் கொள்ளப்படும் மருந்துகளின் நற்குணமெல்லாங் கெடும் நீர்க்காக்கையினான் உண்டால் நமையுண்டாகும். அதிசீக்கிரத்தில் அரைக்கடுவ னென்னும் வியாதியுண்டாகும். நீரில் வாழுங் குறவைமீனான் உண்டால் அரோசிகரோக மதிகரிக்கும். அன்றியும், மலக்கட்டுண்டாக்குமொரு பெரியநோயும் நீங்காமலுதிக்கும்.

[கடுவன்=குரங்கு அதுபோலப் பற்றும்பிணி கடுவனெனப்பட்டது.]

நீரோரு மிறாலூனை யுண்ணின் வாயு
  நிகரின்றி யெழும்புமனன் மந்தந் தோன்றுந்
தீராத தினவுதிக்குங் கெண்டை யுண்ணிற்
  றினைத்திடுமே குன்மமெலா மன்றி முன்னே
சேராம லொழிந்தபிணி யாவுந் தோன்றுந்
  திமிர்வாத மோங்கியிடுஞ் சிறிய மூஞ்சி
யாராவி னூனுண்ணிற் சிலேட்டு மச்சூ
  ரக்கினிமந் தங்கரப்பன் வாயூற் றுண்டாம்.

நீரிற் சஞ்சரிக்கும இறாலூனைத் தின்றால் வாயுவெனுநோய நிகரில்லாம லெழும்பும். அக்கினிமந்த முண்டாகும். நீங்காத அரிப்புதிக்கும். கெண்டையூனைத் தின்றாற் குன்மபேத மெல்லாம் பெருகும். அன்றியும், முன்னே தன்னைவிட்டு நீங்கிய நோயனைத்து முண்டாகும். திமிர்வாத மதிகரிக்கும். சிறியமூஞ்சியுள்ள ஆராவினூனைத் தின்றால் சிலேஷ்ம ரோகமும் அக்கினி மந்தமுங் கரப்பனும் வாய்நீரூறலு முண்டாகும். (௧௮[illegible])

காய்வுறற வெங்கசசற் கருவா டுண்ணிற்
கபபித்த பெருமுளுவை யுண்ணிற் கரப்ப
னேய்பற்றும் வாளையெனு மீனூ னத்தா
னுகரினடல் வாயுவெழுஞ் சேலென் கெண்டை
மாய்வற்ற குடர்வாதக் குத்துண டாக்கும்
வாதப்ர மேகரணந் தோன்றச் செய்யுந்
தேய்வற்ற கடற்கெளிறு சிலேட்டு மத்தைச்
செயுங் கடுவ னெடுபுண்ணுஞ் செறிய வாக்கும்.

மிகவும் உலர்ந்திருக்கும் கச்சற்கருவாடு தின்றாற் கபபித்த முண்டாகும். உளுவைமீனுந்தின்றாற் கரப்பன்வியாதிபீடிக்கும். வாளைமீன்மாமிசந்தின்றால் வலிய வாயுரோக முண்டாகும். சேற்கெண்டையானது (உண்பவர்க்குக்) குடல்வாதக்குத்தலை யுண்டாக்கும் வாதபிரமேகத்தை யுண்டு செய்யும். குறைதலில்லாத கடலிற் பிடிக்கப்படுங் கெளிற்றானது சிலேஷ்மரோகத்தை யுண்டுசெய்யும். கடுவன்வியாதியோடு புண்ணும் நெருங்குமாறு அவற்றை யுண்டாக்கும் (கஅஅ)

கொள்ளியெனுங் கருவாடு வனப்பைப் போக்கிக்
கொடுத்திடுமி ரணங்கிரந்தி கரப்ப னாதி
முள்ளுயருந் திரிகைவா தாதிக் கச்சூர்
முழுதுமளித் திடுமடவை மீன்வா தத்தை
யுள்ளபடி தருங்கடுவன் மூலமூ லங்க
ளுயர்பித்த மாநதிரவா தங்க ளல்கும்
வெள்ளமுறை யுல்லமெனு மீனான் பேதி
விரணமுகை வெங்காணுக் கடியுண் டாக்கும்,

கொள்ளிக் கருவாடானது தேகத்தி னழகை மாற்றி, இரணங் கிரந்தி கரப்பன் முதலிய வியாதிகளைக் கொடுக்கும். முள் உயர்ந்திருக்குந் திரிகை மீனானது வாதாதிக்க நோய் முழுதுந் தரும் மடவைமீனானது வாத ரோகத்தை யுள்ளபடி கொடுக்கும். மேலும், கடுவன் வியாதியையும் மூளை மூலங்களையும் அதிபித்தரோக ஆநதிரவாத ரோகங்களையுந் தரும் நீரில்வாழுகின்ற உல்லமெனுமீன் தசையானது பேதி, இரணக்கூட்டம், கொடிய காணுக்கடியெனும் வியாதி யென்பவற்றை யுண்டு செய்யும்

[திரிகை வடிவொத்திருக்கும் மீன் "திரிகை" எனும் பெயர் பெற்றது. இக்காலத்தில் "திருக்கை" என வழங்கப் படுகின்றது.] (கஅகூ)

கற்றலையென் மீன்வயிற்று ளிரைதல் காட்டிக்
கழியாத கழிதலெலாங் கழியச் செய்யு

நற்றலையில் கருவெள்ளான் மீனான் வாதை
நல்கதிக மூத்திரமுங் கிரந்தி நோயு
முற்றலையச் செய்யுஞ்செங் கரப்ப னல்கு
முருநீண்ட நெய்த்தோலி யெனுமீன் வாத
முற்றலையே செய்துபயித் தியமுண் டாக்கு
முரணான வக்கினிமந் தமுமே செய்யும்.

தலையிற் கல்லையுடைய கற்றலையெனும் மீனானது வயிற்றிலிரைதலுண் டாக்கி முனையில்லாத பலவகைப பேதிகளை யுண்டாக்கும் நல்ல தலையில்லாத கருவெளவால் மீனானது வருத்தத்தைத் தருகின்ற வெகு மூத்திர மெனும் வியாதியையுங் கிரந்திரோகத்தையு மடைந்து அலையும்படி செய்யும். செங்கரப்பன் வியாதியையுங் கொடுக்கும். நீண்டவுருவமுள்ள நெய்த்தோலியெனும் மீனானது வாதரோகமுதிர்ச்சியைச் செய்து பைத்தியத்தை யுண்டுபண்ணும். வலிதான அக்கினி மந்தத்தையு முண்டாக்கும். (கக௦)

அரவனைய வுருமலங்கென் மீனான் புண்ணு
மரோசிகமுங் கோழையுநல் லுடம்பின் மேலே
பரவுதவ ளைச்சொறியுங் கடுவ னோயும்
பலித்திடவே செய்யுங்கூ மீனா னம்மா
விரவொருநோய் பீலிகநோய் வாத குன்மம்
விளைவிக்கும் விரிபடுவின் மீனான் வாதை
தரவணவு சிலேட்டுமமும் வயிற்று நோயுந்
தடையறுஞ் சுக்கிலப்பிரமே கமுமுண் டாக்கும்.

அரவம்போன்ற வுருவமுள்ள மலங்குமீன் தசையானது இரணமும், அரோசிகமும், கோழையும், நன்றாயிருந்த தேஹத்திற பரவுந் தவளைச்சொறியும், கடுவன் வியாதியும் பலிக்கும்படி செய்யும். கூரைமீன் தசையானது மயக்கங்கலந்த ஒருவித நோயையும், பீலிக ரோகத்தையும், வாதகுன்மத்தையும் விருத்தியாகுமாறு செய்யும். அகன்ற மடுவிற் சஞ்சரிக்கு மீன் தசையானது வாதையுண்டாக்கப் பொருந்துவதாகிய சிலேஷ்ம ரோகத்தையும், வயிற்று நோயையும், தடையின்றித் தானே வெளிப்படுஞ் சுக்கிலப் பிரமேக ரோகத்தையு முண்டாக்கும். (ககக)

கடலிடைவாழ் ஞண்டினதூன் வாத கோபங்
கடுவனொடு பிணிசெருமச் சொறிபல் காலு
மிடர்தரவே யெழுகுருதிக் கிராணி யாதி
யிரும்பிணிக ளீயுமவ னண்டேன் வெம்மை
தொடருமகா பித்தசினந் தனையே தூண்டுஞ்
சோரியிலா நத்தையினூன் மந்தஞ் செய்யும்

படருணாவோ யேனையவுன் களுமிவ் வாறே
பலநோயுஞ் செயுஞ்சொல்லிற் பெருகு மன்றே.

கடலிற் சஞ்சரிக்கும் நண்டின்மாமிசம் வாதகோபம் கடுவனெனும் வியாதி சருமசம்சொறி நெடுங்காலமாகத் துக்கத்தை யுண்டாக்கவரும் இரத்தக்கிராணி முதலிய பெருவியாதிகளைக் கொடுக்கும். வயல்நண்டின் மாமிசம் அதிகவுஷ்ணமுள்ள மஹாபித்தகோபத்தை யுண்டாக்கும் உதிரமற்ற நத்தையின் மாமிசம் மந்தத்தை யுண்டாக்கும். பரவு முணர்வுடையவனே! மற்றமாமிசங்களும் இப்படியே பல வியாதிகளையு முண்டு பண்ணும். அவற்றை விரித்துக் கூறப்புகில் இவ்வியாசம் அளவுகடந்து பெருகும் (௧௧௨)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

இங்குநா முரைத்த யாவு மேசிறோன் மருத்து வர்க்குஞ்
சங்கையின் றறிந்து ளோர்க்குஞ் சம்மத மாகு மென்று
புங்கவன் புகன்று னக்காற் புதல்வனு மெழுந்து தந்தாய்
வெங்கொலை புரித லுண்டன் மிகுபவ மெனநன் கோர்ந்தேன்.

இங்ஙனம் நாம் கூறியவெல்லாம் குற்றமற்ற புராதன வைத்தியர்களுக்கும், ஐயமின்றி யநுபவவாயிலாக அறிந்திருப்பவர்களுக்கும் சம்மதமானவைகளே யாமென்று ஆசாரியர் கூறினர் அப்பொழுது சீடனவன் எழுந்துநின்று என் ஆசாரிய மூர்த்தியே! கொடிய கொலைத்தொழிலும், புலாலுண்டலும் பெரும்பாவச் செயல்களாமென்று நன்றாக அறிந்தேன் (௧௧௩)

இந்தநாள் காறு மிங்கே யிவ்வுயி ரறத்தை யோரா
தெந்தையே பலவு யிர்க்கு மியமனென விருந்தே னீனச்
சிந்தையா லூனு முண்டேன் செய்தவ மிழந்தே னிந்த
நிந்தைசேர் பாவம போக்கு நெறியினி யருள்வா யென்றான்.

என்குரு மூர்த்தியே! இந்நாள்வரையும் இப்பூமியில் தாங்கள் கூறிய இந்தச் சீவதருமத்தை யறியாதவனாகி, பல பிராணிகளுக்கும் இயமன்போலிருந்தேன் அற்பபுத்தியால் மாமிஸமும் புசித்தேன். செய்துவந்த தவங்களையும் வீணாக்கினேன். தருமசாஸ்திரங்களிலும் பெரியோராலும் நிந்திக்கப்படும் இவ்விரண்டு பெரும்பாவங்களையும் ஒழிக்குமார்க்கத்தை, இனி யெனக்கு அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்றனன். (௧௧௪)

உ-வது மூடர்வாததும்ஸம்.

க. சாஸ்திர மூடன்வாதமும், வித்யாரண்ய
ராகிய விவேகபூரணகுரு மறுப்பும்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

ஏனறவன சொலனுஞ் சூழ விருந்தவர் களிலே யெல்லா
மொன்றென விசாரஞ் செய்த வொருவனங் கெழுந்துலோகம்
நன்றிழி வுணருஞ்சீவ னற்பர மூன்றும் பொய்யா
மொன்றெனும் பிரமந் தானே யுளதென வுரைக்கு மேனால்.

இவ்விதமாகச்சீடன் விண்ணப்பித்திடலும் அங்கேகூடி அவனைச்சூழ்ந்திருந்தவர்களில், பிரமப் பொருளாகிய ஜக ஜீவ பரங்களாகிய அனைத்தும ஏகபதார்த்தமே யாகும். அதைத்தவிர இரண்டாவது பொருளில்லையெனும் தனது விசாரத்திறமேறிய கோட்பாட்டைக் கொண்டிருந்த சாஸ்திரமூடனெனுமொருவன் அவ்விடத்தெழுந்து நின்று, இந்த ஜகம், நன்மை தீமைகளை யறியுமறிவுடைய ஜீவன், சர்வ சுபலக்ஷணங்களு மமைந்த பரம் ஆகிய மூன்றும் மித்தையாகும்: ஏகமாகிய பிரமமொன்றே சத்தியமென அத்தியான்மிக நூல்களாகிய உபநிடதங்கள் கூறும். (ககரு)

ஆகலிற் கொலைசெய் வோனு மக்கொலைப் படுவ தொன்று
மாகமண் களினு மில்லை வதையுமின் றானுஞ் போர்க
டேகமு முளமு நோவச் செய்வது மில்லையென் றுன்மேன்
மோகமில் வித்யா ரண்ய முனிவரன் மொழுவ விதது.

ஆகையால், கொலைசெய்பவனும், அப்படிக் கொலைசெய்யப் படுவதாகிய ஒரு பிராணியும் ஆக இரண்டு பதார்த்தம் விண்ணுலகிலும் மண்ணுலகிலுமில்லை. (அதனால்) ஜீவவதை யென்பது மில்லை மாமிச முண்பவர்களுடைய சரீரமும் மனமும் வருந்தும்படி தண்டிக்கும யமனுள னென்பதும் பொய்யென்று கோஷித்தான். அதற்குமேல், மோஹங்களை யொழித்த வித்யாரண்யனெனும் முனிசிரேஷ்டர் மந்தஹாஸமுடையராய்,— (ககசு)

சாத்திர மூடா விந்தத் தரணியிற் றோன்றி நல்ல
சீர்த்திகொண் மாந்தர் தம்மைச் செகுத்தருந் தாப்பி ரிக்கா
நாத்திகர் முனருன் ஞான நவிலவ ருனைக்கொல் போது
பூர்த்தியா முண்மைகாண்பாய் போவென வவனுமோய்ந்தான்.

சாஸ்திரமூடா! இந்தப்பூமியில் மற்ற மனிதனைப் போலவே பிறந்து நற்கீர்த்திபெறத்தக்க மனிதனையுங் கொன்று தின்னுங் காபாலிகனென்னும

ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்து நாஸ்திகர் முன்பாக உனது ஞானத்தை யுரை: அவருன்னை ஆகார நிமித்தம் வதைக்கும்போது உன் ஞானத்தின் பூரணலாபத்தை யுணர்வாய்: அங்கே செல்கவென்று கூற, அந்த மூடனும் அதற்கு மேலொன்று முரைக்க அசக்தனா யிருந்தனன் (௧௧௭)

௨. கற்றமூடன் வாதமும், குரு மறுப்பும்.

ஓய்ந்ததன் பினரோ யந்த வொருபரப் பிரமபோதம்
வாய்ந்தவான் மாவு முண்டு மரணமி லதனைக் கொல்ல
வேய்ந்தவல் லமையுள் ளோர்யா ரிலையத னலிவ் வாறே
யாய்ந்தறுத் துணல்கொல பாவ மாவதின் றெனவே பேசும்.

இப்படி அவன் அசக்தனாயிருந்த பின்னர், அனைத்துந் தானேயாகிய அந்த ஏக பரப்பிரமத்தின் ஞானத்தாற் பிரகாசிக்கும் ஜீவான்மாவெனப் படுவது மொன்றுண்டு. மரணமற்றதாகிய அதனைக் கொல்லப் பொருந்திய வல்லமையுள்ளவர் யாவர்? ஒருவருமில்லை யாகலின், இவ்வித ஆராய்ச்சிசெய்து பிராணிகளின் தேஹத்தைச் சேதித்துண்ணுதல் கொலைப்பாவ மாவதில்லை யென்று கூறிய,— (௧௧௮)

கற்றமூ டனைப்பார்த் தத்தன் கலியுணர் நீயு நாமுன்
சொற்றவா றப்பி ரிக்காத் துட்டர்க ளிடஞ்செல் வாயே
லற்றமி லுறுதி தேர்வா யறைந்துகொல் புலிகண் டாலு
மிற்றென வுணர்வா யுன்றீர் வினையென வவனு நின்றான்.

கற்றமூடனை அவ்வாசிரியர் நோக்கி வஞ்சகநாடகமறிந்த நீயும், நாம்முன்னர்க்கூறியபடியே ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்திலுள்ள துஷ்டர்களிடத்துப் போவாயாகில், உன் ஞானத்தின் பூரணலாபத்தை யறிவாய்: அடித்துக்கொல்லும்புலியைச் சந்தித்தாலும் உன்ஞானமுடிவு இன்னதென அறிவாயென்று கூற, அந்தமூடனும் பேசவொழிந்து நின்றுவிட்டான் (௧௧௯)

௩. ஆனந்த மூடன்வாதமும், குரு மறுப்பும்.

மாணவா நகைக்கத் தக்கார் மேவிவ் வாதரிங் குரைத்த வெல்லா
மீனினி துரைப்பல் கேண்மின் விவேகிகாள் புற்பூ டாதி
சாலுயிர் களோரா டாதி யுயிர்களுங் கலையா னாதி
சேணுறு வுயிர்கள் கோழி முதலிய வுயிருந் தின்ன.

படைத்தவ னுகக்க நிந்தப் பழுதுசை வாபி தறறு வாயை
யடைத்திட வுமிதே யாது மானைய கினிய வூண்கள்
கிடைத்திட வதைத்த லாமெலார் கேடுமெய் தாதா னந்தம்
முடைத்தகு மையா மெனா முனகன் மூடியா னந்த மூடன்.

அவனின்று விட்டமை நோக்கிய மாட்சிமையுடையார் பலரும (அவமா னம்) சிரித்தனர். அதன்மேல்! ஆனந்தமுடனேயன இக்கவிகள் கூறியன வெல்லாம் அப்பிரயோஜன மானவைகளே. யாதொரு பொருத்தமான நியா யஞ்சொல்வேன் விவேகிகளே கேட்பீர்களாக புல் பூண்டு முதலியனவாக காணப்படும் உயிர்களை மாடுமுதலிய பிராணிகளும, குறையான் முதலிய உயர்வற்ற பிராணிகளைக் கோழிமுதலிய பிராணிகளுந் தின்னும்படி,—

சிருஷ்டிகர்த்தவன் உள்ளக் குறிப்பானது இந்தப் பழனுசைவர் தம்மனம் போனபடி பிதற்றும வாயை அடக்குதங் கபாடமாயுள்ளது. ஆதலால், நம க்குப பிரியமாகிய இறைச்சிகள் கிடைக்குமாறு கொலைசெய்தலால் ஒருகெ டுதியும் வாராது. (அதனால் நாம் நன்றாக வென்று மென்று தின்னும்போது) நமக்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கவுள்ளது மூடைமணத்தோடு கூடிய மாமிச மேயாமென்று அவ்வானந்தக் குறிப்பானாக கண்களை யிமையினாலே மூடிக்கொண்டு சொல்லினன (உ0க)

அந்தவோர் மூடன் வாயை யடக்கிட நினைத்த வைய
னெந்தையா மீச னேக்க மிற்றெனவோர்ந்த நெஞ்சோ
யந்தமா டாதி சேயை யன்னையை யுடன்பி றப்பைச்
சொந்தமாப் புணரு மாதத் தொழிலுரி வாயோ நீயும்.

அந்தவொரு மூடன்வாயை யடக்கும்படி நினைத்த ஆசிரியர், எம பரம பிதாவாகிய பரமேசுவரனை திருவுள்ளக்குறிப்பு இதுதானென்று தெரிந்த நெஞ்சுடையானே! ஆடு மாடுமுதலிய பிராணிகள் — பிள்ளையையும், தா யையும, உடன்பிறப்பையும உரிமையோடு புணர்ச்சிசெய்யும. அச்செய்கை யுஞ் சிருஷ்டிகர்த்தவன் ஏற்பாடுதானென்று நீயும அம முறையிலாத் தொழி லைச் செய்வாயோ? (உ0உ)

உயர்வறு மிருக மாதி யுயிர்களி னியற்கை காட்டி
யுயர்வுறு மநுடர் கொளுமுயர்நலம் விலக்கு நீதா
னுயர்வுள மநுட னோநன் குறையென வவனும் வெள்கி
யுயர்வற விருந்தா னனனா னொருவனங் கெழீஇ நின்று.

பகுத்தறி யறிவு, நாணம், நகை, கண்ணீர்வார அழுத லின்மையா விழி ந்த மிருகமுதலியவற்றின் சுபாவத்தைத் திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டி, அவை யுடைமையா லுயர்ந்த மனிதர் அங்கீகரிக்கும ஆசாரத்தை விலக்குகின்ற நீ அம் மநுஷியனுவையோ? நன்றாக யோசித்துக் கூறுவாயாக வென்று கூற, அந்த மூடனும் நாணித் தனது கெம்பீரமடங்கி யிருந்தனன். அப்பொழுது மற்றொருவன் எழுந்து நின்று,— (உ0ங)

ச. வம்பாராய்ச்சிமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

ஒற்கமின் றெனும்பி றைச்சி யுலைத்துணைத் திழுக்குண் ணுறகே
மற்கதமு வுடைய மாந்தர் வாயினிற் கடிய கூர்த்த

பற்களுண் டினையு மந்தப் பரன்படைத் தனனென் றுரைந்
நற்குண வித்யா ரண்ய னவிலுவா னவனை நோக்கி.

(மாமிசமுண்ணும் விலங்குகளொப்ப) அஞ்சாமல் எலும்பு இறைச்சிகளைக் கடித்திழுத்து மென்று உண்பதற்காகவே மிக்க காயபலமுள்ள மனிதர் வாயினிடத்தே கடினமான கூர்மையுள்ள நான்கு பற்களையும் அந்த ஈசுவரன் படைத்தனனென்று கூறினன். அவனைச் சற்குண சம்பன்னரான அந்த வித்யாரண்யரெனுங் குருவானவர் பார்த்துப் பின்வருமாறு பகரலாயினர்

மூடருள் வம்பா ராய்ச்சி மூடகே ளெலும்பூ னுண்ணக்
கோடரக் குரங்கு கட்குங் கூர்த்தவப் பற்க ளுண்டு
பீடறு நினது பேச்சொன் றினைநனி பிடிக்க நல்க
வாடிரு கரந்தி ருட்டே யாற்றிடப் படைத்தா னீசன்.

மூடருள்ளே வீண்வாதிகளுக்கும் வம்பாராய்ச்சி மூடனே கேட்பாயாக! எலும்பிறைச்சிகளைத் தின்னுதற்கு கோடரமாகிய குரங்குகட்கும் கூர்மையான அப்பற்களுள்ளன. நீ பேசிய பேச்சு யாதேனுமொன்றை நன்கு பிடிக்கவும் கொடுக்கவும் உபயோகப்படுகிற கைகளிரண்டையுந் திருட்டுத் தொழிலுக்காகவே ஈசுவரன் படைத்தானல்லவா,— (௨௦௫)

என்பவ னுரைக்கு நேரா யிம்மதி யொழித்தே யப்பல்
புன்புலை வெலும்பல் லாத பொருள்வலி சிதைக்க வுற்ற
வன்பொரு ளாகு மென்றோர் மதிகொளா யென்றன கேட்ட
வன்பறு மூட னுந்தன் னுரையொழிந் தயர்ந்தி ருந்தான்.

என்று கூறும் அறிவிலான் கூற்றுக்கேற்றதாகும் (ஆகையால்) இந்த ஸ்தூலபுத்தியை யொழித்து, அப்பற்கள் அற்பமாகிய மாமிசமும் எலும்பு மல்லாத பொருள்களின் கடினத்தை யொழிக்க வமைந்த கடின கருவிகளாகுமென்று ஒரு நற்புத்தியைக் கொள்வாயாக வென்று கூறினர். கேட்ட ஜீவகாருண்ய மில்லாத அவ்வம்பாராய்ச்சி மூடனும் தன் பேச்சைவிட்டயர்ந்திருந்தான்

[வம்பாராய்ச்சி யென்பது வீணாராய்ச்சி, நூதன ஆராய்ச்சி யென்று பொருளாம்] (௨௦௬)

ரு. கல்லாமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

அவனயர்ந் திருந்த நீர்மை யறிந்தகல் லாத மூட
னிவர்முன ரூனுண் டோரா யிருப்பரேன் மிசைந்த வாயை
யெவருமே காண விப்போ தறுத்தெறிந் திணைய நீதி
நவில்வரோ ஞமுங் கேட்டு நடக்கலா மெனத்தெ ரித்தான்.

அவனை அயாநதிருந்த தன்மையை யறிந்து தர்க்கமூட னென்பான், இந்தச் சைவர் மூளனமே ஒன்றுண்டாயா யிருப்பதால், உண்டை அசுத்தமுள்ள இவரதுவாயை யாவருங் காண இப்போது இலாறாக தெறிந்து விட்டு இத்தகைய நீதியைக் கூற ராயின், அவனை நாமுங் கேட்டு நடந்து கொள்ளலாமென்று தன் கருத்தைத் தெரிவித்தான். (உ0எ)

அன்னவன் றனைப்பா ராவவ் வருட்செல்வ ரூறே னீயு
மன்னைபா லிருந்து போதுன் முக்கையிற் படிந்த பவ்வீ
யின்னுமுன் டெனதத்தேர்ந் தந்த விட்ட றுக் தெறிந்து வாபோ
வென்னவே யப்பி ரில்லா னிருந்தலை கவிழ்த்து நின்றான்.

அவ்வாறு கூறியவனை அவ்வருட் செல்வராகிய ஆசிரியர் பார்த்து, நீ உன் தாயினிடத்திலே ஸ்தனபானம் பண்ணும் பருவத்தில் உன்னால் போசனஞ்செய்யப்பட்டு உனது தேகத்தி லொட்டிக் கொண்ட பவ்வீ யெனும் மலம், இன்னும் அதிலிருக்கிறதென்று நிர்மாணித்துக் கொண்டு அந்த இடத்தை யறுத்தெறிந்து விட்டு இங்கேவா. அதற்காக இப்போது போ என்று கூறவே அந்த இழிதகையனும் தன் பெரிய தலையை நாணத்தாற் கவிழ்த்து நின்றான். (உ0அ)

கூ. தர்க்கமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

பின்னரிவ னுனுண் ணூர பெரியவ ருறைர் தேகந்
தன்னிலே யிருந்த வாலைப் படிந்தகி சார்ந்தோ ராவ
ரின்னவர் மார்க்க முந்தா னெப்படி யுயர்வா மென்றான்
றன்னில்லை யுணர்ந்தி டாது தருக்கிடுந் தருக்க மூடன்.

அதற்குப்பின் தனது யோக்கியதையைத் தானுணராமே கர்வித்திருக்குந் தர்க்கமூட னென்பவன், ஊனுணவுடையாராகிய இப்பெரியவர், மாமிசம் பொருந்திய தேகத்திலே யிருப்பவரன்றோ. ஆதலால், இவரெப்படிச் சுத்தமுடையராவர்? அசுத்தமுடையவராகிய இவர் கூறுமார்க்கமும் எப்படி யுயர்ந்த மார்க்க மாகும்? என்று தர்க்கித்தான. (உ0கூ)

அவனையு மருளோன் பார்த்துன் னகட்டுமைமூரலமுண் டாங்குச்
சிவணிநீ யிருத்த லாலுன் றீர்வைபோ னீயு மந்த
நவைமல மாக வேண்டு நனியத னையுமுண் ணென்ன
மவுனமாய் நின்று னந்த வாதிழைத் தவனு மங்ஙன்.

அவனையுந் தயாளுவாகிய ஆசிரியர் நோக்கி, உன்வயிற்றிலுள்ள மலமுண்டு, அதனுடன் கூடிய தேகத்திலிருப்பவன் நீ யன்றோ. ஆதலால், நீயுரைத்த நியாயத்தின்படி (அதாவது ஊனுலாகிய தேகசம்பந்தம் நமக்கிருத்தலால் நாமும் ஊனே ஆதலால் ஊனுண்ணலாமென் றுமாறு) நீயும் அந்தக் குற்றமுடைய மலமேயாக வேண்டும். ஆகவே, அவ்வித மலத்தையும் நீ தன்

றாகவுண்ணென்று கூற, வாதித்த அந்த மூடனும் அங்ஙனம் மௌனமாய் நின்றனன். (உ௰)

எ. குதர்க்கமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

உள்ளினை விலக்கு நீயி ருணூர்ந்தி டதித்த நெய்பா
லூனலை கொல்லோ வென்றான் மூரத்தனன் குதர்க்க மூடன்
வானிறை யுணர்வோ னுன்றன் வாயினி லூறு நீரைத்
தேனிதுவெனவுட்கொளவாய்செப்புனல்கொள்ளமாட்டாயால்.

குதர்க்கமூட னென்பவன், ஊனை நீக்கி யுண்ணும் நீங்கள் உட்கொள்ளுந் தயிர், மோர், நெய், பால் ஆகிய இவை ஊனல்லவோ வென்று அங்ஙனங் கூறினன். மேலாகிய ஆசிரியர் - விவேகபூரணகுரு, உன் வாயி லூறுகின்ற நன்னீரைத் தேன்போலும் மதுரமான இதுவென்ப பருகுவாய். அவ்வாயிற் றானே (யாதொரு புண்ணின்வழிய) பெருகும் இரத்தத்தை அப்படிப் பருக மாட்டாய். (உ௧௧)

அருந்துமந் நீர ருந்தா தகற்றுசெம் புனலாங் கொல்லோ
மருநதெனா நீதா னுண்ணு மாபியினா னதனவ யிற்றுள்
ளிருந்திடு மலமாங் கொல்லோ விபூதி யெனவன் றேனும்
பருந்துதன் கூட்டிற சேரும பண்பென வடங்கி னனல்.

(ஆகையால்) உட்கொள்ளும அந்த நன்னீர் உட்கொள்ளாது விலக்கப் படும் இரத்தமாமோ? இது தேவாமிர்தமே யென்று நீ தின்னும ஆட்டிறைச்சிதான் அவ்வாட்டின் வயிற்றினுள் ளிருக்கும் மலமாமோ? கூறுக வென்ன, அந்தமூடனும் பறந்து திரிந்த பருந்து தன கூட்டி லொடுங்குந் தன்மை போலப் பேசாதொடுங்கினன்.

[இங்ஙனம் தயிர்முதலிய பதார்த்தங்கள ஊனாகமாட்டாவெனல் சாதிக கப்பட்டது இவ்வாறு சாதிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களை யுண்ணலாமென்று ஆசிரியர் கூறுதலால், இவைகளை.— ஊன் விலக்கிக காயக்கறி முதலியசுத்த பதார்த்தங்கொள்ள முயல்வோர் சரீரஞ் சூடுண்ணாது குளிர்ந்திருக்கு நிமித்தம் உண்ணவே வேண்டுமென்க. "நெய்யில்லா வுண்டிபாழ்" என்றதும் அதுவென்க.] (உ௧௨)

அ. பிரமாதமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

மேற்பிர மாத மூடன் வெய்தென வெழுந்து நின்றிவ்
வேற்பர னடியர் தீர்வை மேனெறி யாகி னாலும்
பாற்பரு வத்தவ் வாறு பழகிடிற் பொருந்து மிந்த
மேற்பரு வத்தே செய்யின் வெப்பிணி யுண்டா மென்றான்.

அதற்குப்பின், **பிரமாதமூட** னென்போன் விரைவாக வெழுந்து நின்று இந்த வேலாயுதக் கடவுளினடியர் கூறுஞ் சித்தாந்தம் உயர்ந்த மார்க்கமாயி

னும், மூலைப்பாலருந்தும் பருவந்தொட்டு அவ்வாறு பழக்கிடின் அம்மார்க்கம் யாருக்கும் அநுகூலமாகும். எனக்குள்ள இந்த முதிர்வயதிற் பழக்கினால் யாருக்குங் கொடிய நோயுண்டாகு மென்றனன். [பிரமாதம்=அசட்டை]

நல்லழ குடைய பெண்ணை நறுமணத் தீந்து பின்னர்ப்
புல்லுதி யிவளை யெனனிற் புகலதின் மூலையுண் போதே
யில்லிடை யெனைப பழக்கி யிருந்திடிற் பொருந்து மிந்நாட்
புலவினே யுண்டா மென்று புகலுமா னவனு முண்டோ.

கட்டழகுடைய ஒருபெண்ணை நல்ல விவாக முன்னிலையிற் கொடுத்து நீ யிவளைக் கூடியிரு வென்னில், சொல்லப்பட்ட அவ்விஷயத்தில் தாய்பாலருந்தும் பருவத்திலேயே என்னைப் பழக்கியிருந்தால் அது பொருந்தும், இந்தக் காலேடபருவத்தில் அது செய்யப்படின் நோயுண்டாகு மென்று கூறும் ஆண்மகனு முளனோ? (௨௧௪)

௯. இழிபலிமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

அறைகெனு மறிஞன முன்னே யப்பிர மாத மூடன்
பறைமொழி யிழுந்தி ருந்தான் பக்கலி லிருந்த மற்றோர்
கறையின னெழுந்து நின்று கருணையி னிவருக் கேற்ற
துறையினை யிவர்சொல்கின்றார் தொன்மையெங்குலதேவிற்கே.

இடுபலி யிட்டூ ணுண்ணா திருப்பினஃ தலைக்கு மென்று
னடுவுள னவனை நோக்கி நலமருண் பார்க்கம பேணு
நெடுமதி யனுகரோ கேடு நினைக்குமோ வதுவும் வேறு
மடுதொழி லாளனைத் தா னலைக்குமற் றென்று கேட்டி.

கூறகவென்று கூறிய விவேகபூரணாசாரியர் முன்னர், அந்தப் பிரமாத மூடனானவன் ஒன்றுங்கூற வாயின்றி யிருந்தனன். அவன் பக்கத்திலிருந்த மற்றொருபாவி யெழுந்து நின்று, இவருக்குள்ள ஜீவ காருண்யத்தினாலே இவருக்கு உசிதமாகத் தோன்று மார்க்க மொன்றனை யிவர் கூறுகின்றனர். புராதனமான வெங்கள் குலதேவதைக்கு,— (௨௧௫)

வழக்கமாகக் கொடுக்கும் பலி கொடுத்து அந்தப்பலியாகிய பிராணியின் மாமிசத்தை நாமுண்ணாவிடின் அந்தத் தேவதையானது எம்மைக் கஷ்டப்படுத்துமென்றான். அது செவிக்கொண்ட நடுநிலையுள்ள ஆசிரியர் அவனைப் பார்த்து, பெரியோரால் நன்குமதிக்கப்பட்ட ஜீவகாருண்ய வொழுக்கத்தை யனுஷ்டிக்கும் விசேஷ புத்திமான்களுக்கு அக்குல தேவதையும் யாதொரு கேடுபுரிய நினைக்குமோ நினையாது. தன் குலதேவதைக் கென்பதின்றித் தானுண்ணற்கெனக் கொல்கின்றவனையே அவனைத்தான் அத்தேவதை கஷ்டப்படுத்தும். வென்றுன்று கூறுதல் கேட்பாயாக. (௨௧௬)

பெரும்பலி விரும்பு முன்றேவுன் பிள்ளையில் லவளை வெட்டித்
தருமபடி சொலிற்செய் வாயோ சாற்றிழி பலிமூ டாவென்
னரும்பறை முழக்கி னானன் னவனுமுள் ளயர்ந்தி ருந்தா
னிரும்பக வழக்க மூட னெழுந்தன னிவ்வா றோத.

பெரிய பலியை விரும்பும உன்குல தேவதையானது, உன்மக்களையாவது மனைவியையாவது வெட்டிப் பலியிடும்படி கேட்கில், நீ அப்படிச் செய்வையோ இழிபலிமூடனே! கூறுவாயாக வென்னும் தம்முடைய உறுதிவாக்கியத்தை முழங்கும்படி செய்தனர். அந்த மூடனும் உற்சாகமின்றி யிருந்தனன். (பின்பு) இரும்புபோன்ற கடினசித்தமுள்ள வழக்கமூடன் பின்வருமாறு கூற வெழுந்தனனே.

["பிள்ளை யில்லவளை" எனவே, பிறவுயிர்களைப் பிள்ளைகட்கும், பிரியமுள்ளவர்கட்கும் நேராக நினைக்கவேண்டு மென்பது போதரும்.] (உகஎ)

க0. வழக்கமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

கக. துணைமூடன்வாதமும்.

எங்கண்முன் னவரூ னுண்ட வழக்கமே யெனக்கு மாதல்
பங்கமின் னெறியா மென்று பகர்தலும் வித்யா ரண்ய
புங்கவ னவனை நோக்கிப் பொறியிழந் தேயுன் முன்னோர்
துங்கமின் மலமே நாளுந் தாங்கியா று காசு பெற்றே.

உய்ந்த தன்றோ வெனிலிந் நாளி லுமமதை யேசெய் வாயோ
மைந்தனே யெனவவ னோதும் வாய்திறந் திலன்பின னொருவ
னைந்தெழு துணைமூ டன்று னங்குடி யார்க ளூனுண்
மைந்தரா காரே னொறு மறுப்பலவ வூனை யென்றான்.

எங்கள் முன்னோர் மாமிசம புசித்து வந்தனர்: அவ்வழக்கமே யெனக்குமாதல் குற்றமில்லாத மார்க்கமாகுமென்று கூறியவுடன் வித்யாரண்யரெனும் ஆசிரியர், அந்த மூடனைப்பார்த்து உன் முன்னோர் அறிவிழந்து பிரதிதினமும் துர்க்கந்த மலத்தையே சுமந்து தினமொன்றறகுக் கேவலம் ஆறு செம்புக்காசு கூலிபெற்று.— (உகஅ)

ஜீவனஞ் செய்துவந்த வழக்கமுளதாயின், இப்போது நாகரிகமுடையவனாயிருக்கின்ற நீயும் அந்தத் தொழிலையே செய்வாயோ பிள்ளாய் என்ன, அந்தமூடனும் அதன்மேல் வாய்திறவா திருந்தனன். அதன் பின்னர் இவ்வாத துமஸங்களால் மனம்புண்ணாகி (நாம் இது சொல்லிப் பார்ப்போமென்னுங் கருத்தால்) அங்ஙனமெழுந்த துணைமூடனானவன், நம்முடைய குடியினுள்ளாரா புலால் புசியாதவராவரேல், நானும் அப்புலாலை நீக்குவேனென்றனன் (உகக)

குருமறுப்பு.

என்னனுமவித்யா ரண்ய னேசுளோய் வழக்க மூடன்
பின்னவ ஞகு நீயப் பிழையற்கோ தியதைத் தானே
யுன்னகத் துணர்தி யென்று னவனுமுன் னுடைந்த டைந்தான்
பின்னரங் கிருந்த குஞ்சிப் பிடர்விதி வாத மூடன்.

இவ்வாறு துணைமூடன் கூறலும் ஆசிரியர்-வித்யாரணயனூர், பாவியே! வழக்க மூடனுக்குத் தம்பியாகும் நீ அந்தப்பாவிக்குக் கூறிய நியாயத்தையே எழுச்சியுள்ள மனத்திலுணர்ந்து கொள்வாயாக வென்றனர். அவனும் மனக்க மிழந்து விலகினன். பின்பு, அங்கிருந்த பிடரியிற் றொங்குங் குடுமியுள்ள விதிவாதமூட னென்பவன்,— (உஉ0)

கஉ. விதிவாதமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

கதுமெனவெழீஇ நின்றிக் கடுஞ்சைவர் பலவா றுய்நன்
மதியரை யேய்க்கின் றரிம் மண்ணினி லவர வர்க்காம்
விதிவழி நடக்கு மெல்லாம் வீணிவ ருரைக ளென்றான்
பதியருட் குருவன் னேனைப் பார்த்திது பகருற் றுனல்.

விரைவாக வெழுந்து நின்று, இந்தக்கடுஞ்சைவர் பலவகையிலும் நல்ல புத்திமான்களா யெனக்கு முன்னெழுந்து பேசியவர்களை யெல்லாம் ஏய்க்கின்றனர். இப்பூவுலகில் அவரவர்க்கேற்பட்ட விதிப்படி எல்லா வியவகாரங்களும் நடக்கும். ஆதலின், இச்சைவர் கூறியவை யனைத்தும் அப்பிரயோஜனமே யாமென்றான். அதுகேட்ட பதிப்பொருளாகிய சிவபரஞ்சுடரினருளைப் பெற்ற ஆசிரியரானவர் அவனை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறத் தொடங்கினர். (உஉக)

உன்றனை விடாது பற்றி யுனதுகண் களைக்க லக்க
வின்றொரு வனையிங் கேவு கின்றன மிதுவு மந்தத்
தொன்றெனும் விதியென் றேசும் மாவிருந் திடநீ வேண்டு
மென்றனனவனும்வெள்குற் றிடைந்தன னகைத்தார்பல்லோர்.

(நீ ஓடினும்) உன்னை விடாமற் பிடித்துக் கொண்டு உனது கண்களைக் கலக்கிக் கெடுப்பதற்கு இங்கொருவனை யிப்பொழுதே ஏவுகின்றனம். (அவ்விதகாரியத்தை அவன் செய்கையில்) இதுவும் அந்த ஊழெனும் விதியே யென்று (சித்த சமாதானத்தோடு) அவனை மீறாமலும் அவனுக்கொரு தீங்கு செய்யாமலும் அசைவற நீ யிருக்கவேண்டுமென்று கூறினர். அது கேட்ட

அவனும் (நமதுபேச்சு நமக்கே கேடுவிளைக்கின்றதென்னுடைய கருததால) வெட்கி விலகினான், அதுகண்டு அங்கிருந்த பலரும் நகைத்தனா (௨௨௨)

உற்றபாவமொழிக்குமா றுணர்த்தல்.

மேற்படிவிருத்தம் வேறு

இப்படி மூடர்கள் கத்திய யர்ந்தபி னிகழ்வுத ணந்தகுரு
துப்புறு மாணவ கன்முக நாடுபு சுகுணமு ளோயினிநீ
யெப்படி யுஞ்சுக பக்குவ னுயினை யெனனமெ னிற்றனது
தப்பைநி னைந்துப யந்திடு கின்றவொர் தருமம்வி ளைந்தமையின்.

இவ்விதம் மூடர் பன்னிருவருங் கோஷித்து ஓய்ந்ததற்பின் அவர்களைப் பரிஹஸிப்பதை விட்ட பரமகுருவானவர், சமர்த்தனுகிய சீடன் முகத்தை நோக்கி நற்குணமுள்ளோனே! இனி நீ எப்படியாயினுஞ் சுகம்பெறு பக்குவத்தை யடைந்தனை. எக்காரணத்தா லெனனில், "தன் குற்றத்தை நினைந்து அதனு லுண்டாகுந்துன்புக்கு அஞ்சியிருப்பதாகிய சற்சீடவிலக்கணம் நின்னிடத் துண்டான தன்மையால்"

["தனது தப்பைநினைந்துபயந்திடுகின்றவொர் தருமம்விளைந்தமையின்" என்றதிலுள்ள தருமமானது மநுஸ்மிருதி ௧௧ - ம் அததியாயத்து ௨௨௮ - ம் சுலோகம் "பாவஞ்செய்தவன் தான் செய்த பாவததை எபபடி யெப்படிப் பலரிடத்திலுஞ் சொல்கின்றனனே அவன், அப்படி யப்படியே பாம்புதோலி னின்று நீஙகுவதுபோலப் பாவத்தினின்று நீஙகுகின்றனன்" என்றும்; ௨௨௯ - ம் சுலோகம் "பாவஞ் செய்தவனது மனம், எப்படி அந்தப் பாவத்தை நிந்தித்துக்கொண்டு பச்சாத்தாபப்படுமோ அப்படியே அநதப் பாவமும் அவனை விட்டு நீஙகும்" என்றும் அருத்தமாமாற்றானும் பெறுதும்.] (௨௨௩)

பாவமெ னநினை வோரிட மேபல பவமுறு மென்றுயர்நூல்
யாவுந வின்றிடு மென்பவர் சொற்களை யமனென வேநினைதி
சீவனி னைப்பினி ழைப்பது மாசறு சிவனது செயலாகா
தாவியு ருக்களை யேனுக ரேலினி யருள்விர தம்பிடியே.

"இது பாவமென்று நினைப்போ ரிடத்திற்றான் பலபாவங்களுஞ் சேரும்: (அப்படி நினையாது மனம்போன வண்ணம் எவ்வித காரியஞ் செய்யினும் பாவமே யணுகாது) என்று மேலான சாஸ்திரமெல்லாம் முறையிடுகின்றன" என்பார் வார்த்தைகளை இயமனென்றே நினைப்பாயாக. ஜீவபோதத்துடன் செய்யப்படும் ஜீவச்செயல் அனுதிமல முத்தனுகிய சிவன்செயலாகாது. இனி, பிராணிகளைக் கொல்லாதிருப்பாயாக, அவற்றின் ஊனை

யுண்ணுதிருப்பாயாக இந்த அஹிம்ஸா விரதவழியுண்டாகுந் திருவருட்பய த்தை யநுஷ்டிப்பாயாக. (உஉச)

மேற்படி விருத்தம் வேறு.

இந்நயத்த வருணூலைப் பலகாலும் படித்துரைக்கு மியல்பி னாலுந்
தந்நலத்துக்கெனவூனுண்பவரையதைவிடப்புரியோர்தருமத்தாலும்
பொன்னியளித் துயிர்காத்தல் புனிதகங்கை யாதிபடி புரிவி னாலு
முன்னிழைத்த கொலைமறமு மூன்புசித்த தலைமறமு முடுகி யோடும்.

உயிர்க்கு உறுதிப்பயனைப் பயக்கும் இந்த ஜீவயாதனவியாசத்தைப் பலகாலும் தானும்படித்துப் பிறர்க்கும் போதிக்குந் தன்மையினாலும், சுய நன்மைக்கென வூனருந்துபவரை அவ்வருந்தலை விட்டொழிக்கும்படி செய்யுஞ் சமானமற்ற தருமத்தினாலும், விலைகொடுத்து உயிர்காத்தல் கங்கை முதலாய புண்ணிய நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்தலாகிய அன்பினாலும், முதலிற் செய்த கொலைப்பாவமும், அக்கொலைக்குக் காரணமாய்ப் பின்பு ஊன்புசித்த பிரதானபாவமும் விரைந்தோடும்.

[காசிகண்டம்.—

" ஆதியுகத்தில் யோகத்தான முத்தி யடையு மதன்பின்ன
ரோது முகத்தி லருந்தவத்தான் முத்தி யுளதா மோங்கரிய
சோதி ஞானத் தான்முத்தி மூன்று முகத்திற் றனனுமுயிர்
காத லோடு கலியுகத்திற கங்கை படியின் வீடடையும்."

என்றியம்புமாறு ஜீவான்மாவானது,— கிருதயுகத்தில் யோகத்தினாலும், திரேதாயுகத்தில் தவத்தினாலும், துவாபரயுகத்தில் ஞானத்தினாலும், கலியுகத்தில் கங்கா ஸ்நானத்தினாலும் சிவாதிகய மோக்ஷம் அடையத்தக்கதாகலின், இக்கலியுக நோக்கி, " புனிதகங்கை யாதிபடி புரிவினாலும்" என்றனர் ஆசிரியர். " ஒருவன், அந்தக் கங்காநதியில் மூழ்கற் கேக உறுதியாய் நினைத்தவுடன் பாவமெல்லாம் அவனைவிட்டு நீங்கி, இனி யெங்கே செல்வோமென நினைக்கும்." எனும் அருத்தத்தைத் தாத்தக்க,

" கடவுட் கங்கை நதிப்படிவான் செல்ல வொருவன் கருதுமுன
மிடர்கூர் பாவ மவனையொழிந் தியாண்டுச் செல்வோ மெனக்கருதும்
விடய மதனின் மனம்போகா தடக்கி ஞான வெறுவெளியி
லடையு மவருங் காசிநக ரடைவார பெறும்பே றடைவாரால்."

எனுஞ்செய்யுளை, அக் காசிகண்டந் தருமாற்றால், புண்ணியநதி பலவற்றுள்ளுஞ் சிறந்து விளங்கும் அக்கங்கையைப் " புனிதகங்கை " என்று

முற்பட அங்ஙனம் விதந்து "முன்னிழைத்த கொலைமறமு மூன்புசித்த தலைமறமு முடுகி யோடும்" என்று கூறியருளினரென்க.] (௨௨௫)

கலிவிருத்தம்.

முத்தியை யீயு முதற்பொரு ளேநற்
புத்தியி லாது புலைத்தொழில் செய்தே
னத்துகள் யாவு மறுத்தரு ளென்னும்
பத்தியு நீநனி பண்ணுதல் வேண்டும்.

மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தருளும் பதிப்பொருளாகிய முதற்பொருளே! நல்லறிவின்மையாற் புலையர் செய்யுங் கொலையையும் புலையையுஞ் செய்து வந்தேன், அவற்றாலுண்டாகும் பாவமனைத்தையும் நாசஞ்செய்தருள வேண்டும் என்னும் பிரார்த்தனையுடன் மனமொழி மெய்களாற் சருவேசுரனிடத்துப் பத்தியையும் விசேஷமாகச் செய்துவரல் வேண்டும். (௨௨௬)

அருளற முள்ள வரைக்குக னடிசேர்
திருவுள முள்ள வரைத்தரி சியருட்
குருபர சங்கர குண்டல குமர
பருளறு வென்றுரை யென்றனன் மகிழ்வால்.

ஜீவகாருண்ய வொழுக்கமாகிய தர்மாநுஷ்டானத்தை யுடையாரையும், சர்வாத்மாக்களின் ஹிருதய குகையின் கண்ணே வசிக்குங் காரணத்தாற் குஹன் எனுமொரு திருநாமத்தைக் கொண்ட ஸ்ரீசுப்பிரமணியக்கடவுளது ஸ்ரீபாதாரவிந்தங்களை ஆச்சிரயிக்குந் திருவுளமுள்ள வரையுந் தரிசிப்பாயாக. உலகு முய்யவேண்டுமென்னுங் காருண்ய மேலீட்டினால் ஞானாசாரியராக வெழுந்தருளி னோர்க்குள் அதியுத்கிருஷ்ட மானவனே! சதுர்த்த சத்திநிபாதர்க்கு அநாதியாகிய மூலாஞ்ஞானத்தை யொழித்துக் காஷ்டாக்கினிபோலக் கலந்திருக்குஞ் சிவத்துவாபிவியக்தி யென்னுஞ் சமான ரஹிதமாகிய சகாரியத்தைச் செய்தருளுபவனே! (இருசெவியிலுஞ் சோம சூரியர்களுக்குச் சமானமான தேஜஸோடு கூடிய) குண்டலங்களை யணிந்தவனே! பரம மாதாவாகியும் பரம பிதாவாகியு மிருப்பதன்றிக் குமார ரூபமாகியு மிருப்பன் அந்தப்பரமனென் றறிந்து உலகம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி குமார ரூபமுங் கொண்டிருக்குங் குமாரக்கடவுளே! நீ யென்னுள் இதுகாறுங் கலந்திருந்தமையையும், அப்படிக் கலந்திருந்து அடியேனுக்குச் செய்து வந்த பரமோபகாரங்களையும் அறியுந்திறஞ் சற்றேனுமின்றி அபலனா யிருந்த என்னை அறியவொட்டாது மறைத்துவைத்த மூலாஞ்ஞான ஆணவமலத்தை, ஞானமாகிய வாளையெனக்கருளி, அதுகொண்டு அறுத்தெறியும்படி நீ யநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்திப்பாயாக வென்று சித்த சந்துஷ்டியுடன் ஆக்ஞாபித்தனர். (௨௨௭)

சீடன்வழிபாடு முதலியன.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

இப்படி யாசான் சொற்ற யாவையுஞ் சீடன் கேட்டுத்
துப்புடை யருளின் மார்க்கஞ் சொல்லிய குரவர் மீனீ
யப்புட னலர்கள் கொண்டுன் னடியருச் சிப்போர் கட்கு
மிப்படி வணங்கு வேனென் றிறையடி வீழ்ந்தெ ழுந்தான்.

இவ்வாறாக ஆசிரியாருளிச்செய்த அனைத்தையுஞ் சீடன் கேட்டு, ஆத்ம லாபமாகிய பெரும்பயனைத் தரும் ஜீவகாருண்ய மார்க்கத்தை யநுக்கிரகித்த ஆசிரியர்களுக்குள் ஸிம்ஹம் ஒத்தவரே! சுத்தஜலம், குற்றமற்ற புஷ்பங்கள் (இன்னுமுள்ள பூஜாத்திரவியங்கள்) உடன் உம்முடைய பாதங்களை யருச்சிப்போர் யாரோ அவர்களுக்கும் இப்படியே நமஸ்காரஞ் செயவேனென்று ஆசிரியருடைய பாதங்களில தண்டாகாரமாக வீழ்ந்தெழுந்தனன். (உஉ௮)

மற்றவை வினவ நாளை வருதியென் றினிய வார்த்தை
சொற்றிட வேண்டு நீயுன் றுவருறு வாயா லென்றான்
பற்றுடை யவனைப் பார்த்தப் பண்ணவ னவ்வா றேதி
முற்றருள் குருகு கேசன் முழுதுநன கருள்க வென்றான்.

(பின்பு) மற்ற விஷயங்களையுங் கேட்டறிய நாளைவரக் கடவாயென்று தங்கள் வாயால் மதுரமொழியான கட்டளையை அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்றனன். குருபக்தியுள்ள அந்தச் சற்சீடனை அந்தத் தெய்வமொத்த ஆசிரியரும் பார்த்தருளி அப்படியே ஆக்ஞாபித்து, "மோக்ஷத்தை யில்லையெனுதளிக்கும வள்ளற்றனமையினராய்ப் பரமகுருவா யிருக்குங் குஹேசனுனவர் சகல சம்பத்தையும் பிரசாதிப்பாராக" என்றாசீர்வதித்தனர் (உஉ௯)

வாழ்த்து.

மன்னிரு தடந்தோ ளெந்தை பாதமென் கமலம் வாழ்க
தென்னவிர் *திருவ தேவ சேனையங் குறமின் வாழ்க
மின்னயி னவிரம் வாழ்க வியனரு ணகிரி வாழ்க
பன்னருட் குரவர் வாழ்க பரிவுடைச் சீடர் வாழ்க.

---

* "திருவ" என்றதிலுள்ள அ - அசை. "திருவமன்னவன்" எனச சிந்தாமணி இலக்கணையாரிலம்பகம் சஉ - ம் செய்யுட்கண்ணும் வருவது காண்க.

எல்லாத் தேவர்களுங் கொடுக்கும் பேறுகளைவிட விசேஷமாகக் கொடுக்கும் உதாரரூடையா ரென்பதற்கு அறிகுறியாகப் பன்னிரண்டு விசாலமான கரங்களுள்ள ஸ்ரீ ஷண்முகப்பெருமானாகிய என் பரமபிதாவின் பாத சரோருகம் வாழக்கடவன. அழகுக்கழகு செய்யுந் தன்மையவாகிக் கண்டோருள்ளத்தைக் கவரு மிலக்ஷணங்க ளனைத்து மமைந்த ஸ்ரீ தேவசேனையாரும், குறவர்குல மீடேறவேண்டு மென்னுங் கிருபா விசேஷத்தால் அக்குல மடந்தையாக அழகெலாம்பிறங்கவவதரித்த ஸ்ரீ வல்லிதேவியாரும் வாழக்கடவர். மின்னலொத்துப் பிரகாசிக்கும் வேலாயுதம் வாழக்கடவது. மயில் வாகனம் வாழக்கடவது. ஸ்ரீகுமாரக்கடவுளையே வழிபட்டுக் கல்வியறிவுகளின் மேம்பட்டுப் பிறவாப்பேறுபெற்ற ஸ்ரீ அருணகிரிநாதவள்ளலார் வாழக்கடவர். ஹிதோபதேசஞ்செய்யுங் காருண்யமூர்த்திகளாகிய ஆசாரியர்கள் வாழக்கடவர். குருபக்தியுள்ள சீடரும் வாழக்கடவர். (௨௩௦)

ஆகப்பாயிர முட்படத் திருச்செய்யுள் - ௨௩௫.

௨௧ - வது

ஸ்ரீவயாதனையைக்குறித்தவியாச மூலமுமுரையு

முற்றுற்றன.

குமரகுருபரன் றிருவடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்நூன்மூலம்:— கலியுகம ௫௦௦௪ - ல் நிகழ்ந்த சுபகிருதுஸு ஆவணிமீ க்கூஉ புதவாரம் சென்னையிற பாடி முடிந்ததாகும்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்,	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௧௬	௫	வாக்கியத்தின். பொரு	வாக்கியத்தின்பொரு
௪௨	௨௨ }	ஈசனுக்கென ஒருமீனையெ	ஒருமீனை யீசனுக்கென
...	௨௫ }	[டுத்து	[வெடுத்து
௫௬	௪	வமாகச்செய்த	வகமாகச்செய்த
௫௭	௬	ரவ்வமய	ரவ்வமைய

விளம்பரம்.

இவ்வியாசத்தை அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத் - சுவாமிகளா லருளிச்செய்யப்பட்ட நூல்களில் இன்றுகாறும் பல்லோரானும் அச்சிடப்பட்டவை பல. அவற்றுட்சில:— சென்னை வைத்தியநாத முதலியார் தெரு 10 - வது கதவிலக்கமுள்ள வீட்டில் வசிக்கும் கா. ஆதிகேசவ முதலியாரது "வேதாந்தசித்தாந்தசமரச விஸ்தாரசாஸ்திரங்கள்" எனும் பிரகடனத்தி னன்கு விளங்கும்.

இந்த உக - ம் வியாசம்— சென்னை அருணாசலமுதலியார் தெருவிலுள்ள பண்டிதமித்திர யந்திரசாலையிலும், திருவனந்தபுரம் புத்தன்சந்தைத் தெருவிலிருக்கும் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, நரசிங்கமூர்த்திப் பிள்ளையவர்கள் குமாரர் N. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்க ளிடத்திலுங் கிடைக்கும்.